

Chú Hầy Ngủ Với Tôi

Contents

Chú Hầy Ngủ Với Tôi	2
1. Chương 1-1: Bản Hợp Đồng Ngoại Tình	2
2. Chương 1-2: Tiểu Thư Bỏ Trốn Và Tên Hầu Khó Tính	3
3. Chương 2: Đối Tượng	7
4. Chương 3: Con Gái Giám Đốc	10
5. Chương 4: Ép Buộc	13
6. Chương 5: Hãy Làm Ngay Bây Giờ! (15+)	16
7. Chương 6: Ký Ức Trên Giường (15+)	19
8. Chương 7: Sự Cố Trong Lần Đầu Quan Hệ	22
9. Chương 8: “bá Tước” Và “đóa Hoa Tường Vi”	24
10. Chương 9: Tôi Chỉ Hôn Người Phụ Nữ Tôi Yêu!	27
11. Chương 10: Cuộc Đi Chơi Ở Khu Giải Trí	30
12. Chương 11: Giận Dữ	33
13. Chương 12: Cô Công Chúa Bên Vòng Quay Cổ Tích	36
14. Chương 13: Đêm Kỷ Niệm Ngày Cưới	42
15. Chương 14: Ai Mới Là Kẻ Nói Dối?	45
16. Chương 15: Kết Thúc Hợp Đồng	48
17. Chương 16: Hiện Thực	51
18. Chương 17: Hoa Dại Sau Con Mưa	54
19. Chương 18: Vì Sao Trong Đêm	56
20. Chương 19: Đảo Chiều	59
21. Chương 20: Xin Chào Giám Đốc!	61
22. Chương 21: Lời Đề Nghị	64
23. Chương 22: Lương Lự	66
24. Chương 23: Cuộc Gặp Ở Khách Sạn Thống Nhất	69
25. Chương 24: Giải Cứu	72
26. Chương 25: Làm Hòa	74
27. Chương 26: Bắt Gian Tại Trận	77
28. Chương 27: Ngã Ngủ	80
29. Chương 28: Chỗ Ở Mới	83
30. Chương 29: Công Cuộc Bắt Đầu Lại	86
31. Chương 30: Những Lời Tâm Sự	88
32. Chương 31: Ý Tưởng Mới	90
33. Chương 32: Bạn Trai Cũ Của Đỗ Như	93
34. Chương 33: Mối Quan Hệ Của Họ...?	96
35. Chương 34: Người Đàn Ông Đó Là Ai?	98
36. Chương 35: Ngôi Nhà Ba Người	101
37. Chương 36: Buổi Tiệc Rượu	103
38. Chương 37: Đối Thủ Mới	106
39. Chương 38: “em Là Của Tôi!”	109
40. Chương 39: Trương Tân Phát Hiện Ra “bản Hợp Đồng Ngoại Tình”	111

41. Chương 40: Đó Là Điều Duy Nhất Tôi Có Thể Cho Cô Ấy!	114
42. Chương 41: Bước Đường Cùng	117
43. Chương 42: Anh Đã Thua Người Đàn Ông Đó!	119
44. Chương 43: \$điều Khoản Cuối\$: Chào Mừng Em Trở Về, Cô Chủ Của Anh! (17+)	122

Chú Hãy Ngủ Với Tôi

Giới thiệu

Thể loại: Tình cảm hiện đại, hài hước, đề tài xã hội: sex. . . Tình trạng: 43 (Full)Cô chính là Đỗ Như,xuất thân là một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-hay-ngu-voi-toi>

1. Chương 1-1: Bản Hợp Đồng Ngoại Tình

BẢN HỢP ĐỒNG NGOẠI TÌNH

BÊN A:

Họ và tên: Đỗ Như Chiều cao: 1m58 Nhóm máu: O

Số CMND: 0244 XX XXX

Ngày tháng năm sinh: 03/01/1994

Địa chỉ: (bí mật)

Nghề nghiệp: sinh viên ngành quản trị kinh doanh

Điện thoại: 0977 XXX XXX

Một vài điều về bản thân: Cô chủ của họ Đỗ, mẹ là giám đốc công ty mỹ phẩm Hoàng Hiệp. Lạnh lùng kiêu ngạo, ngang bướng và tinh ranh. Thích màu xám (màu trung hoà giữa “trắng sáng” & “đen tối”). Hay mỉm cười, tỏ ra ngây thơ khi muốn lợi dụng người khác để đạt mục đích... Bị bệnh tim. Thất tình vì bồ đá.

BÊN B:

Họ và tên: Tôn Duy Chiều cao: 1m8 Nhóm máu: B

Số CMND: 0244 XX XXX

Ngày tháng năm sinh: 19/04/1984

Địa chỉ: (bí mật)

Nghề nghiệp: nhân viên kế toán

Điện thoại: 0163 XXX XXX

Một vài điều về bản thân: Chàng trai có vẻ ngoài bình thường, nóng tính hay cáu gắt nhưng đôi khi khá trầm. Thích những màu nhạt vì tạo cảm giác dễ chịu. Những khi bắt buộc ai làm điều gì thì tỏ ra mặt nghiêm. Hiện đang làm kế toán ở Hoàng Hiệp. Đã kết hôn. Gia đình có mẹ già bệnh, bốn em gái đi học.

Nay Bên A và Bên B đồng ý lập Bản hợp đồng ngoại tình kéo dài hai tháng. Hai bên phải tuân thủ đúng tám điều khoản được đặt ra trong hợp đồng. Nếu một trong hai bên vi phạm thì... TỰ XỬ! Đây là hợp đồng tự lập không có hiệu nghiệm trước pháp luật. Ký tên, sao ra hai bản để mỗi bên giữ một bản và đều có giá trị như nhau.

TÁM ĐIỀU KHOẢN TRONG BẢN HỢP ĐỒNG NGOẠI TÌNH

1. Tự nguyện trao thân.
2. Quan hệ đúng số lần quy định: một tuần một đêm.
3. Không được can thiệp vào cuộc sống riêng tư của đối phương.
4. Bên B không được có tình cảm với bên A.
5. Trong lúc quan hệ, cấm bên B hôn bên A.
6. Bên B phải luôn bảo vệ và làm vui lòng bên A.
7. Bên A tuyệt đối không được đuổi việc bên B.
8. Quyền kết thúc hợp đồng thuộc về bên A.

Thời đại ngày nay, giới trẻ song hành cùng sex. Có những con người vì quá cô đơn và lạc lối không biết tìm mình ở đâu đã tìm đến sex như một cách giải phóng những xúc cảm tồi tệ, kinh khủng trong chính bản thân.

Nhưng đáng buồn, sex chỉ để lại cho họ nỗi đau chồng chất nỗi đau. Một con đường tăm tối không lối thoát.

Liệu, sex có phải giải pháp hay giúp giới trẻ tìm đến hạnh phúc chân chính?...

Tình yêu không phải chỉ có sỏi đá, cũng không phải chỉ có xác thịt. Đó là sự hoà nguyện giữa tâm hồn lẫn thể xác.

2. Chương 1-2: Tiểu Thư Bỏ Trốn Và Tên Hầu Khó Tính

— Flashback —

Một ngày đầu mùa hạ, khí trời khá oi bức và khiến người ta cảm thấy khó chịu, trong công viên nọ đang diễn ra cuộc chia tay của đôi tình nhân trẻ. Chàng trai nhìn người yêu bằng đôi mắt buồn bã lẫn áy náy vì chính anh là người đề nghị chấm dứt chuyện tình trong hơn ba năm qua:

- Anh xin lỗi, Đỗ Như! Chúng ta không thể tiếp tục được nữa!

Đối diện, Đỗ Như vẫn giữ vẻ mặt bình thản chậm rãi hỏi kẻ phụ bạc kia:

- Vì sao? Là do chuyển du học à?

- Bố bảo anh phải kế thừa công ti của gia đình.

- Và anh quyết định từ bỏ tình yêu lấy sự nghiệp?

- Anh không còn lựa chọn, gia đình rất quan trọng với anh.

- Em sẽ chờ anh đi du học về, chờ anh kế thừa công ti của bố... Em sẽ đợi!

- Những cố gắng của chúng ta trong suốt mấy năm qua đều vô ích. Bố mẹ anh chẳng bao giờ chấp nhận con gái dòng họ Đỗ. Thật sự xin lỗi em!

Dứt lời, chàng trai mau chóng quay lưng rời khỏi đây để lại một mình Đỗ Như đứng đôi mắt trống rỗng. Vốn là một cô chủ danh giá kiêu ngạo vậy mà ngay lúc này cô lại bị đá. Tên xấu xa ấy dám làm vậy với cô ư?

Gương mặt chẳng hề bộc lộ nét biểu cảm nào, Đỗ Như chậm rãi ngược nhìn lên cao thấy mấy tán cây rung rinh trong gió và những chiếc lá xanh toả sáng dưới ánh nắng. Lần đầu tiên, cô chủ họ Đỗ ghét mùa hạ kinh khủng!

Đỗ Như tự hỏi: “Rốt cuộc, con người tồn tại vì cái gì? Mọi thứ trên đời đều dễ dàng tan biến. Vậy, có lý nào vĩnh cửu chỉ là sự dối trá?”.

— End Flashback —

Những tiếng bước chân dồn dập, âm thanh nói chuyện ồn ào và tiếng mở cửa mạnh bạo đã cắt ngang dòng hồi tưởng của Đỗ Như. Dường như có ai đó đang làm phiền cô. Không xoay mặt sang bên, chỉ khẽ dịch chuyển con người tạo thành cái liếc nhìn thoáng qua, cô biết kẻ quấy rầy mình là ai. Khỉ thật! Lại gặp bà ta! Cô đã nhập viện mà bà ta cũng chẳng buông tha, vào đến tận đây. Lắm khi nghĩ, chẳng lẽ người đàn bà đáng ghét này muốn Đỗ Như rời khỏi Trái Đất lên cung trăng sống thì mới chịu để cô yên?

- Nghe nói, cô từ chối phẫu thuật thay van tim nhân tạo? - Giọng người phụ nữ nọ bắt đầu vang lên, nghe lạnh lùng.

Đỗ Như vẫn hướng cái nhìn vô định ra ngoài cửa sổ, nơi có thể nhìn thấy rõ bầu trời buổi chiều nhạt nắng:

- Lũ bác sĩ đó báo với bà nhanh vậy sao?

- Cô ăn nói thiếu tôn trọng người khác quá đấy.

Đỗ Như nhếch mép cười khinh trong khi tai nghe tiếng “tách”, đoán rằng bà ta đang bật quẹt châm lửa hút thuốc cho tỉnh táo. Tiếp, cô biết bà vừa nhả khói bởi nghe tiếng thở dài mệt mỏi chán chường quen thuộc vốn có. Thậm chí dù không nhìn cô vẫn hình dung rõ vẻ mặt phờ phạc thất thần của bà ngay bây giờ.

- Nào, cô xoay qua nói chuyện đàng hoàng với tôi. - Câu yêu cầu thúc giục, hẳn bà thấy phiền trước cảnh trò chuyện không thấy mặt đối phương này.

Không khó chịu, Đỗ Như dựng thẳng người dậy đồng thời quay qua để gương mặt đối diện với bà ta, giúp hai ánh nhìn chạm nhau một cách dễ dàng.

- Lý do gì cô từ chối phẫu thuật? Cô định chờ lúc bệnh tái phát rồi ra đi thanh thản hả? Chẳng ai ngu như cô. Có cách để sống mà không biết giữ.

- Có cách sống? Van tim nhân tạo chỉ là thứ kéo dài cuộc sống trong một mõi. Vài năm sẽ phải phẫu thuật lấy nó ra, thay cái mới vào. Sống quái gì với kiểu đó, chỉ tồn tại vô nghĩa. Nếu là bà thì bà có chịu sống với một trái tim mà mỗi lần hít thở đều nghe rõ âm thanh tích tích trong lồng ngực không, bà chủ Đỗ? - Đỗ Như nhấn mạnh ba từ gọi trang trọng cuối cùng nhưng hàm ý mỉa mai chứ không theo nghĩa tôn trọng.

Chậm rãi tiến đến cạnh giường, bà chủ Đỗ lại thở ra mang theo đồng khói thuốc lớn vẩn trong không khí, nói đều đều:

- Nếu ai cũng nghĩ như cô thì van tim nhân tạo đã bị xếp xó rồi và càng không có những người vẫn đang sống với tiếng tích tích trong lồng ngực mỗi ngày. Tóm lại, vì cô chẳng còn mục đích sống nên mới hành hạ cơ thể suy yếu của mình. Thất tình thôi mà xuống tình thần dữ thế à? Bộ con trai trên đời chết hết hả?

Tay siết chặt ga giường trắng, Đỗ Như vùng dậy với vẻ hơi kích động dấu biết trái tim yếu ớt không cho phép cô hành động giận dữ như vậy. Nhưng cô bỏ mặc, không kiêng nể gì khi bộc lộ rõ ánh nhìn điên tiết và đôi môi mím chặt.

- Bà đừng xía vào việc riêng của tôi với cái kiểu ta đây! Tôi sống hay chết thì mặc tôi! Bà về mà lo cho cái công ti Hoàng Hiệp chết bầm đó!

- Đây là cách mày đáp lại sự quan tâm từ mẹ mày ư? - Bà chủ Đỗ nheo mắt, bắt đầu thay đổi từ xưng hô.

- Vào bệnh viện thăm con mà hút thuốc phì phò như ông khói nhà máy, bà muốn quan tâm hay đầu độc tôi? Đừng nói mấy lời lố bịch buồn cười đó!

Nhìn chằm chằm điều thuốc cháy âm ỉ trên tay mình, khoảng mấy giây sau bà chủ Đỗ liền thả rơi nó xuống sàn rồi dùng mũi của đôi giày gót cao gần mười phân chà chà. Tàn thuốc tạo thành vết cháy xém đen trên ô gạch trắng.

- Thế này được chưa?

Nhận ra sự giễu cợt qua câu hỏi ngắn ngủi ấy, Đỗ Như càng bức bối hơn. Đến nỗi, cô có thể chấp nhận việc mình chết vì lên cơn đau tim chứ không muốn trông bộ mặt giả nhân giả nghĩa của bà mẹ tồi tệ thêm giây phút nào nữa.

- Bà rút khỏi phòng tôi ngay! Ngừng việc chọc điên tôi đi nếu bà không muốn mang tội danh ngộ sát con gái! Nhắc bà nhớ, tôi bị bệnh tim đó!

- Mày hỗn láo thật! Đáng lý, tao nên giết mày từ lâu rồi mới phải! Sinh ra một đứa con như mày uống phí công sức, nuôi dạy mất thời gian tiền bạc. - Nhướn nhướn cặp chân mày kẻ đen thui, bà chủ Đỗ cười khinh. Xem chừng, bà thú vị bởi thái độ ngang ngược của con hơn là giận dữ.

- Đi đi! - Đỗ Như chỉ tay về phía cửa, giọng day nghiến - Nói đúng hơn là bà nên cảm ơn vì tôi đã không đâm một nhát giết chết bà vào ngày bố tôi mất!

Im lặng quan sát ngọn lửa cắn phần bùng cháy trong mắt con, bà chủ Đỗ không đáp thêm lời nào, chậm chạp xoay gót trở ra cửa phòng. Trước khi rời khỏi, bà còn bảo một câu và chẳng hiểu lý do gì giọng nhẹ nhàng hơn ban nãy:

- Vậy thì cô hãy ghép van tim nhân tạo để sống đến ngày tự tay giết chết tôi!

Tiếng bước chân nhỏ dần bên ngoài phòng, Đỗ Như thả phịch người xuống giường. Thở khó nhọc. Vừa rồi quá tức giận nên cô không còn biết trái tim đang đập mạnh, đầy mệt mỏi nữa. Sao cô lại có một người mẹ như thế chứ?... Cuộc sống của cô chủ họ Đỗ thật lắm điều tệ hại. Mắc bệnh tim lúc mười bảy tuổi. Bố mất. Bạn trai bỏ rơi. Có mẹ mà như không. Chẳng còn tìm thấy mục đích sống. Thế này thì tồn tại trên đời làm gì. Phẫu thuật vô ích và phải mang thứ kim loại trong trái tim. Cuối cùng, cô cũng chết.

Đỗ Như thiết nghĩ, thay vì ngồi đây chờ đợi lũ bác sĩ mặt lạnh như tiền ngoài kia tiến hành mổ xẻ thì sao bản thân không sống theo ý mình trong những ngày tháng ít ỏi còn lại. Phải... Cô cần biết thế giới bên ngoài đang diễn ra điều gì, thử hết các thứ mà con người gọi là thú vui. Cứ sống cầm tù trong cái phòng nặng mùi cồn hoa lẫn thuốc sát trùng này khác nào tự hành hạ mình. Tuổi trẻ, sự nghiệp và tình yêu, Đỗ Như có gì trong tay? Không gì hết, chỉ là một cuộc sống được đo đếm qua từng ngày từng giờ.

Khẽ khàng hướng ánh mắt ra cửa sổ lẫn nữa, Đỗ Như thấy hàng ngàn tia sáng buổi hoàng hôn rơi đều trên những mái nhà thấp. Trông nó như phép màu làm cuối chân trời sáng bừng lên thật rực rỡ, giống hệt phía đó đang chứa đựng vô vàn điều kỳ thú của thế gian. Đúng vậy! Nên tranh thủ quỹ thời gian sống ít ỏi còn lại để tận hưởng thứ tuyệt vời nhất điều mà cô chưa thử qua bao giờ.

Nghĩ là làm, Đỗ Như mau chóng rút mũi kim của sợi dây truyền nước biển trên cánh tay ra. Dù có truyền hàng trăm loại dung dịch như thế thì cô cũng chẳng sống khoẻ hơn... Thay quần áo xong, cô len lén rời khỏi phòng bệnh.

- Một, hai, ba phẩy năm... Ôi trời! Lại nhầm lẫn nữa rồi! Nhìn mấy con số riết mắt cứ hoa cả lên! - Anh chàng kế toán viên vò đầu chặc lưỡi, than thở.

Đúng lúc, có người đi đến gần rồi gõ gõ tay lên bàn như kiểu báo cho đối phương biết sự hiện diện của mình tại đây:

- Tôn Duy, cậu có cần trình ký bằng chi lương cuối tháng không? Mình có việc ghé qua phòng sếp, tiện đưa luôn giúp cậu đây.

- Ồ, được được. Lu bu từ sáng đến giờ cũng quên khuấy mất. - Tôn Duy mừng quýnh, lập tức lục tìm bằng danh sách chi lương trong cái đồng giấy tờ lộn xộn trên bàn - Cảm ơn cậu nhiều nhé.

- Mà vợ cậu khi nào về? Đi công tác gần hai tuần lễ rồi mà hả?

Tôn Duy, vừa tìm bảng danh sách vừa vát và giữ chồng giấy cao ngất cứ ngã lên ngã xuống, đáp với vẻ nghĩ ngợi:

- Ừm, việc nhiều quá thì phải chịu. Cỡ ngày mai hoặc ngày mốt cô ấy sẽ về.

- Chà, xa vợ hơn mười ngày cậu không thấy buồn chán à? Hễ tan sở là về đến nhà luôn, chẳng đi nhậu với tụi này, kiếm gái chơi đêm cũng không.

Cặp mắt sáng rỡ khi thấy những giấy tờ cần tìm nằm gần dưới cùng, Tôn Duy nhẹ nhàng kéo ra vì làm rách thì khổ. Anh chẳng muốn đêm nay phải thức khuya ở công ti để làm lại nguyên bản danh sách chi lương cho cả ngàn nhân viên. Điều đó thật kinh khủng! Xoay qua đưa nó cho đồng nghiệp, anh cười:

- Thôi đừng tào lao, đây mang giúp mình trình sếp ký. Cậu mà lè mè là cuối tuần này khỏi có lương nhậu nhẹt chơi gái.

- Ok! Nhớ hôm nào nổi hứng muốn chơi một đêm thì nói tớ biết, đảm bảo tìm được chỗ ngon cho cậu ngay. Đi nhé!

Dõi theo bóng dáng đồng nghiệp rời phòng, Tôn Duy ngả người ra sau dựa lưng vào thành ghế xoay, thở hắt. Không lưỡng lự, anh liếc mắt sang chiếc điện thoại nằm im lìm bên cạnh chồng hồ sơ bừa bộn. Mấy ngày nay Tôn Duy không gọi cho Ngọc Thuý vì máy vợ cứ báo bận liên tục nhưng ngồi đợi được gọi lại thì càng hiếm hoi hơn.

Vợ anh làm nhân viên kinh doanh nên thường xuyên đi công tác dài ngày khiến mối quan hệ giữa hai người vốn đã nhạt nhẽo nay còn nguội lạnh hơn. Vốn dĩ, Tôn Duy và Ngọc Thuý kết hôn chẳng hề có tình yêu nhưng bởi hai nhà quen thân lại thêm phần bố mẹ thúc ép nên cả hai cứ thế mà tiến đến hôn nhân. Không thể tin nổi vào thời đại “tự do ngôn luận - tự do yêu đương” hiện nay vẫn còn kiểu môn đăng hộ đối như vậy. Chưa kể, việc quan hệ vợ chồng cũng oái ăm chẳng kém khi Ngọc Thuý cứ khẳng khái yêu cầu Tôn Duy phải mang bao để ngừa, cô chưa muốn có con lúc này. Sau mỗi đêm kiểu đó, anh còn mệt mỏi uể oải hơn bình thường. Cảm giác “nguội lạnh” khó chịu vô cùng.

Đôi khi Ngọc Thuý đi công tác lại khiến Tôn Duy thoải mái. Dù phải ăn cơm bụi khô khan và ngủ một mình nhưng như vậy anh thấy tốt hơn. Đàn ông luôn có nhu cầu đòi hỏi về mặt sinh lý, dẫu xa vợ nhiều lần đồng nghĩa với việc thỉnh thoảng không ngủ mùi phụ nữ trong vài tuần ấy vậy Tôn Duy chẳng đại dột nghĩ đến chuyện tìm người qua đêm. Hôn nhân không tình yêu quả thật rất thiệt thòi nhưng anh không muốn phản bội vợ để mang danh hai từ “ngoại tình”. Anh hiểu rõ, cảm giác bị “cắm sừng” tồi tệ đến thế nào bởi vậy bản thân sẽ cố gắng giữ. Chỉ ít, đây là cách thể hiện sự tôn trọng đối với người bạn đời. Đàn ông thời buổi này cực kỳ hiếm những ai có suy nghĩ đứng đắn nghiêm túc nên Tôn Duy thấy tự hào về mình lắm. Anh giống một ông chồng khác người ư? Cứ cho là thế đi.

Nhậu thì có thể chứ tìm gái qua đêm thì Tôn Duy không nghĩ làm gì. Vả lại, làm việc quần quật cả ngày ở công ti tiếng tăm Hoàng Hiệp, tối mất tối mũi với mấy con số, đêm về anh chỉ mong được ngủ chẳng còn bận tâm những chuyện khác nữa. Lao động giúp con người sống tốt đẹp hơn thì phải.

Kịch! Ai đó đập nhẹ bìa hồ sơ lên cái đầu đang suy nghĩ vẩn vơ của Tôn Duy khiến anh sực tỉnh, kéo hồn trở về hiện tại.

- Sếp đã duyệt, mai chuyển lương cho anh em là vừa. - Người đồng nghiệp xắn tay áo, nở nụ cười gian xảo chắc do nghĩ về chuyện đen tối nào đó.

- Phù, xong lương bổng. - Tôn Duy xem nhanh qua rồi để bìa hồ sơ lên bàn.

- Mình về, hôm nay trễ quá! Cậu cũng nên về đi chàng trai, trời mưa thì phiền.

Lời cảnh báo của anh chàng này vừa dứt thì ứng nghiệm ngay khi cơn mưa lớn đột ngột trút xuống. Quan sát màn mưa xối xả bên ngoài, Tôn Duy thở dài.

Chiếc xe hơi cũ kỹ lao nhanh trong màn mưa đêm ướt át. Bánh xe chạy băng băng làm nước văng tung toé. Ánh đèn pha soi rọi con đường chìm vào màn đen ở phía trước, xuyên qua những hạt mưa buốt giá. Cảnh vật xung quanh trắng xoá. Bên trong, Tôn Duy cố gắng mở căng hai mí mắt nặng trĩu vì cơn buồn

ngủ, quan sát kỹ xem có xe đi ngược chiều và người qua đường không. Trời tối lại mưa lớn nên phải điều khiển tay lái cẩn thận... Xe quẹo trái khi đến ngã ba, chỉ còn một đoạn ngắn là về nhà. Anh đang nghĩ lát nữa nên ăn tối bằng mì ly hay chiên trứng nấu cơm thì đột ngột, ngay phía trước con đường mưa thành linh xuất hiện bóng dáng nhỏ nhắn của một cô gái. Tức thì, anh đạp thắng thật nhanh đồng thời ngã chúi đầu vào vô lăng do xe ngừng lại bất ngờ.

Vài giây sau, Tôn Duy từ từ ngóc đầu dậy, đưa tay sờ trán và hướng cái nhìn ra bên ngoài. Trước mặt anh chỉ có đêm tối cùng màn mưa không ngừng rơi. Chẳng hề xuất hiện bóng dáng người nào chứ đừng nói đến cô gái. Anh giật mình tự nhủ, lý nào ban nãy trông gà hoá cuốc? Không thể! Rõ ràng, anh thấy có người xuất hiện gần như là ngay trước đầu xe hơi. Vừa rồi, Tôn Duy cảm giác hình như chiếc xe đã dừng vào chân cô gái ấy. Đảo mắt chần chờ trong ít phút, anh liền vớ lấy cái dù rồi mau chóng mở cửa xe bước ra xem thử.

Quả đúng thế, Tôn Duy sững sốt khi trông hình dáng nhỏ nhắn của một cô gái nằm bất tỉnh ngay gần sát bánh trước của xe hơi. Cô mặc chiếc váy trắng và khoác áo măng tô màu xám ướt nhem bởi cơn mưa lớn. Tôn Duy hốt hải đi lại gần cúi xuống, tay cầm dù tay lay lay cô gái. Không rõ cô ngất xỉu vì lý do khác hay vì bị xe anh đụng phải. Bắt đầu lo lắng khi thấy đối phương chẳng hề nhúc nhích, anh chàng họ Tôn lập tức nhìn xung quanh như cầu cứu nhưng con đường lúc này trở nên vắng vẻ, chỉ mưa và mưa. Đắn đo hồi lâu, chẳng còn cách nào khác, anh đành đỡ cô gái dậy chậm rãi đưa vào bên trong xe hơi.

Xếp chiếc dù ướt lại, Tôn Duy dùng tay lau lau nước mưa vừa thấm vào bộ áo vest. Tóc cũng ướt gần hết. Đóng cửa xe, anh quay đầu ra phía sau nhìn cô gái trẻ ướt hơn cả chuột lột đang nằm trên yên xe êm ái. Không rõ tình hình sẽ thế nào nhưng trước mắt, anh cần đưa “người đẹp trời mưa” này về nhà.

- Mong là không phải do mình cán trúng! Tối nay xui xẻo quá!

Thầm cầu nguyện xong, Tôn Duy tiếp tục lái xe hơi chạy đi trong làn mưa tầm tã. Lần này anh hy vọng mình sẽ không đụng nhầm ai nữa.

3. Chương 2: Đối Tượng

Bật đèn sáng, Tôn Duy diu cô gái vẫn còn bất tỉnh nằm xuống nền sàn lạnh ngắt. Ngồi ngả người ra sau, anh ngửa mặt lên trần nhà thờ hồn hển. Trời mưa, phải vác một người vào trong nhà thật khốn khổ. Thấy tướng tá nhỏ nhắn vậy mà chẳng ngờ cô gái nặng gấm. Sau khi lấy lại sức xong, bấy giờ Tôn Duy mới nhanh chóng đưa mắt quan sát người nọ. Anh đặc biệt nhìn kỹ tay chân đối phương có xây xước gì không, may là chẳng xuất hiện vết tích nào chứng tỏ cô bị xe đụng. Ôi! Thấy yên tâm hẳn.

Ngồi tần ngần khoảng vài giây, Tôn Duy chợt phát hiện quần áo cô gái ướt nhem, chẳng nên để như thế vì rất dễ cảm lạnh. Không nghĩ ngợi lâu thêm, anh đứng dậy bước vào phòng tắm rồi trở ra, trên tay cầm theo chiếc khăn lông dày. Tự nhủ, hành động lau nước mưa cho người khác là chuyện bình thường nên anh từ tốn đặt khăn lên mái tóc dài bết chặt vì ướt của cô, nhẹ nhàng lau lau. Tiếp đến là gương mặt, tay chân. Còn cơ thể thì chàng trai khéo léo áp khăn vào để thấm hết nước, quan trọng chỉ là tránh những va chạm không cần thiết. Nhìn nét mặt còn quá ư trẻ con đó, Tôn Duy đoán cô bé chỉ cỡ đôi mươi. Còn nhỏ vậy sao không ở nhà trong đêm tối mưa gió mà lại đi ngoài đường một mình, cũng chẳng mang theo túi xách hay ví tiền. Lẽ nào, đây là dân đi bụi? Bỗng, cơ thể cô bé khẽ cục cựa, cùng lúc đôi môi trắng bệch mở hé, cất giọng yếu ớt: “Lạnh...! Tôi lạnh...”.

- Lạnh hả? Chờ một lát, tôi sẽ bật máy điều hoà ngay.

Thật sơ xuất khi từ nãy giờ Tôn Duy quên bật điều hoà sưởi ấm cho cô bé. Chỉ cần ấn nút, điều chỉnh thông số là tiếp theo, cả ngôi nhà ấm hẳn lên. Nhờ thế, rất nhanh sau đó cô bé kia dần dần tỉnh dậy...

- Cô tỉnh rồi! - Tôn Duy cảm tạ trời đất vì cuối cùng cô bé cũng đã mở mắt.

- Tôi đang ở đâu đây? - Dù còn rất mệt nhưng cô bé lập tức ngồi thẳng dậy, nhìn xung quanh - Chỗ nào lạ hoắc vậy?

Đối diện, Tôn Duy gãi đầu bởi không biết nên trình bày sự việc ban nãy thế nào để cô bé đừng hiểu lầm mình cố ý tông xe nhưng nếu im lặng thì cũng chẳng phải giải pháp hay, không khéo cô lại nghĩ anh là kẻ biến thái chuyên bắt cóc phụ nữ và trẻ em thì khổ.

- Ừm. - Tôn Duy bắt đầu giải thích bằng một âm thanh thở dài náo nức - Tình hình là vừa nãy tôi đang trên đường lái xe về...

Kể một hơi dài về mọi chuyện cho đối phương nghe xong, Tôn Duy bất chợt ngừng lại cốt để quan sát biểu hiện trên mặt cô bé. Anh thấy cô ngồi im, mắt chẳng hề rời khỏi mình dù chỉ một giây và không phản ứng gì hết. Trông đáng vẻ kỳ lạ ấy càng khiến anh thêm khó xử. Thật sự thì Tôn Duy hy vọng cô bé đó không bị chứng thiếu năng. Nhịp thở đều đều của cô tự dưng làm anh bất giác xuất hiện nỗi lo lắng khó tả.

- Chú là ai thế?

Câu hỏi đầu tiên từ cô bé sau khoảng thời gian im lặng này giờ khiến Tôn Duy đứng hình. Anh nhận ra đầu mình hơi choáng. Không phải do mắc mưa bị cảm mà là cái từ “chú” nặng nề ấy tưởng chừng như đè bẹp cả người anh.

- Chú? Lý nào trông mình già dữ vậy ư? - Giấu tiếng thở dài rũ rượi trong bụng, Tôn Duy bảo với cô bé phát ngôn không biết nể nang kia rằng - Tôi nói rõ rồi còn gì. Tôi lái xe về nhà, đến ngã ba thì bất ngờ cô hiện ra chình ình...

- Không phải. Ý tôi muốn hỏi chú tên gì kia. - Cô bé nhướn miệng cười.

- Sao còn chưa đổi cách gọi vô duyên đó chứ? - Tôn Duy lăm bầm rồi đáp - Tôi tên Tôn Duy.

- Tôn Duy? Tên nghe lạ ghê! Tôi là Đỗ Như.

Giờ thì rõ, cô bé mà Tôn Duy đưa về hoá ra là Đỗ Như, cô chủ trốn viện.

Tôn Duy cảm giác cái tên Đỗ Như quen quen, vẻ như đã nghe ở đâu rồi nhưng chẳng tài nào nhớ nổi.

- Giờ tới lượt tôi hỏi: Cô là con nhà ai? Sao đi một mình giữa đêm mưa vậy?

Thông thường, những ai bỏ đi bụi hay né tránh và giấu giếm hành động này của mình nhưng Đỗ Như thì khác, nói rất rành rọt:

- Tôi trốn khỏi nhà đi lang thang chơi cho vui. Thế nào, chú sẽ đưa tôi đến công an khu vực hả?

- Nè, sao cứ gọi chú hoài vậy? Bộ nhìn mặt tôi già lắm ư?

- Thế chú bao nhiêu tuổi?

- Mới ba mươi! - Tôn Duy khoanh tay, mặt hầm hầm.

- Ế! “Đã” ba mươi chứ sao lại “mới” được. - Đỗ Như đưa tay lên đếm - Tôi chỉ tròn hai mươi, nhỏ hơn đến mười tuổi nên gọi chú thì đúng rồi.

Nhấn mặt, Tôn Duy bắt đầu bực mình trước kiểu cười kỳ quặc của Đỗ Như. Anh thầm nghĩ, cô bé này không phải thứ vừa. Trông đáng vẻ láu cá kهنh kiệu đó thì hẳn nó cũng là một con ranh láo lếu.

- Chú ở một mình sao? Nhà rộng rãi dữ.

- Tôi sống với vợ. Chúng tôi phải làm việc một thời gian mới đủ tiền mua.

Đang quan sát khắp ngôi nhà khang trang sạch sẽ thì Đỗ Như liền đảo mắt nhìn trở lại Tôn Duy, ngạc nhiên hỏi:

- Cỡ như chú mà có vợ được à?

Cơn tự ái bốc lên tận đầu, Tôn Duy tức tối và gần như gất lộn khi bảo:

- Ranh con! Ăn nói cho cẩn thận! Không biết tôn trọng người lớn sao? Cỡ tôi thì sao nào? Hả? Hả? Hả?

Trái với sự kích động của Tôn Duy, Đỗ Như vẫn bình thản yêu cầu:

- Chú ơi, tôi lạnh và đói lắm. Có quần áo và thức ăn cho tôi không?

- Mặc cô! Tôi không phải người làm từ thiện.

- Ô hay, chính chú tông xe rồi đưa tôi về nhà còn gì. - Đỗ Như mỉm cười - Chỉ ít, chú nên cho tôi ngủ nhờ qua đêm chứ.

Trông nụ cười tươi rói của cô bé, Tôn Duy chau mày vẻ mặt đầy trầm tư. Nói chung, nó khá láu lỉnh. Đường như, nét đáng yêu ấy khiến anh bớt giận hờn.

- Được thôi, tôi sẽ lấy quần áo của vợ tôi để cô mặc tạm.

Dứt lời, Tôn Duy chậm rãi đứng dậy, còn Đỗ Như thì cười đắc ý.

Tôn Duy mang ra một tô mì gói nóng hổi nghi ngút khói đưa cho Đỗ Như lúc này đã thay quần áo xong. Cô đón lấy, ăn thật hối hả giống như bị bỏ đói cả tháng trời. Từ lúc nhập viện, ngày nào cũng cháo với cháo, ngán tận cổ. Đêm nay trời mưa lạnh, được nhâm nhi món mì gói bình dân nên cô chủ nhỏ này thích lắm.

Nhìn cách Đỗ Như vừa ăn vừa xuýt xoa vì phỏng miệng, Tôn Duy thở ra.

- Lát nữa, cô ngủ trong phòng nhỏ dành cho khách ở đó. Tôi tốt quá rồi đấy.

Hút sợi mì vàng rộm cuối cùng, Đỗ Như đặt tô xuống, đưa tay quệt miệng.

- Vậy chú ngủ ở đâu?

- Tất nhiên là trên lầu, phòng tôi.

Tròn xoe mắt nhìn chăm chú Tôn Duy hồi lâu, Đỗ Như chợt cất giọng khê khàng:

- Hay chú cho tôi ngủ chung nhé?

- Cái gì?! - Tôn Duy chưng hửng, thất kinh - Điên hả? Trai đơn gái chiếc sao ngủ chung được. Bộ cô sợ ma à?

- Không sợ ma nhưng tôi muốn ngủ cùng chú!

- Cô hai mươi tuổi rồi còn cần phải có người ngủ bên cạnh hả?

- Không phải cần người bên cạnh mà tôi sẽ ngủ với chú!

Bắt đầu nhận ra ý nghĩa thật sự của từ “ngủ”, Tôn Duy e dè:

- Ý của cô...

Hơi nhồm người dậy, Đỗ Như từ từ nhích lại gần Tôn Duy và nhoẻn miệng cười:

- Nghĩa là, hai chúng ta qua đêm với nhau!

- Qua đêm??? - Anh chàng họ Tôn hét to, gần như văng miếng vào mặt cô bé.

- Ủ! Chú hãy ngủ với tôi, được không?

- Cô bé này hư thật! Đã gọi tôi là chú mà sao lại nói như vậy chứ? Cô có hiểu rõ trai gái ngủ với nhau là thế nào chưa?

Đối diện, Đỗ Như lắc đầu ngay mà không chút đắn đo:

- Chưa! Chính vì chưa hiểu nó ra sao nên tôi mới muốn thử!

- Điên! - Cầm lấy tô mì còn ít nước, Tôn Duy đứng dậy nhanh chóng, làm mặt nghiêm - Đừng linh tinh nữa! Đó không phải trò đùa để cô nói thử hay không thử! Cô mau vào phòng ngủ đi! Sáng mai dậy, đầu óc sẽ tỉnh táo lại.

Toan cất bước thì tự dưng Tôn Duy bị Đỗ Như nắm lấy áo, kéo giật lại. May là cô không dùng sức nhiều, nếu không có lẽ anh đã ngã nhào ra phía sau.

- Chú này, hãy ngủ với tôi!

Diên tiết trước thái độ ngoan cố từ Đỗ Như, Tôn Duy gạt mạnh tay cô bé đồng thời quay qua đáp lớn, giọng như muốn hét vào mặt cô:

- Không! Không! Và không!

- Tại sao? Chú có bị thiệt đâu mà lo!

- Cô không hiểu cái khi gì cả!

- Thế tôi phải hiểu gì nào?

- Tôi đã có vợ!

Bốn từ phát ra từ giọng nói kiên quyết ấy khiến Đỗ Như ngừng lại. Cô nghiêng đầu, hướng đôi mắt đầy khó hiểu về phía anh chàng xa lạ kia. Còn Tôn Duy, sau mấy giây lấy lại bình tĩnh mới từ tốn tiếp, chất giọng không đổi:

- Tôi không thể phản bội vợ! Dù chỉ qua đêm một lần với người khác thì cũng là ngoại tình. Tôi nhất định không làm tổn thương cô ấy! Đó là điều cô chẳng bao giờ hiểu được!

Ném cái nhìn lạnh lùng vào Đỗ Như xong, Tôn Duy lặng lẽ đi lên trên lầu, quên mất việc phải vào phòng bếp rửa cái tô.

Không hiểu sao, Đỗ Như cứ đứng bất động. Thậm chí đến khi anh chàng họ Tôn đã đóng cửa phòng hơn mười phút mà cô vẫn giữ nguyên tư thế... Mí mắt chùng xuống, chẳng phải buồn chỉ là cô bắt đầu nghĩ ngợi. Đêm nay, cô đã tình cờ gặp một chàng trai kỳ lạ! Có thật trên đời tồn tại người như vậy? Về như Đỗ Như cảm thấy thú vị với chuyện qua đêm này hơn rồi. Đối với kẻ sắp chết như cô, cuộc phiêu lưu tình ái như thế đáng để thử một lần lắm chứ.

Chợt, Đỗ Như thấy áo khoác vest của Tôn Duy vớt vữa trên bàn. Đảo mắt, cô tiến đến gần rồi đưa tay thò vào trong túi lấy ra vài giấy tờ tùy thân. Sau khi xem sơ qua chứng minh thư, thẻ bảo hiểm, giấy phép lái xe thì Đỗ Như ngạc nhiên thấy tấm thẻ nhân viên kế toán công ty mỹ phẩm Hoàng Hiệp của anh.

- Hoá ra, chú làm việc cho Hoàng Hiệp. - Đỗ Như nhủ thầm rồi lập tức nở nụ cười, kiểu như vừa hình thành một âm mưu.

Trả lại những giấy tờ vào trong túi áo, Đỗ Như chuyển dời ánh mắt lên bức tranh treo tường. Là tấm hình của cô gái trẻ xinh đẹp, vợ Tôn Duy.

Nằm xuống giường hơn nửa tiếng mà Tôn Duy vẫn chưa chợp mắt. Câu nói bạo gan từ Đỗ Như ban nãy cứ lớn vồn trong đầu óc rối bời. Anh thắc mắc cô có vấn đề về thần kinh chẳng, sao lại đòi qua đêm với một người đàn ông hoàn toàn không quen biết. Hay cô bé đó dầm mưa lâu quá nên mê sảng nói lung tung?

Thở dài, Tôn Duy vô đầu soàn soạt. Thanh niên thời nay hư hỏng quá! Đang yên đang lành, thử hỏi có cô gái nào lại muốn mất đi trinh tiết. Anh nghĩ, tốt nhất không nên dính dáng gì đến Đỗ Như. Chưa kể gia đình cô bé kỳ quặc ấy thế nào anh cũng chẳng rõ, không khéo bản thân tự chuốc lấy phiền phức thì mệt. Sáng mai, Tôn Duy phải tống của nợ đó rời khỏi nhà càng sớm càng tốt. Anh liền nhắm mắt lại, cầu mong trời mau sáng để đuổi quách cô bé rắc rối kia.

4. Chương 3: Con Gái Giám Đốc

Hôm sau trời vừa tờ mờ sáng là Tôn Duy đã rời phòng, khe khẽ bước xuống dưới nhà xem thử Đỗ Như dậy chưa. Thường ngày dù chuông báo thức có reo inh ỏi hơn chục lần, anh cũng không muốn rời khỏi giường ấy vậy mà sáng nay chẳng cần đợi bất kỳ âm thanh nào vang lên bản thân vẫn dậy thật sớm. Tôn Duy nhìn dáo dác ngôi nhà trống vắng còn chìm trong màn đêm mờ mờ. Cảm giác không gian lạnh yên đến kỳ lạ.

Mau chóng anh đi chậm chạp đến gần phòng ngủ dành cho khách, nhẹ nhàng mở cửa ra. Lạnh tanh, chẳng có bóng dáng ai hết. Tức là, Đỗ Như đã rời khỏi nhà trước khi trời hừng sáng.

- Woa! Con bé ấy biết điều ghê chứ! Cuốn gói đi một cách gọn lẹ, khỏi mất công mình đuổi! - Tôn Duy hít hà hơi, lòng nhẹ nhõm vô cùng.

Mấy phút sau khi làm vệ sinh cá nhân xong, Tôn Duy vào bếp chuẩn bị bữa sáng thì chợt thấy có mảnh giấy nhỏ xếp ngay ngắn dưới cái tô mì được rửa sạch đêm qua. Không chần chừ, anh cầm lên đọc. Dòng chữ ngay ngắn với những nét tròn trịa xuất hiện dưới đáy mắt: “Cảm ơn chú vì bữa mì gói ngon tuyệt cú mèo, chiếc áo và chỗ ngủ ấm cúng. Hy vọng, hai ta sẽ sớm hội ngộ”.

- Xi! - Hạ mảnh giấy xuống, Tôn Duy thở hắt - Tốt nhất là đừng nên gặp lại nhau làm gì. Tôi chẳng mong dính dáng đến cô thêm lần nữa.

Vừa nhủ thầm anh vừa mở tủ lấy cái chảo chiên trứng ốp la cho bữa sáng.

Lái xe vào bãi đỗ, Tôn Duy tắt máy rồi cầm chiếc cặp da bước xuống. Chỉnh trang lại quần áo, anh ngược nhìn đồng hồ đúng 7 giờ 30, hôm nay vẫn đúng giờ như mọi khi. Từ tốn, chàng trai đi về phía cửa công ti.

Đang đứng chờ thang máy thì Tôn Duy giật mình khi có người đập tay lên vai thật mạnh. Quay qua, anh thấy gương mặt quen thuộc của đồng nghiệp.

- Mới sáng ra sếp đã bảo mình đi tìm cậu. Mình phải đứng chờ cậu ngay cửa công ti giống như đi nghênh đón tổng thống.

Đúng lúc thang máy xuống, Tôn Duy cùng người đồng nghiệp bước vào trong đồng thời ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì gấp dữ vậy?

- Này, dạo gần đây cậu có đụng chạm đến người nhà họ Đỗ không? Họ là chủ của công ti Hoàng Hiệp đấy! Nếu xảy ra chuyện thì phiền phức lắm!

- Tổ đâu gây sự với ai, càng không dính đến người nào họ Đỗ.

- Ủm, thế thì lạ thật! Sếp nói rằng cô chủ Đỗ muốn gặp cậu!

- Cô chủ Đỗ?! Cô ấy muốn gặp mình ư? Vì cái gì?

- Làm sao biết được, nên vừa rồi mới hỏi cậu có đụng chạm gì người họ Đỗ không mà cô chủ nhà đó vào tận công ti gặp cậu.

Bên cạnh, Tôn Duy khó hiểu. Chuyện kỳ lạ gì đang xảy ra? Tự dừng tại sao cô chủ họ Đỗ lại muốn gặp anh? Dạo này, Tôn Duy nhớ mình đâu “đụng” hay “chạm” gì đến ai. Vấn đề này xem ra không ổn. Dù sao thì chẳng thể đoán mò, anh phải đến gặp mặt trực tiếp cô chủ ấy thì may ra mới biết rõ đầu đuôi sự việc.

- Cô chủ Đỗ hẹn gặp ở đâu?

- Phòng họp, tầng mười hai. Cũng sắp đến rồi đấy.

Cửa thang máy mở, chào người đồng nghiệp kia xong Tôn Duy nhanh chóng bước ra, tiến về cuối dãy hành lang. Hít thở sâu, Tôn Duy khê khàng đẩy cửa đi vào trong phòng họp. Nơi đây vắng hoe, chỉ có chiếc bàn dài và những cái ghế được xếp ngay ngắn như chờ đợi. Đảo mắt khắp gian phòng, bỗng anh thấy gần cửa sổ xuất hiện bóng dáng cô gái trẻ ngồi trên ghế dựa xoay, chân gác lên bàn hồ sơ ngay bên cạnh. Anh không trông rõ mặt đối phương vì cô quay đầu hướng cái nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ như đang chìm vào cõi mộng nào đấy.

Đứng tần ngần hồi lâu, Tôn Duy chậm rãi cất tiếng nói vừa đủ để cô gái nghe:

- Xin hỏi, có phải là cô chủ Đỗ?

Đôi chân hạ xuống, cô gái dựng thẳng người dậy nhưng vẫn chưa xoay mặt qua:

- Chú làm gì khách sáo thế?

Chất giọng đùa cợt và cách xưng hô đó khiến Tôn Duy kinh ngạc: “Cô... lí nào...”.

Chiếc ghế xoay phất ra sau giúp Tôn Duy nhìn rõ gương mặt quen thuộc của Đỗ Như. Vẫn là nụ cười tươi rói, nét láu lỉnh tinh nghịch đêm hôm qua. Khởi nói, toàn thân anh cứng đờ chẳng nhúc nhích nổi, cảm tưởng mọi thứ xung quanh đều nghiêng ngả siêu vẹo hết như vô số những ảo ảnh méo mó.

- Sắc mặt chú tệ vậy? - Đỗ Như bình thản - Bất ngờ khi gặp lại tôi hả? Tôi đã ghi trong mảnh giấy là chúng ta sẽ sớm hội ngộ.

- Vậy ra... cô là cô chủ Đỗ? - Tôn Duy chỉ tay, môi hơi run run.

- Yes! Chú không nhận thấy cái họ của tôi là Đỗ sao?

Đối diện, Tôn Duy rũ người. Thảo nào lúc nghe Đỗ Như giới thiệu tên anh đã thấy quen quen nhưng có nằm mơ cũng chẳng ngờ cô là cô chủ Đỗ, con gái của giám đốc công ti Hoàng Hiệp nơi mình đang làm việc. Thế thì Tôn Duy càng lấy làm khó hiểu hơn, một cô chủ danh giá như vậy tại sao đêm qua lại trông thật thảm thương với bộ dạng ứt sũng vì mất ngủ? Chưa kể, cô còn nói ra những câu kỳ cục giống hệt đứa trẻ hư hỏng không được dạy bảo đàng hoàng.

- Chú không tin tôi là cô chủ Đỗ ư?

- Không phải... Chỉ là tôi rất bất ngờ trước thân phận cao quý của cô. Nhưng, lý do gì cô đến tận đây để gặp tôi? Hai ta còn nợ nần gì hả?

- Chú ngồi đi, tôi có chuyện này muốn bàn với chú.

Thấy Đỗ Như hướng đôi mắt ra lệnh cho mình hãy ngồi vào chiếc ghế gần đó, Tôn Duy tự nhủ nếu cô không phải con gái giám đốc thì hẳn anh sẽ mắng một trận về cái tội bất lịch sự với người lớn. Vừa đặt mông lên trên ghế, Tôn Duy đã tròn xoe mắt vì bất gặp xấp hồ sơ nằm im lìm dưới bàn. Giấy tờ gì đây chứ? Chẳng lẽ, Đỗ Như định đuổi việc anh vì đêm qua lái xe đụng cô? Cảm giác cổ họng bắt đầu khô dần, Tôn Duy đổ mồ hôi dù phòng họp đang mở máy lạnh.

- Chú hãy xem bản hợp đồng ấy rồi chúng ta mới nói chuyện. - Đỗ Như nhướn nhướn cặp chân mày.

Hợp đồng gì nữa? Có ai cho tôi biết cái quái quỷ gì sắp xảy ra không? Đó là những điều tồn tại trong mơ óc quay cuồng của Tôn Duy lúc này. Dường như não anh không bao giờ ngừng suy nghĩ. Tuy tay cầm xấp hồ sơ nhưng mắt anh lại lén nhìn Đỗ Như hết kiểu sợ cô đột ngột giết chết mình.

- Bản hợp đồng ngoại tình?! - Lần đầu tiên Tôn Duy gặp loại giấy tờ mới mẻ này - Là cái gì vậy? Tên bản hợp đồng tôi chưa nghe bao giờ.

- Đúng rồi! Bởi cái đó là do tôi tự làm. Hợp đồng giữa tôi và chú! - Đỗ Như dùng chân nhích nhích chiếc ghế xoay lại gần bàn để dễ dàng chống cằm.

- Tôi xem sơ qua mà vẫn chẳng hiểu gì hết. Cô nói rõ tôi nghe xem.

Đỗ Như thở dài thườn thượt do chán nản trước sự chậm hiểu của Tôn Duy:

- Chú có thật là nhân viên kế toán không? Sao ngốc dữ vậy?

- Này này, dù cô là con gái giám đốc nhưng so về tuổi, tôi lớn hơn thế nên mong cô hãy tôn trọng tôi bằng việc cẩn thận lời lẽ khi nói chuyện! - Xem ra Tôn Duy rất dễ tâm vấn đề đó.

- Ok ok! Chú mới ba mươi mà sao khó tính quá! - Trông nét mặt hằm hằm của anh chàng họ Tôn, Đỗ Như nhướn miệng cười - Rồi, tôi sẽ nói rõ! Vẫn là yêu cầu của đêm qua, tôi muốn chú hãy ngủ với tôi!

Dấu hiện tại là ban ngày và ngoài kia nắng đang lên cao nhưng Tôn Duy không hiểu lý do gì lại nghe sét đánh bên tai. Âm thanh âm âm nghe rất lớn, tưởng chừng xé toạc cả người anh chứ chẳng chơi. Một lần nữa, cô bé quỷ quái ấy muốn anh ngủ với cô. Rốt cuộc, nó có bình thường không? Chắc chắn cô chủ Đỗ ở trước mặt anh có vấn đề về thần kinh, xem chừng bệnh tình khá nặng.

- Sao chú im ru vậy? Trông mặt chú hơi khó coi.- Đỗ Như nghiêng đầu, quan sát sắc mặt bất thần của đối phương.

Siết chặt tay, Tôn Duy bật dậy tức giận, phản ứng y hết đêm qua:

- Cô bị điên à? Đừng có mang tôi ra làm trò đùa nữa! Nếu cô buồn xin hãy tìm người khác giúp giải khuây cho, còn tôi xin miễn!

Hết to xong Tôn Duy nhìn chăm chăm Đỗ Như. Anh hết chịu nổi cái kiểu đùa quá lố từ cô. Về phía Đỗ Như, cô không hề giận dữ hay cảm thấy bị xúc phạm bởi một người nhân viên nhỏ bé, trái lại bản thân còn rất thú vị là đằng khác.

- Chú vô cùng thẳng thắn, tôi thích thế! Để tôi kể chú nghe vài điều về tôi... Năm nay hai mươi tuổi, học quản trị kinh doanh nhưng thường trốn học, bị bệnh tim sống không được bao lâu nữa, bị bạn trai bỏ rơi, không ai yêu thương. Tôi muốn trước lúc chết, mình sẽ được thử qua tất cả các thú vui trên đời: đi bar, uống rượu, thậm chí cả thuốc lắc và tình dục. Tôi đoán, chúng sẽ là những trải nghiệm thú vị!

Nghe Đỗ Như nói rõ về bản thân xong, Tôn Duy bất động trong vài giây. Anh bất ngờ về cuộc sống của một cô chủ trẻ quyền quý. Bị bệnh tim? Bị người yêu bỏ rơi? Không có ai bên cạnh? Nhưng, tại sao cô lại muốn thử đi bar, rượu, thuốc lắc còn cả tình dục? Suy nghĩ lộn xộn của tuổi trẻ bỗng bật?...

- Cô bị bệnh tim?

- Đúng thế, lũ bác sĩ vô dụng bảo nếu không mổ tôi sẽ chết.

- Sao cô không chịu mổ?

- Là thay van tim nhân tạo. Tôi chẳng hề muốn sống với trái tim suốt ngày kêu tích tích như đồng hồ ở trong lồng ngực mình! Vài năm sẽ phải mổ thay van một lần. Nó còn khủng khiếp hơn cả cái chết.

- Thế vì sao cô không sống thật tốt cho những ngày cuối đời? Bar, rượu bia, thuốc lắc, tình dục đều là những thứ đáng sợ! Cô đừng dại dột dính vào!

5. Chương 4: Ép Buộc

Nhún vai, Đỗ Như dùng chân xoay xoay chiếc ghế, chong mắt lên trần phòng.

- Tôi biết nó sẽ huỷ hoại cơ thể nhưng tôi cũng chết sớm còn gì. Tôi ngạc nhiên khi nhiều người quy lụy những thứ đó. Tôi muốn thử!

- Hết nói nổi cô rồi! - Tôn Duy đập tay lên trán, buông câu than thở rõ to.

- Chú giúp tôi đi! - Đỗ Như ngừng hành động xoay ghế, đứng dậy - Hãy làm tình với tôi! Tôi nhất định phải thử sex! Thôi nào, đàn ông không phải rất thích sex à? Chú đồng ý chứ? Thử ngoại tình một lần xem... Bản hợp đồng chỉ kéo dài hai tháng

Tức thì, Tôn Duy bước nhanh đến chỗ Đỗ Như đứng rồi dùng hai tay giữ chặt đôi vai mỏng manh ấy lắc mạnh để giúp cô trấn tĩnh:

- Ngừng những lời nói đó lại! Cô đừng tự biến mình thành thứ rẻ tiền!

Hướng ánh mắt thích thú vào chàng trai kỳ lạ đó, cô chủ này tiếp tục nở nụ cười trêu đùa và lặp lại vồn vện câu nói ban nãy:

- Chú hãy ngủ với tôi!

Nghiến răng, Tôn Duy mau chóng buông tay khỏi Đỗ Như, mặt đanh lại.

- Xin lỗi, tôi là một người chồng không phải trai bao! Cô tìm người khác đi!

Lập tức xoay lưng, Tôn Duy toan mở cửa rời khỏi phòng thì giọng Đỗ Như ở phía sau thật rõ ràng, dù không lớn nhưng đủ sức kéo giữ chân anh lại.

- Nếu chú không ký vào hợp đồng ngoại tình thì đuổi việc chú!

Đôi tay đặt trên cánh cửa phòng định đẩy ra đã mau chóng cứng đơ, cái nhìn của Tôn Duy đứng yên vô hồn. Bây giờ, cô chủ Đỗ còn dùng cả chiêu hèn hạ này để uy hiếp anh? Sau mấy phút lặng thinh, anh lên tiếng thật trầm:

- Cô dọa tôi sao?

Cười khê sau lưng Tôn Duy, Đỗ Như không còn vẻ thân thiện ngây ngô nữa thay vào đấy là gương mặt của kẻ bất chấp mọi thủ đoạn để đạt được thứ mình muốn.

- Tôi không dọa! Chỉ cần tôi yêu cầu thì chú lập tức bị sa thải! Thử không?

- Cô đang ép tôi?

- Cái này thì đúng! Bằng mọi giá, tôi bắt chú ký tên vào bản hợp đồng kia!

- Cô xem thường tôi quá rồi. - Tôn Duy từ từ quay mặt lại đối diện với Đỗ Như bằng một nụ cười ngạo nghễ, cố tỏ ra khí phách - Nghỉ việc ở Hoàng Hiệp tôi vẫn có thể xin làm ở chỗ khác. Với bằng tốt nghiệp loại ưu, cộng thêm mấy chứng chỉ khác nữa tôi đủ sức vào một công ti tư nhân.

Không chịu thua, Đỗ Như dựa người vào cạnh bàn, khoanh tay đồng dặc:

- Chú có biết thế lực nhà họ Đỗ lớn dường nào không? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi rút lót tiền bảo các công ti khác không nhận chú? Mà cho dù việc này không thể chắc chắn thì tôi sẽ gây rắc rối cho gia đình chú. Từ cô vợ xinh đẹp đến người mẹ già mắc bệnh với bốn đứa em gái của chú! Sao hả?

- Cô... cho người điều tra gia đình tôi?

- Thăm tử tư của tôi làm việc hiệu quả lắm! Chú chịu ký chưa?

- Cô thật bỉ ổi!

- Tôi trước giờ vẫn vậy, rồi chú sẽ biết rõ! - Đỗ Như ấn ngón tay xuống bản hợp đồng trên bàn - Tôi để chú thời hạn suy nghĩ là hết ngày hôm nay. Buổi tối đến gặp tôi ngay tại phòng họp này và cho tôi câu trả lời tốt nhất!

Dứt lời, Đỗ Như đi chậm chậm lại gần chỗ Tôn Duy còn đứng nhìn trần trời, đẩy nhẹ anh sang một bên rồi mở cửa phòng bước ra ngoài.

Về phía Tôn Duy, anh thấy không gian phía trước trắng xoá, đầu óc thì mờ mịt chẳng chứa đựng bất kỳ dòng suy nghĩ nào... Đưa mắt qua bên phải, bản hợp đồng đáng quyền rũ vẫn nằm đấy như chọc tức anh. Mím môi, Tôn Duy ném mạnh chiếc cặp trên tay xuống đất.

* Chỗ ngừng post trên Gác.

... Buông viết, Tôn Duy nhắm mắt thở dài. Câu nói đe dọa của Đỗ Như sáng nay khiến anh chẳng còn tâm trí làm việc. Thật sự anh hoàn toàn bế tắc, chưa tìm được cách giải quyết ổn thoả. Thế lực nhà họ Đỗ không hề nhỏ, anh hiểu. Vì vậy nếu đối đầu với Đỗ Như chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, người thua hiển nhiên là anh, chưa kể còn làm liên lụy đến người nhà. Nhưng nếu đồng ý ký vào bản hợp đồng kia thì Tôn Duy sẽ trở thành kẻ ngoại tình. Phẫn bội vợ, anh không thể.

Ngả đầu ra phía sau, Tôn Duy hướng mắt lên trần phòng. Càng nghĩ, bản thân càng ghét cay ghét đắng Đỗ Như, tự đứng lại chọn đúng ngay anh làm người “thử nghiệm” tình dục điên rồ nào đó. Đêm hôm qua, trông Đỗ Như giống một cô bé láu lỉnh và có chút nét ngây ngô nhưng sáng nay nhìn cô chủ nhỏ đó cứ như người hoàn toàn khác. Đôi mắt sắc bén lạnh lùng, nụ cười đầy toan tính, là kẻ dùng mọi thủ đoạn đạt được thứ mình muốn. Nếu biết sẽ ra cơ sự này thì hôm qua anh bỏ mặc cô nằm dưới mưa. Đôi khi lòng tốt lại làm hại chính mình. Đang chìm trong những dòng suy nghĩ rối bời thì Tôn Duy giật mình vì chuông điện thoại reo. Đưa tay cầm điện thoại lên, mắt anh tròn xoe khi trông rõ tên người gọi. Là vợ anh, Ngọc Thuý. Sửa giọng, Tôn Duy chậm rãi bắt máy.

- Alo, anh hả? Em đây.

- Ủ, anh biết rồi. Em đã về chưa hay còn đi công tác?

- Đáng lý công việc vẫn còn nhiều nhưng thôi em xin phép sắp về. Em nhớ anh lắm, chồng ơi! Tối nay vợ chồng mình cùng ăn tối nha.

Nghe câu nói tràn đầy tình cảm của Ngọc Thuý, Tôn Duy bất giác lặng im. Tự dưng, anh thấy xúc động bởi một điều gì đấy.

- Alo, anh còn ở đó chứ? Sao không trả lời em?

- Anh bận suy nghĩ vài thứ. Ok, anh sẽ tranh thủ về sớm và cùng em ăn tối!

Tôn Duy hạ điện thoại xuống, khẽ mỉm cười. Vợ đáng yêu như thế, quan tâm ân cần với anh nhiều như thế lý nào anh nhẫn tâm phản bội cô. Không được! Tuyệt đối Tôn Duy chẳng thể trở thành kẻ xấu xa đến vậy. Nếu chấp nhận qua đêm với Đỗ Như thì nhất định, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình. Dù có bị đuổi việc hoặc bị chèn ép ra sao, Tôn Duy cũng phải giữ trọn tình nghĩa với vợ. Tin rằng, cô luôn bên anh cùng nhau vượt qua mọi khó khăn.

Đáng ra Tôn Duy đã quyết định từ chối ký vào bản hợp đồng ngoại tình thế nhưng đúng lúc có một cuộc gọi khác. Anh ngạc nhiên vì đó là của em gái.

- Alo, anh hai! Bé Út nè. Em không muốn làm phiền anh nhưng bệnh của mẹ tái phát nữa rồi. Em với ba chị đưa mẹ vào bệnh viện hơn cả tuần nay.

- Tình hình mẹ hiện nay ra sao? - Tôn Duy sốt sắng.

- Dạ, tạm ổn. Bác sĩ bảo, mẹ phải được kiểm tra theo dõi nhiều lần. Tiền anh gửi cuối tháng trước bọn em mua thuốc cho mẹ gần hết. Em và chị tư sắp đến kỳ đóng học phí, anh chuyển thêm tiền về quê được không?

- Ừm, mai anh sẽ chuyển tiền. Nếu cần thêm gì, mấy đứa nhớ báo anh biết.

- Vâng! Anh hai nè, nhờ tiền anh gửi mà nhà mình được xây lại khang trang hơn, không bị ngập nước như xưa. Bọn em sống thích lắm.

- Thế thì anh yên tâm. Bốn đứa đừng lo về tiền bạc, cứ chăm chỉ học thật giỏi là được. Và nhớ chăm sóc mẹ chu đáo.

- Bọn em biết ạ. Khi nào rảnh, anh về thăm nhà nhé! Ai cũng nhớ anh...

Giọng nói thấp dần của cô em út làm Tôn Duy chạnh lòng. Anh cũng muốn về quê thăm mẹ và các em nhưng công việc cứ bù đầu bù cổ, làm mãi vẫn chẳng hết. Vả lại, phải làm chăm chỉ thì anh mới có tiền gửi về gia đình.

- Ừ, anh hiểu. Để anh tranh thủ sắp xếp thời gian về với mẹ và các em.

Gác máy, Tôn Duy gục đầu xuống bàn. Nhịp thở nghe nặng nề. Với tình hình này nếu bị đuổi việc, không tìm được việc mới thì anh phải làm sao đây? Bệnh của mẹ, tiền sinh hoạt và học phí của bốn đứa em không thể không có. Cuộc đời sao lại oái ăm như vậy.

Gần chiều tối, Tôn Duy đang kiểm tra lại sổ sách thì giọng một người đồng nghiệp vang lên bên cạnh, nghe khá hững hờ sỗ sàng:

- Bọn tớ sắp đi nhậu, cậu đi cùng chứ?

- Không, tớ phải ở lại làm cho xong việc. - Tôn Duy lắc đầu cười gượng - Có lẽ hôm nay tớ về hơi trễ.

- Ôi trời! Gì cày cật lực thế? Còn trẻ như cậu mà cứ vậy hoài, chán chết!

Vừa nhấp nháy vừa rời khỏi bàn, người đồng nghiệp cảm thấy chán chường trước kiểu sống quá ư chăm chỉ đó.

Dõi theo bóng dáng từng người rời khỏi phòng kế toán, Tôn Duy ngả lưng ra sau ghế, thở đều đều, hướng cái nhìn trống rỗng vào không gian tĩnh lặng. Sau khi đắn đo suy nghĩ trong sự đắn dặt khổ tâm, cuối cùng anh đã quyết định: ký tên vào bản hợp đồng ngoại tình. Đây là lựa chọn duy nhất. Tôn Duy chẳng thể bỏ mặc mẹ và các em vì vậy, bản thân đành có lỗi với Ngọc Thuý. Việc ngoại tình chỉ vốn vẹn trong hai tháng,

rồi sẽ qua nhanh thôi. Anh nhất định cố gắng không để vợ biết. Khi nào mọi thứ kết thúc anh hứa sẽ toàn tâm toàn ý chuộc lỗi với cô.

Dừng người thẳng dậy, Tôn Duy lắng nghe tiếng bước chân bên ngoài phòng. Dường như, tất cả đều ra về hết. Đưa mắt nhìn đồng hồ, gần bảy giờ. Anh liền đứng lên thu xếp sổ sách giấy tờ rồi lấy điện thoại ra bấm số gọi cho Ngọc Thuỳ.

“Hiện số điện thoại này đang bận, vui lòng để lại lời nhắn sau tiếng Pip.”

Tần ngần vài phút, Tôn Duy chậm rãi nói vào điện thoại, giọng thật trầm:

- Ừm... Có lẽ tối nay anh sẽ về trễ, em cứ dùng bữa tối trước và đi ngủ nhé, đừng chờ anh. Xin lỗi vì đã thất hứa với em! Ngủ ngon.

Để lại lời nhắn xong, Tôn Duy tắt điện thoại vì sợ trong lúc gặp Đỗ Như, Ngọc Thuỳ gọi điện đến, bản thân không muốn nói dối vợ lần nữa. Ngồi phịch xuống ghế, anh nhắm mắt gục đầu bên bàn làm việc, lòng nặng trĩu đến khó chịu.

Tha thứ cho anh.

6. Chương 5: Hãy Làm Ngay Bây Giờ! (15+)

Lúc bước vào phòng họp, Tôn Duy đã thấy Đỗ Như ngồi chờ từ lúc nào. Cô vẫn ngồi trên chiếc ghế xoay, mặt hướng ra ngoài cửa sổ quan sát cảnh thành phố về đêm. Nghe có tiếng mở cửa, cô liền quay qua và bắt gặp cái nhìn vô cảm của anh.

- Tôi tưởng chú trốn về rồi chứ. Sao, chú đã suy nghĩ kỹ chưa? Quyết định thế nào? Ký vào bản hợp đồng hay là chịu bị đuổi việc?

Nhìn bản hợp đồng nằm trên bàn xong, Tôn Duy chuyển ánh mắt trở lại Đỗ Như đang sốt ruột chờ đợi câu trả lời, lên tiếng thật khế:

- Cô hãy hứa với tôi hai điều. Thứ nhất, không bao giờ có ý định đuổi việc tôi nữa. Thứ hai, tuyệt đối không được để vợ tôi biết việc giữa chúng ta!

Mau chóng đứng dậy đến bên bàn, Đỗ Như cầm xấp giấy kia lên từ tốn đáp:

- Hai điều chú vừa nói đã có sẵn trong hợp đồng. Điều hai, không can thiệp vào đời sống riêng tư của đối phương nên tôi chẳng việc gì phải gặp vợ chú để báo tin cả. Điều bảy, bên A tức là tôi, tuyệt đối không đuổi việc bên B, là chú. Ok?

- Được! Tôi ký!

Nói kiên quyết xong, Tôn Duy tiến lại gần bàn rồi đưa tay đón lấy bản hợp đồng từ Đỗ Như. Sau khi xem qua các điều khoản đặt ra, anh cười nhạt nhẽo:

- Hợp đồng cái kiểu gì vớ vẩn! Nào là cấm hôn, không được phép có tình cảm, phải bảo vệ và làm vui lòng... Chỉ thấy có lợi cho cô mà thôi!

- Vì tôi là người lập ra nó! - Đỗ Như khoanh tay - Chưa kể, hiện tại tôi có quyền hơn nên chú bắt buộc phải nghe theo tôi! Còn thắc mắc gì không?

Nhìn chằm chằm về mặt đắc chí của cô chủ Đỗ, Tôn Duy hậm hực đặt bản hợp đồng lên bàn, đồng thời lấy trong cặp ra cây bút mực ký tên ngay dưới chỗ bên B. Cầm hợp đồng lên xem rõ chữ ký của Tôn Duy, Đỗ Như thích thú rồi cũng ký tên. Hợp đồng được photo ra hai bản, mỗi người giữ một bản.

- Xong rồi đúng không, tôi về!

Tôn Duy chưa kịp quay lưng cất bước thì giọng Đỗ Như ở phía sau vang vang:

- Khoan đã! Chú định đi đâu?

- Về nhà chứ đâu!

- Về? Chú nghĩ gì thế? Ở đây chỉ có hai ta, nên bắt đầu trong đêm nay đi!

Vẫn chưa hiểu rõ yêu cầu từ Đỗ Như, Tôn Duy nhún mày. Nhoẻn miệng cười, Đỗ Như ngồi lên trên chiếc bàn dài, đưa tay vuốt nhẹ cạnh bàn, bảo:

- Tức là chú hãy làm tình với tôi ngay bây giờ, ở tại đây!

Tôn Duy kinh ngạc, mắt mở to:

- Làm tình? Đêm nay? Trong phòng họp?

- Ủ, có vấn đề ư?

- Tôi chưa chuẩn bị gì cả, cũng chẳng có hứng. Để khi khác đi!

Lấy trong túi áo ra một miếng bao nhỏ, Đỗ Như đưa nó qua lại trước mặt:

- Tôi biết khi quan hệ phải phòng ngừa nếu không sẽ mang thai ngoài ý muốn. Vì thế, tôi đã uống thuốc ngừa thai và chuẩn bị bao cao su sẵn cho chú. Yên tâm chưa? Tôi không thể chờ thêm giây phút nào nữa.

Đứng bất động hồi lâu, Tôn Duy chợt cười cười, là cái kiểu cười không ngờ trên đời lại có một đứa con gái hư hỏng đến như vậy: “Cô đúng là điên rồi!”.

Chậm rãi, Đỗ Như nằm ngửa xuống bàn, đầu ngoẹo sang bên nói khiêu khích:

- Chú bảo sao cũng được, tôi không bận tâm. Chú đã ký tên vào bản hợp đồng thì phải thực hiện theo yêu cầu của tôi. Sao hả? Chú không dám à? Hà, chẳng ngờ chú nhát gái vậy! Hay sinh lý có vấn đề? Nếu vợ chú muốn làm tình thì chú phản ứng thế nào? Nói vào mặt cô ta rằng: “Em đúng là điên” ư? Quan hệ nam nữ là chuyện hết sức bình thường, không việc gì xấu hổ. - Thấy Tôn Duy vẫn im lặng, cô nhoẻn miệng cười - Chú cảm thấy có lỗi với vợ sao? Hiện nay thiếu gì đàn ông ngoại tình, chú đừng ra vẻ ta đây cao cả! Thậm chí, nếu vợ chú biết cũng sẽ làm lơ thôi.

Về như câu nói đó khiến cơn giận dữ trong lòng dâng trào vì Tôn Duy đã ném mạnh cái cặp da xuống đất và ngay lập tức bước đến bên bàn, giữ chặt lấy hai tay Đỗ Như. Đôi mắt căm phẫn như muốn thêu đốt cô gái trẻ, anh đánh giọng:

- Đừng nói về vợ tôi với cái kiểu đó! Cô ấy không giống cô! Thôi ngay trò nói khích vớ vẩn đi!... Được, cô muốn làm tình lắm chứ gì? Tôi sẽ chiều!

Dứt lời, Tôn Duy nắm lấy cổ áo sơ mi của Đỗ Như, dùng sức kéo bung ra. Hiển nhiên, cô thoáng giật mình trước hành động dữ dội từ chàng trai. Tất cả chưa dừng ở đó khi Tôn Duy đặt bàn tay to lớn lên ngực cô.

- A! - Đỗ Như bất ngờ kêu lên nhưng lại mau chóng bịt miệng lại bởi không ngờ bản thân vừa phát ra âm thanh kỳ cục ấy.

Cười khinh, Tôn Duy nhìn Đỗ Như bằng ánh mắt sắc lạnh, chút mỉa mai:

- Tôi sẽ cho cô thấy, tình dục dữ dội và đáng sợ ra sao! Nó không hề đẹp đẽ như cô nghĩ!

Dù mặt đỏ bừng, nhịp tim đập nhanh hơn khi lần đầu có bàn tay người đàn ông chạm vào ngực mình nhưng Đỗ Như vẫn giữ nguyên nụ cười khiêu khích:

- Đừng có hù dọa! Tôi không sợ đâu!

Nghiến răng vì điên tiết trước dáng vẻ thách thức từ Đỗ Như, Tôn Duy tức khắc cúi xuống hôn lên cổ cô. Anh không biết mình đang làm gì với hàng ngàn suy nghĩ rối tung khi ấy. Điên cuồng, giận dữ! Chỉ là thế! Về phía Đỗ Như, cô thấy một dòng xúc cảm khác thường chạy dọc cơ thể. Lúc cuộc làm tình bắt đầu, thân hình cô nóng ran. Cảm giác rất lạ! Lần đầu tiên cô trải qua điều này. Tưởng tượng như có dòng dung nham nóng rực sắp tuôn trào khỏi lồng ngực. Dầu thứ lạ lùng đó mang đến cho Đỗ Như sự khoái cảm thú vị thể nhưng chẳng hiểu vì sao lòng cô xuất hiện một nỗi đau kỳ quặc. Đúng... Tình dục không êm ái như cô nghĩ. Phải chăng vì việc qua đêm này không có sự hoà thuận của tình yêu?

Sau vài phút “khuấy động ngọn lửa tình” trên người Đỗ Như, Tôn Duy dừng lại thở mệt nhọc. Chưa bao giờ đầu óc anh muốn nổ tung như hiện tại. Mọi chuyện vừa xảy ra giống hết cuộn phim trắng xoá, không hề tồn tại bất kỳ hình ảnh hay cảm xúc gì. Đến nỗi, anh cứ ngỡ mình vừa mất đi ký ức.

Nghe nhịp thở đều đều của Đỗ Như, Tôn Duy chậm rãi hướng cái nhìn xuống cô. Anh thấy cơ thể ấy ướt đầm mồ hôi, chốc chốc lại run rẩy như một chú chim non mới đẻ. Gương mặt cô chủ Đỗ hơi bất thần, đôi mắt trống rỗng vô định. Cô sợ ư?

- Ổn chứ? - Tôn Duy, không còn giận dữ nữa, lo lắng hỏi.

Chất giọng dịu dàng của Tôn Duy khiến Đỗ Như sực tỉnh. Khẽ xoay đầu qua một chút, cô trông rõ nét mặt lo âu của anh.

- Chú mang cái kia đi! - Đỗ Như đảo con ngươi về phía miếng bao cao su nhỏ nằm kế bên, yêu cầu - Rồi hãy vào bên trong tôi! Không phải đàn ông thích cảm giác đó nhất à? Tôi cũng muốn thử xem, nó thú vị dường nào.

Tiếng cười đứt quãng của Đỗ Như khiến Tôn Duy gần như lặng người. Anh không hiểu gì hết, hoàn toàn không. Chẳng hề tức giận như ban nãy mà ngay bây giờ chàng trai ấy chỉ thấy đau! Giống cô, anh không rõ mình đau vì cái gì...

Khẽ khàng vớ lấy áo khoác trên thành ghế, Tôn Duy choàng lên tấm thân đang run của Đỗ Như. Siết chặt lấy bờ vai cô đồng thời anh cất tiếng, giọng lạc dần:

- Tại sao cô lại sống đến nông nỗi này vậy?

Nằm dưới mặt bàn, Đỗ Như hoàn toàn bất động trước câu hỏi buồn bã từ đối phương. Cô nghe rõ trái tim yếu ớt trong lồng ngực hẫng mất một nhịp. Nối!

Cài lại nút áo, Tôn Duy lẳng lặng bước đến gần cửa, cúi xuống nhặt chiếc cặp da rồi chậm chạp rời khỏi phòng không nói thêm lời nào nữa.

Tiếng bước chân bên ngoài nhỏ dần, bấy giờ Đỗ Như mới ngồi dậy, tay giữ chặt chiếc áo khoác đang ôm trọn cả cơ thể mình hết như vòng tay ấm áp của người đàn ông. Chính cô cũng tự hỏi, bản thân vừa làm chuyện gì. Yêu cầu một chàng trai xa lạ làm tình với mình để có thể cảm nhận những trải nghiệm thú vị?

“Tại sao cô lại sống đến nông nỗi này vậy?”

Nhớ lại câu hỏi xót xa từ Tôn Duy, Đỗ Như nhắm mắt và co người sát vào. Cô không biết phải trả lời anh thế nào. Nhẹ nhàng gục đầu lên hai bàn tay, cô nghe tiếng thời gian lặng lẽ trôi đều trong căn phòng vắng vẻ buồn tẻ.

“Tôi sẽ cho cô thấy, tình dục dữ dội và đáng sợ ra sao! Nó không hề đẹp đẽ như cô nghĩ!”

Tự nhiên, Đỗ Như cười nhạt nhẽo... Ừ, nó thật tệ!

Bước vào nhà với tâm trạng mệt mỏi, Tôn Duy hết sức ngạc nhiên khi thấy đèn vẫn còn sáng dù đồng hồ điểm hơn mười giờ và Ngọc Thuý đang ngồi trên ghế sofa ngủ gà ngủ gật. Mau chóng, anh tiến lại chỗ vợ, nhẹ nhàng lay gọi:

- Thuý, sao em còn ngồi đây? Không về phòng ngủ ư?

Giật mình tỉnh giấc, Ngọc Thuý dụi dụi mắt và khi thấy Tôn Duy thì mừng rỡ ôm lấy anh. Giống hết chú chim non, giọng cô tíu tít ngay tại chỗ không ngừng:

- Cuối cùng, anh cũng về! Em đợi anh mãi, suýt ngủ quên.

- Chờ anh? Em không nhận được lời nhắn của anh sao? Anh bảo sẽ về trễ.

- Em có nhận nhưng vẫn muốn chờ anh về thì mới yên tâm. - Ngọc Thuý nói khe khẽ - Chồng ơi, em nhớ anh lắm đấy!

Sững người trong chốc lát, Tôn Duy liền ôm chặt Ngọc Thuỳ. Liên tưởng đến chuyện khi này với Đỗ Như, anh thấy xấu hổ trước tình cảm của vợ. Nhưng, anh không biết làm gì ngoài việc giấu nước mắt vào lòng: “Xin lỗi! Anh xin lỗi!”.

7. Chương 6: Ký Ức Trên Giường (15+)

Tôn Duy bực mình gắt qua điện thoại, dù biết rõ người đầu dây bên kia là con gái giám đốc Hoàng Hiệp: “Alo, tôi đang làm việc cô đừng gọi nữa!”.

- Chú làm gì khó chịu vậy? - Tiếng Đỗ Như vang vang, bình thản - Tôi chỉ bảo chú đến trường đại học đón tôi thôi chứ có kêu đi hái mặt trăng đâu.

- Dạ thưa cô chủ, tôi còn trong giờ làm việc không rảnh đi đón cô. Sao không gọi cho tài xế riêng? Nhà cô giàu nứt vách đổ tường còn gì.

- Tôi không muốn gặp mấy ông già đó. Họ đều là tay sai của bà mẹ tôi.

- Vậy thì tự về đi, tôi chẳng phải vệ sĩ hay tài xế riêng của cô!

- Chú quên trong hợp đồng có ghi điều khoản, bên B phải bảo vệ bên A hả? Tôi gặp rắc rối với vài con nhỏ đáng ghét trong giảng đường. Chúng nó dọa trưa nay sẽ không cho tôi tìm được đường về nhà. Chú mau đến đây bảo vệ tôi nào. Nếu chú cãi lời thì xem như vi phạm hợp đồng!

“Con ranh láo lếu! Dám lời hợp đồng ra đề đầu mình! Chết tiệt! Đáng lý mình nên chỉnh sửa lại những điều khoản vớ vẩn mà cô ta đề ra. Giờ tự nhiên bị bắt làm vệ sĩ riêng, kiêm luôn việc đưa đón con bé tinh ranh ấy. Trời ơi! Sao tôi khổ thế này!”. Vò đầu soàn soạt vì giận điên, Tôn Duy phát cáu nói lớn vào:

- Tôi vi phạm hợp đồng thì sao nào? Mặc xác cô! Tôi còn phải làm việc kiếm sống chứ không rảnh rang chọc phá người khác như cô! Chào!

Cúp điện thoại một cách thô bạo, Tôn Duy tắt máy ngay tức khắc để khỏi nhận thêm bất kỳ cuộc gọi nào từ Đỗ Như. Cô cứ như ma, đeo bám theo ám anh mãi. Dáng vẻ bực bội của anh khiến những đồng nghiệp khác trong phòng nhìn chằm chằm vẻ khó hiểu. Họ nghĩ, hẳn chàng trai này xa vợ lâu quá nên dễ “nổi nóng”.

Tôn Duy tiếp tục công việc còn dở dang của mình, nhập số liệu vào máy vi tính. Tuy ngón tay vẫn gõ trên bàn phím, mắt không rời màn hình nhưng đầu óc thì lại nghĩ về chuyện bản thân đã vi phạm điều khoản sáu trong hợp đồng chính vì vậy anh nhập sai số. Thở dài chán nản, anh ngừng lại, đầu hơi cúi thấp. Cuối cùng, đứng bật dậy thật nhanh chóng anh la ầm ĩ rồi rời khỏi bàn làm việc...

Dừng lại thở hổn hển, Tôn Duy một muốn dứt hơi vì phóng như bay từ công ty đến trường đại học. Đứng thẳng dậy, anh vừa lau mồ hôi ra ướt đầm trán vừa đưa mắt nhìn dáo dác khắp sân trường chỉ có lác đác vài sinh viên và mau chóng nhìn thấy bóng dáng Đỗ Như đang ngồi trên băng ghế cách đó không xa. Lầm rầm trong miệng vài câu, anh bước chậm chạp đến gần.

- Chẳng biết sao tôi lại nghe theo cô nữa.

Nghe câu chán chường vang lên bên cạnh, Đỗ Như mỉm cười biết ngay là ai dù chưa xoay qua xem mặt đối phương. Dẫu sao, cũng quá dễ để đoán được.

- Tôi biết chú sẽ đến!

Giữ nguyên nụ cười thích thú, Đỗ Như hướng ánh mắt sang anh chàng họ Tôn. Về phía Tôn Duy, khi nghe câu nói châm chọc đó thì lòng càng thêm bực bội nên định mắng cô vài câu nhưng chợt anh thấy quần áo trên người cô lấm bẩn, mặt mũi trắng xước rướm máu giống như vừa xảy ra cuộc ẩu đả.

- Cô bị gì thế? - Bước lại gần Đỗ Như, Tôn Duy ngồi xuống vẻ ngạc nhiên.

- À mấy chuyện này vẫn xảy ra như cơm bữa. - Đỗ Như nhìn lại điệu bộ tệ hại của mình - Lúc này tôi có nói qua điện thoại việc gặp rắc rối với mấy con nhỏ cùng giảng đường. Tôi vừa oánh nhau với chúng xong.

- Trời ạ, cô là con gái mà sao lưu manh quá vậy? Mẹ cô mà biết, chắc chắn sẽ lo lắng lắm đây.

- Hà, lo lắng ư? Bà ấy còn không cần tôi hướng chỉ đến việc lo lắng. Đối với bà ấy, Hoàng Hiệp mới quan trọng nhất, hơn cả con gái ruột của mình.

- Mọi quan hệ của cả hai không được tốt à?

Nhìn sự tò mò hiện rõ trên mặt Tôn Duy, Đỗ Như lắc đầu bảo:

- Chú lại vi phạm điều ba trong hợp đồng: không được can thiệp vào đời sống riêng tư của đối phương! Khả năng nhớ của chú dở tệ ấy!

- Khỉ thật! - Hậm hực, Tôn Duy rửa rửa bản thân nhiều chuyện làm chi.

Nhìn nét mặt khó coi của đối phương, Đỗ Như không cười mà lại nói thật khê:

- Tôi xin lỗi vì đã ép chú ký tên vào bản hợp đồng, khiến chú phản bội vợ! Có thể chú nghĩ tôi là đứa con gái chẳng ra gì... Ừm, cứ cho là vậy!

Tôn Duy đã ngạc nhiên đến mức nào khi nghe cô chủ Đỗ vốn nổi tiếng kiêu căng bảo những lời đó. Chậm rãi, anh đưa tay đặt lên trán cô, e dè hỏi: “Cô bị sốt hả?”

Không hề bị tác động bởi câu châm chọc ấy, Đỗ Như vẫn tiếp tục nhỏ nhẹ:

- Nhưng... không bao lâu nữa tôi sẽ chết. Vì vậy, tôi muốn có thể làm những gì mà bản thân thích. Chỉ là những trải nghiệm tôi chưa từng biết đến. Thế nên, chú hãy giúp tôi xem như làm một việc tốt. Tôi tin vợ chú sẽ hiểu.

Thoáng im lặng trước lời lẽ kỳ lạ của Đỗ Như, Tôn Duy trầm tư nghĩ ngợi. Chính xác là anh không ngờ rằng, cô bé này cũng nói được những câu như vậy.

- Thì chẳng phải tôi đã đồng ý qua đêm cùng cô còn gì.

- Nhưng chú vẫn không hoàn thành nó một cách trọn vẹn.

- Nghĩa là sao?

- Đêm hôm trước, chú đã không... vào bên trong tôi!

Trông dáng vẻ buồn bã từ Đỗ Như, Tôn Duy bất động trong vài giây rồi khẽ quay mặt sang hướng khác, trả lời với giọng thấp dần:

- Việc đó với tôi thật khó khăn.

Vừa dứt lời thì Tôn Duy hơi giật mình khi một bàn tay mềm mại nắm lấy tay mình. Mau chóng xoay mặt trở lại, anh thấy Đỗ Như hướng ánh mắt như cầu khẩn: “Hãy giúp tôi! Tôi cần phải biết nó có cảm giác ra sao...”

Tôn Duy hoàn toàn rơi vào tình thế khó xử. Nếu đồng ý thì giống như anh trở thành kẻ huỷ hoại cuộc đời cô gái trẻ nhưng từ chối thì lại không được vì đây là sự mong mỏi từ một người sắp chết. Nhắm mắt, anh thở ra nặng nề.

- Nhà nghỉ này không chất lượng cao như khách sạn năm sao cô thường đến đâu. - Khoá cửa căn phòng nhỏ của một nhà nghỉ, Tôn Duy nói nhặt.

- Không sao, tôi đâu phải con tổng thống hay thủ tướng mà chú lo quá vậy. - Đỗ Như quan sát khắp nơi - Cũng đẹp lắm mà.

Đặt chiếc cặp lên cái bàn cạnh cửa sổ đã kéo rèm, Tôn Duy bắt đầu lưỡng lự:

- Cô vẫn muốn như thế sao?

Thả phịch mông xuống giường, Đỗ Như mỉm cười hệt kiểu bản thân sẽ chấp nhận mọi hậu quả trước sự lựa chọn hôm nay:

- Phải... Chú không cần lo, tôi biết mình đang làm gì.

Nhận ra vẻ kiên quyết phản chiếu trong đáy mắt bình thản của Cô chủ Đỗ, Tôn Duy thở dài lần nữa rồi khẽ gật đầu đồng thời tháo cravat ra, cởi nút áo.

- Nhưng cô phải uống thuốc ngừa thai để không xảy ra chuyện đáng tiếc.

- Tôi đã uống. Giờ thì, chúng ta bắt đầu thôi.

Vừa nói, Đỗ Như vừa chậm rãi trút bỏ quần áo trên người xuống. Dấu mình chính là người đề xuất chuyện ngớ ngẩn này ấy vậy cô vẫn cảm giác ngượng ngùng. Trái tim trong lồng ngực bắt đầu đập nhanh hơn, Đỗ Như nhẹ nhàng nằm xuống giường, làn da mềm mại chạm vào tấm nệm bên dưới. Đôi mắt không chớp hướng chăm chăm lên trần phòng, cô tự nhủ với bản thân mọi thứ sẽ ổn. Cô có sợ một chút nhưng lòng vẫn quyết tâm phải làm chuyện đó, biết mình điên rồ vậy mà không muốn dừng lại. Rất nhanh, Đỗ Như thấy Tôn Duy xuất hiện ở ngay bên cạnh, trên chiếc giường. Gương mặt anh hình như chẳng thể hiện cảm xúc gì, hẳn là đang chìm ngập trong mớ suy nghĩ ngổn ngang rối bời. Lần thứ hai, anh làm tình với người con gái khác ngoài vợ...

Hiểu tâm trạng của Tôn Duy, Đỗ Như đưa tay chạm vào mặt anh, dịu dàng:

- Chúa sẽ tha thứ cho chú vì tôi mới là kẻ gánh hết mọi tội lỗi! Thế nên, chú đừng lo lắng. Hãy làm những gì cần làm với tôi, ngay lúc này...

Chẳng hiểu sao khi nhìn nụ cười trên môi cô bé ấy, lòng anh chàng họ Tôn nhẹ hẫng đi. Có lẽ giống như cô, anh cũng hiểu rõ bản thân đang làm gì.

- Tôi bắt đầu đây.

Tôn Duy từ từ cúi mặt xuống cổ Đỗ Như rồi bất chợt nghe tiếng cô cất lên đều đều: “Cám ơn chú.”

Không đáp thêm lời nào, Tôn Duy chỉ mỉm cười và nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên làn da mịn màng đó. Cuộc ái ân bắt đầu...

Nhắm mắt, Đỗ Như buông lỏng cơ thể chìm vào cái thế giới đang xuất hiện vô vàn cảm xúc kỳ lạ. Giống hệt đêm đầu tiên, cô dần dần thấy nóng. Một ngọn lửa sắp bùng cháy như thêu đốt từng góc ngách trên người. Bờ môi tạo nên những nụ hôn, các ngón tay tạo nên những va chạm tinh tế nhạy cảm nhất từ phía Tôn Duy khiến Đỗ Như thấy hưng phấn. Cô mong muốn những điều ấy. Chỉ ít, nó cũng giúp Đỗ Như quên đi mình là ai, đang đau khổ thế nào và lạc mất niềm tin ra sao. Ngay trong khoảnh khắc này, tình dục giải phóng cô.

- Cô vẫn ổn chứ?

Giọng Tôn Duy vang lên khiến Đỗ Như bừng tỉnh, nhanh chóng mở mắt.

- Ừm, tôi thấy rất thoải mái. Nó lạ lắm! Cả người nóng như phát sốt, mồ hôi cũng tuôn ra, cảm giác phấn khích. - Đảo mắt, cô chủ Đỗ miêu tả những gì bản thân nhận thấy từ nãy đến giờ.

- Cô thật là, ai lại đi nói mấy điều đó chứ. Đây là tâm trạng bình thường mà tình dục mang đến. Xem ra, tôi không đến nỗi tệ nhỉ?

Chợt Đỗ Như bắt giác sượng sùng, mặt dần chuyển qua màu đỏ vì hơi xấu hổ.

- Ờ... ừm... Tiếp theo thì tôi sẽ vào bên trong cô. Là lần đầu tiên của cô nên nhất định nó sẽ hơi khó chịu và đau. Có hiểu không? - Gãi đầu soàn soạt, Tôn Duy khá bối rối khi phải giải thích vấn đề nhạy cảm ấy.

- Tôi biết rồi chú ạ, trên mạng người ta nói đầy rẫy chứ gì.

Phì cười trước câu trả lời thẳng như ruột ngựa của cô bé hai mươi, Tôn Duy tiếp:

- Tôi sẽ cố gắng nhẹ nhàng... Giờ cô hãy nghe theo tôi nhé.

Tò mò, Đỗ Như làm theo những yêu cầu của Tôn Duy. Hai tay đặt lên vai anh, cô nhắm nghiền mắt chờ đợi... Khi chàng trai vào bên trong cô, cảm giác lúc ấy chẳng có gì ngoài việc đau rất đến khó tả. Đúng như anh nói, nó chẳng hề thoải mái mà ngược lại vô cùng khó chịu. Không hề giống việc da thịt chạm da thịt như ban nãy. Vài phút sau khi cái chuyện này xảy ra, Đỗ Như bắt đầu nhăn mặt cắn môi, tay bấu chặt vai Tôn Duy hơn. Vẫn đau. Để rồi, cô thoáng thấy phần nệm bên dưới mình xuất hiện vệt máu. Thử màu đỏ lem luốc khiến đầu óc rối rắm và cái nhìn của cô bỗng chốc trắng xoá, hay nói đúng hơn là một vùng ký ức xa xăm tưởng chừng chẳng còn hiện hữu, đột ngột mở ra...

Những khoảng trời xanh ngắt đẹp rực rỡ.

Là cơn mưa đầu mùa hạ.

Quá khứ luôn tồn tại cùng bóng hình một người con trai.

Từ ánh mắt, nụ cười, vòng tay ấm nồng hay cái vuốt ve ân cần của anh.

Đã từng giúp Đỗ Như sống trọn vẹn.

Biết tình yêu này không có kết quả nhưng vẫn bên nhau, để đến cái ngày định mệnh ấy. Chia tay. Tạm biệt. Hồi ức. Còn lại khoảng trời xám, lá héo tàn và mùa hạ không còn biết thế nào là mưa nữa...

8. Chương 7: Sự Cố Trong Lần Đầu Quan Hệ

Chẳng biết lý do gì, Đỗ Như thỉnh thoảng nghe đứt quãng vì một nhọc:

- Không!... Đừng! Chú hãy dừng lại! Làm ơn dừng lại!

Về phía Tôn Duy, anh sững sốt khi trông vẻ mặt tái nhợt kỳ lạ của cô bé.

- Cô sao vậy? Tôi làm cô đau lắm à?

- Tôi khó chịu...! Chú mau rời khỏi tôi, nhanh lên!

- Bình tĩnh! Thả lỏng nào! Đừng gồng mình, cô sẽ đau hơn đó! Tôi đã bảo cái chuyện điên khùng này cô không chịu được mà!

- Chú đừng nói nữa! Ra khỏi tôi ngay đi!

Đỗ Như thở mạnh, lồng ngực tự nhiên nặng nề như bị đá đè. Lập tức đặt tay lên trái tim yếu ớt đang đập liên hồi, cô cảm tưởng những mạch máu sắp vỡ đến nơi.

- Này, cô sao thế? Đừng làm tôi sợ! - Nhìn Đỗ Như, Tôn Duy mặt mày tái xanh vì trông đáng vẻ đang thử gấp gáp của cô, hỏi liên tục.

- Tim... tim tôi... đau quá! Tôi... khó thở... - Mồ hôi trên trán tuôn trào như mưa, Đỗ Như cố nói - Thuốc... lấy thuốc trong áo tôi...

- Thuốc? Áo? Đâu rồi?

Nhủ thầm trong hoang mang, Tôn Duy lập tức đưa mắt tìm quần áo của Đỗ Như. May thay, anh mau chóng thấy chiếc áo nằm ngay dưới chân giường. Tức thì, anh phóng xuống đất, mò lấy thuốc một cách cấp tốc xong nhảy phốc trở lên giường, đưa thuốc cho cô chủ nhỏ đang “hấp hối”.

- Thiệt tình, bị bệnh tim mà cứ đòi làm chuyện đó! Không khéo cô hại tôi dính vào tội ngộ sát khi quan hệ thì hết đời tôi!

Dẫu giọng Tôn Duy đầy gắt gỏng nhưng Đỗ Như dường như không còn nghe được gì bởi sau khi uống thuốc xong, cô ngất lịm. Khỏi cần đoán cũng hiểu, anh chàng họ Tôn phát hoảng đến cỡ nào...

Khẽ khàng mở mắt, Đỗ Như nhìn thao láo lên trần phòng. Cô nhớ mình đã lên cơn đau tim rồi ngất xỉu trong lúc diễn ra cái cảnh kia. Thật sự, cô thấy việc ấy lạ lùng lắm.

- Đã đỡ hơn chưa?

Giọng Tôn Duy vang lên bên cạnh làm Đỗ Như giật mình. Nghiêng đầu quay mặt qua, cô bắt gặp vẻ lo lắng trên gương mặt chàng trai. Anh ngồi dưới đất cạnh bên giường, tựa cằm trên chiếc nệm êm ái và mắt nhìn cô không rời.

- Tôi đỡ rồi. Cảm ơn chú.

- Cô suýt tí nữa hại tôi đấy! Tôi tưởng bản thân cũng bị đau tim như cô luôn rồi. - Thở hắt, Tôn Duy ngóc đầu dậy - Chuyện làm tình vợ vẫn này chẳng hay ho gì hết. Cô phải biết quý sức khỏe của mình chứ.

Nghe Tôn Duy trách cứ liên hồi, Đỗ Như nằm im thín thít. Cô có muốn điều tệ hại này xảy ra đâu. Rõ ràng khi đó, một cảm xúc dữ dội dâng trào trong cơ thể khiến tim cô giống như bị đè nén. Tuy vậy, kết quả hôm nay không phải là không tốt. Tự dưng Đỗ Như rụt rè hỏi:

- Chú làm tôi chảy máu. Thế nghĩa là, tôi đã trở thành phụ nữ?

Chán nản, Tôn Duy đáp lại điều thắc mắc của cô bé chưa hiểu chuyện:

- Nếu cô lên cơn đau tim sớm hơn thì có lẽ cô còn cơ may vẫn như trước kia.

Nghe xong bất giác Đỗ Như mỉm cười, tiếp tục hỏi với chất giọng nhỏ hơn ban nãy:

- Tôi là người phụ nữ... của chú, đúng chứ?

Trước câu nói ngây ngô từ đối phương, Tôn Duy bất giác lúng túng kỳ lạ.

- Gần như thế.

- Ồ, vậy thì cũng không tệ ha!

- Cô còn nói kiểu đó nữa hả? - Xoay phắt qua, Tôn Duy gắt gỏng.

- Nó không đến nỗi tồi đâu. - Vẫn cười khúc khích, Đỗ Như bảo - Lúc chú vào bên trong tôi ấy, đúng là rất đau nhưng thật sự là nó tốt hơn tôi nghĩ.

Cứ hễ thấy nụ cười trẻ con của cô chủ nhỏ đó thì y như rằng, sự tức giận trong lòng Tôn Duy đều biến mất ngay lập tức. Ôi! Nó vẫn còn là cô bé chưa lớn.

- Tôi thấy chuyện qua đêm này không ổn, hay để nó kết thúc nhé?

Lại hướng ánh mắt bất động lên trần phòng, Đỗ Như im lặng. Suy nghĩ. Rất nhanh, cô nhắm mắt lắc đầu rồi kiên quyết nói:

- Tôi sẽ không dừng lại đâu...

Nhìn nét mặt lạnh tanh của Đỗ Như, Tôn Duy giấu tiếng thở dài. Cả căn phòng bất chợt chìm vào khoảng không tĩnh lặng, chỉ còn tiếng thời gian trôi chậm chạp.

Trời sắp tối khi hai người ra khỏi nhà nghỉ. Đường phố lên đèn. Xe cộ ồn ào.

- Cô tự về một mình được chứ? - Tôn Duy quan sát đối phương.

- Tôi khỏe nhiều rồi chú yên tâm. - Mỉm cười, Đỗ Như hơi cúi đầu - Hôm nay rất cảm ơn chú. Sắp tới, tôi sẽ còn nhờ chú chỉ dạy nhiều hơn.

Buồn cười, Tôn Duy đưa tay vỗ nhẹ mái đầu cô chủ nhỏ, nói ngay:

- Gì mà chỉ dạy, trời ạ! Làm như đây là lớp học ngoài giờ chắc, cô bé ngớ ngẩn này.

Trông nụ cười dịu dàng cùng cái xoa đầu ấm áp từ chàng trai, Đỗ Như bất chợt nghe tim đập mạnh. Không phải cảm giác đau buốt, không phải nóng như phát sốt hay hưng phấn như lúc làm tình mà đơn giản chỉ là cái nháy nhíp thật khẽ. Nó... giống sự xao xuyến.

- Cô lại mệt hả? Sắc mặt lạ thế?

Gạt nhẹ tay Tôn Duy, Đỗ Như trả lời điềm nhiên cốt giấu vẻ khác lạ trong mình:

- Tôi ổn. Chú về đi, vợ chú hẳn đang trông lắm.

- Ủm, tôi muốn cô về trước. Nếu thấy cô từ phía sau lưng, tôi sẽ an tâm hơn.

Không đáp lời Tôn Duy, Đỗ Như gạt đầu xong nhanh chóng xoay lưng cất bước với trái tim đập nhanh hơn. Rõ ràng, cô rất hồi hộp.

Dõi theo bóng dáng nhỏ nhắn kia khuất dần trong màn đêm, Tôn Duy tự nhủ: “Chẳng rõ, cuộc sống cô bé đó đang sống tẻ tẻ đến thế nào...?”

Về đến nhà Tôn Duy thấy Ngọc Thuý bước ra từ phòng tắm với tấm áo choàng mỏng, cả người toả ra mùi thơm thật hấp dẫn người khác. Mái tóc tém ướt nước bám trên chiếc cổ trắng, gương mặt không trang điểm vẫn có nét đẹp chân chất trông cô như một nàng tiên nữ nguyên sơ. Bất giác anh nghĩ, đã bao lâu rồi không ôm ấp gần gũi vợ, giờ thấy cô nửa lạ nửa quen và lại có nét thu hút kỳ lạ.

- Anh về rồi hả? Sao cứ đứng tần ngần ngay cửa thế? - Ngọc Thuý ngạc nhiên bởi thấy chồng giống hệt bức tượng đá.

- À, bận suy nghĩ vài việc thôi.

- Anh mau vào tắm rửa cho sạch sẽ, đã ăn gì chưa?

- Anh ăn rồi. Em chuẩn bị đi ngủ sao?

Thấy Ngọc Thuý gạt đầu, Tôn Duy tiến lại gần rồi ôm lấy cô từ phía sau.

- Có chuyện gì ư? Anh lạ thế? - Người vợ trẻ lấy làm khó hiểu bởi hành động âu yếm bất chợt của chồng.

- Anh chỉ muốn ôm em thôi.

Trái với hành động ân cần từ chồng, Ngọc Thuý chẳng những không đáp lại mà còn tháo tay anh ra với vẻ hơi lạnh nhạt.

- Thôi, em mệt lắm chỉ muốn ngủ.

Dứt lời, không cần biết phản ứng của chồng ra sao, Ngọc Thuý mau chóng bước lên lầu. Còn Tôn Duy liền thở dài buồn bã. Tìm cảm vợ chồng anh ngày càng nhạt như nước ốc. Chủ yếu là về phía Ngọc Thuý. Dẫu ngoài miệng cô nói những lời đầy tình cảm nhưng kỳ thực lại tạo nên một bức ngăn đối với anh.

9. Chương 8: “bá Tước” Và “đóa Hoa Tường Vi”

Hôm nay công ti Hoàng Hiệp tổ chức buổi tiệc nhân dịp ngày ra mắt sản phẩm trang điểm mới Eye MaxGirl đang rất được giới trẻ ưa chuộng. Đây là dịp thuận lợi để thu hút báo chí truyền hình biết đến Eye MaxGirl. Có khá nhiều thượng khách được mời tham dự, chủ yếu là các công ti lớn đặt hàng dòng sản phẩm mới này. Và nổi bật nhất, công ti Bá Nghiệp do giám đốc Nguyễn Thái Bá làm chủ.

- Xin chúc mừng Eye MaxGirl chính thức bán ra thị trường. - Thái Bá cầm ly rượu, không ngừng chúc mừng bà chủ Đỗ.

Bà chủ Đỗ mỉm cười đáp lễ và uống cạn ly rượu trên tay theo phép lịch sự:

- Vâng, cảm ơn Nguyễn giám đốc đã bỏ thời gian quý báu đến đây.

- Dịp trọng đại như vậy làm sao tôi không đến. Bà chủ Đỗ quả nhiên là nữ tướng của Hoàng Hiệp. Vừa xinh đẹp vừa tài giỏi, phu nhân đủ bản lĩnh điều hành mấy trăm ngàn nhân viên, đưa Hoàng Hiệp phát triển bền vững.

- Nguyễn giám đốc quá khen, tôi nào có tài cán gì, chỉ là tiếp tục công việc còn dang dở của chồng tôi thôi. Chính ông ấy mới là vua của Hoàng Hiệp.

- Tôi rất khâm phục giám đốc Đỗ Sơn, hình thức công ti gia đình hiện nay không được xã hội đánh giá cao nhưng công ti Hoàng Hiệp lại là một ngoại lệ. Thật tiếc vì sự ra đi quá sớm của ông ấy.

- Dẫu sao đã hơn hai năm kể từ ngày Đỗ Sơn qua đời, bây giờ tôi phần nào nguôi ngoai nỗi đau mất chồng và cố gắng phát triển Hoàng Hiệp hơn nữa, đó là điều tôi từng hứa với ông ấy

Gật đầu với vẻ khâm phục, Thái Bá cất tiếng nhỏ nhẹ:

- Tôi ngưỡng mộ giám đốc Đỗ may mắn có được người vợ như phu nhân.

- Nguyễn giám đốc đừng nói thế. Ông mới là người đáng ngưỡng mộ trong giới mỹ phẩm. Chỉ vừa bước qua tuổi bốn mươi nhưng đưa tiếng tăm của Minh Dương Hiệp đến với Mỹ, Hàn, Nhật, Úc. Ai ai cũng kính nể!

Đang cười cười trước lời khen đó thì Thái Bá chợt nghe giọng nói của ai đấy ở ngay bên cạnh bà chủ Đỗ, không nhỏ nhưng cũng không lớn:

- Toàn những lời khen sáo rỗng. Chán ngắt!

Chậm rãi, Thái Bá hướng ánh mắt về phía cái kẻ “không biết trời cao đất dày” kia và thấy đứng cạnh bà chủ Đỗ là một cô gái trẻ cỡ hai mươi tuổi, gương mặt đáng yêu xinh xắn nhưng có phần ngang ngạnh, ương bướng. Trông cách cô nghênh nghênh mặt, mắt chẳng thèm nhìn đối phương thì ông hiểu đứa trẻ này chẳng biết sợ ai. Tức thì, ông cất giọng hỏi:

- Xin hỏi đây là...

Bấy giờ mới nhớ ra cô con gái bướng bỉnh, bà chủ Đỗ liền đẩy nhẹ Đỗ Như lên ngay phía trước rồi cất tiếng giới thiệu:

- À đây là con gái tôi, Đỗ Như. Vốn được cưng chiều từ nhỏ nên tính tình nó hơi ngang ngược, mong Nguyễn giám đốc rộng lượng bỏ qua.

- Ô, tôi còn tưởng ai hoá ra là cô chủ Đỗ, con gái rượu của giám đốc Đỗ. - Thái Bá nhìn từ đầu đến chân cô gái trẻ - Nhớ lúc trước vẫn còn nhỏ xíu vậy mà giờ đã thành thiếu nữ đáng yêu. Hẳn rất nhiều chàng trai theo đuổi.

Thú thật, Đỗ Như không ưa kiểu cười kỳ cục của ông chú này, tức thì nói ngay:

- Ông có biết nhìn chăm chăm người khác là bất lịch sự lắm không?

Trong khi Thái Bá còn nhú mày thì ngay cạnh, bà chủ Đỗ lập tức mắng:

- Đỗ Như, đừng thiếu lễ phép như thế. Chú ấy lớn tuổi hơn con rất nhiều.

- Lớn tuổi thì không tôn trọng người khác sao? - Hỏi ngược lại mẹ xong, Đỗ Như nhìn sang Thái Bá - Nếu không biết gì thì ông đừng nói. Nhiều chàng trai theo đuổi ư? Không đâu, tôi vừa mới bị người yêu đá đấy. Lại còn bị bệnh tim và là đứa con gái ương bướng, muốn gì là phải được. Ngoài những lời khen rỗng tếch ra, ông chẳng thể nói điều gì có ý nghĩa hơn sao?

- Đỗ Như! Con im ngay! Mẹ bảo con hãy nói chuyện lịch sự! - Giọng bà chủ Đỗ bắt đầu gắt gỏng, đầy giận dữ.

- Tôi đã nói không thích đến mấy buổi tiệc nhậu nhèo này vậy mà bà cứ nhất quyết bắt tôi phải đi, giờ thì lại trách mắng tôi ư?

Bà chủ Đỗ chưa kịp mắng Đỗ Như thì cả hai mẹ con nghe tiếng Thái Bá cười lớn. Vị giám đốc bốn mươi tuổi không những không tức giận hay tự ái trước những câu nói xúc phạm ấy mà ngược lại còn cảm thấy cực kỳ thú vị.

- Hay lắm! Rất có cá tính! Tôi thích người mạnh mẽ và thẳng thắn giống cô chủ Đỗ. Đúng là tôi không đúng khi tùy tiện nói vậy... Xin lỗi.

- Nguyễn giám đốc không cần xin lỗi đâu ạ, Đỗ Như còn nhỏ tuổi lại ít hiểu chuyện nên mới có thiếu lễ độ như thế. Mong ông bỏ qua.

- Ô, không sao. Bà chủ Đỗ may mắn khi có cô con gái mạnh mẽ thế này. - Vẫn không rời mắt khỏi Đỗ Như, dường như Thái Bá bắt đầu bị thu hút.

- Xem như, tôi chấp nhận lời xin lỗi của ông. Xin phép, tôi có chuyện cần giải quyết, không làm phiền ông và mẹ tôi. - Đỗ Như lập tức xoay lưng, rời khỏi cuộc nói chuyện vô vị.

Dõi theo bóng dáng con gái, bà chủ Đỗ lắc đầu thở ra vì mệt mỏi chán chường:

- Nuông chiều quá rồi hư, tôi cũng hết cách.

- Bà chủ Đỗ đừng lo, giới trẻ hay bông bột nông nổi và xem trời bằng vung, đợi cô chủ Đỗ lớn thêm chút nữa thì sẽ điềm đạm chừng chặc lại.

- Hy vọng thế. - Bà chủ Đỗ chợt thấy phía xa có vị khách quý khác xuất hiện - Là giám đốc Lâm. Chúng ta đến đó chào ông ấy một tiếng.

Thái Bá gật đầu đồng ý. Trước khi rời đi cùng Bà chủ Đỗ, ông đã hướng mắt về phía Đỗ Như đang nói chuyện với vài nhân viên của Hoàng Hiệp. Có điều gì đó mơ hồ không rõ ràng phản chiếu qua cái nhìn kỳ lạ ấy. Khẽ quệt vệt rượu ngay miệng, ông nhoẻn miệng cười bởi thích thú với dòng suy nghĩ: “Một đoá tường vi xinh đẹp nhưng đầy gai góc”.

Đỗ Như nheo mắt khi tình cờ trông thấy phía xa, Tôn Duy với dáng vẻ say mềm rũ rượi được một anh đồng nghiệp đỡ lấy người đi từng bước nặng nhọc. Không nhiều lời, cô mau chóng tiến về phía chỗ họ đứng.

- Có chuyện gì vậy? - Khi đã dừng lại ở khoảng cách thích hợp, Đỗ Như hỏi.

Vừa để Tôn Duy ngồi xuống ghế sofa xong thì anh chàng nọ liền xoay qua và dễ dàng nhận ra người đối diện với mình là cô chủ họ Đỗ.

- Cô chủ Đỗ! Cô cần gì sao?

Chán nản trước sự ngạc nhiên từ anh nhân viên trẻ, Đỗ Như hướng ánh mắt vào Tôn Duy, miệng lặp lại câu hỏi ban nãy:

- Tôi muốn biết chú ấy bị cái gì?

- Chẳng hiểu sao Tôn Duy uống nhiều rượu quá. Tôi định đưa anh ấy vào phòng nhân viên nghỉ tạm. Có lẽ anh ấy mới gặp phải chuyện gì buồn.

Bên cạnh khi nghe vậy, Đỗ Như tự dưng lặng im không nói. Cô chỉ đứng khoanh tay, mắt nhìn chằm chằm điệu bộ khá thảm thương của Tôn Duy để rồi bản thân tự nhủ chẳng rõ anh có chuyện buồn phiền gì mà đến nỗi uống say như thế.

- Để tôi đưa chú ấy vào phòng nhân viên. - Sau vài giây không lời, Đỗ Như đột ngột đề nghị - Cho tôi biết số phòng nghỉ nhân viên ở tầng mấy.

Chẳng rõ vô tình thế nào, lúc Đỗ Như khó đang khăn dìu Tôn Duy đi về phía thang máy thì cách đó không xa, Thái Bá chợt trông thấy. Tay phải cầm chiếc ly thủy tinh bên trong chứa chất lỏng màu đỏ của loại rượu thượng hạng, đôi mắt tò mò hiếu kỳ từ người đàn ông này mãi dõi theo bóng dáng cả hai lúc họ đi vào thang máy. Cánh cửa mau chóng khép lại, ông đã nghĩ mối quan hệ giữa Đỗ Như và chàng trai say mềm khi nãy nhất định hơn mức bình thường bởi đơn giản, một cô chủ ương ngạnh thì không khi nào tốt bụng dìu một chàng trai với kiểu nhẵn nại đến vậy. Dường như, dưới đáy mắt đứng yên của Thái Bá vừa phản chiếu điều gì mơ hồ. Lát sau, ông nhếch mép cười khinh bởi thú vị!

Đưa tay đóng mạnh cánh cửa phòng, Đỗ Như đỡ Tôn Duy đi từng bước siêu vẹo đến bên giường rồi mau chóng buông tay để anh ngã vật xuống chiếc nệm êm ái. Cô thở ra thật mạnh, đứng thẳng người. Thấy Tôn Duy ồm ồm thế mà nặng góm.

- Chú nặng như voi ỉ!

Đỗ Như thả phịch mông lên giường, than thở. Mấy phút sau, cô quay qua thấy Tôn Duy nằm nửa tỉnh nửa mê, đầu thì lắc lư còn miệng rì rầm nói cái gì chẳng rõ. Thở ra một phát thật mạnh. Cô tự nhủ chí ít mình cũng nên làm người tốt. Nghĩ thế, Đỗ Như liền chồm người đến đưa tay tháo cà vạt, mở hai chiếc nút ngay cổ áo để anh dễ thở hơn. Xong, cô tháo giày cho anh nữa.

- Được con gái giám đốc hầu hạ cho là chú phước đức lắm đó! - Đỗ Như nói lớn dù biết đối phương chẳng nghe lọt bất kỳ âm thanh nào vào lúc này.

Đỗ Như phải kéo Tôn Duy vào ngay giữa giường để anh không bị ngã xuống đất nếu có lỡ xoay mình. Đặt tay lên vai chàng trai, cô hít sâu một hơi lấy sức trước khi dịch chuyển cái thân hình nặng nề kia. Bất chợt, cô ngừng lại khi Tôn Duy tự dừng gặt nhẹ tay mình ra. Chẳng những vậy anh còn nói mớ với chất giọng nhỏ xíu và rất nhanh sau đó đôi mắt đang nhắm nghiền từ từ mở ra.

Đỗ Như khó hiểu trước kiểu nhìn chăm chăm của Tôn Duy nên hơi chau mày, hỏi:

- Chú tỉnh hay chưa mà...

Đỗ Như còn chưa dứt lời thì Tôn Duy mau chóng đặt tay lên mái tóc cô rồi bất ngờ kéo xuống để hai bờ môi chạm vào nhau. Không dừng ở đó, rõ ràng anh đã cố tình ấn môi mình vào sâu hơn khiến nó trở thành một nụ hôn thật sự. Về phía Đỗ Như, vì quá ngỡ ngàng lẫn kinh ngạc nên trong thoáng chốc cả người cô cứng đờ, mắt thì mở to thao láo, tay chân không nhúc nhích gì ngoài việc buông xuôi. Hình như đã khá lâu Đỗ Như mới có lại cảm giác hôn. Những xúc cảm kỳ lạ tưởng chừng hoàn toàn ngủ quên nay bỗng bừng sống dậy, khuấy động một vùng tiềm thức sâu thẳm và trái tim dần dần đập nhanh hơn khi hai bờ môi nguyện chặt vào nhau. Chẳng hiểu vì sao lúc ấy, trong mớ óc trống rỗng trắng xoá của cô lờn vờn điều khoản thứ năm trong bản hợp đồng. Ngay lập tức Đỗ Như đẩy mạnh Tôn Duy ra đồng thời gất lên thật to vẻ giận dữ:

- Dừng lại ngay! Chú vi phạm hợp đồng rồi!

10. Chương 9: Tôi Chỉ Hôn Người Phụ Nữ Tôi Yêu!

Thêm lần thứ hai, chẳng để Đỗ Như nói hết câu là Tôn Duy tiếp tục, chưa rõ cố tình hay vô thức, kéo cô ngã lên giường. Tuy vẫn trong cơn say nhưng anh còn đủ tỉnh táo để dựng người dậy và nhanh như cắt cúi xuống, đặt nụ hôn lên môi cô. Sự tấn công này dữ dội hơn ban nãy khi Tôn Duy giữ chặt hai tay Đỗ Như ghì xiết xuống tấm ga trải giường, còn môi thì hôn cô thật vội vã cuồng quýt. Có cảm tưởng, anh đã đè nén những cảm xúc và ngay lúc này cần phải giải phóng chúng.

Vẫn như vừa rồi, Đỗ Như nằm đờ người, vớng mạc không còn đủ sức co lại. Cô quá ngỡ ngàng trước việc bị Tôn Duy hôn. Rất sâu. Cô cảm giác rõ đôi môi nồng ấm kia không ngừng truyền sang cơ thể mình những luồng điện mạnh, đến nỗi bản thân chẳng đủ sức để thở. Trái tim yếu ớt trong lồng ngực thoáng chốc xuất hiện cái nhảy nhịp khê khàng. Nhoí! Kỳ lạ thay, dẫu suy nghĩ rằng phải vùng thoát khỏi Tôn Duy thế nhưng sự thật cô không làm gì ngoài việc để tâm hồn trôi dạt theo nụ hôn. Cô chủ kiêu căng ấy tự nhủ nhất định sẽ cho “cái chú” này một trận ấy thế bản thân lại mong anh đừng dừng lại. Những xúc cảm quá đổi diệu kỳ đó khiến cô nhận ra mình đang sống. Phải... Vẫn tồn tại!

Còn chìm giữa vô vàn các ý nghĩ miên man thì chợt, Đỗ Như ngạc nhiên vì Tôn Duy ngừng hôn. Anh chậm rãi, nếu không muốn nói rằng hơi hợt đến lãnh đạm, rời đôi môi ra khỏi môi cô và quyết định kết thúc nụ hôn ướt át này giờ. Cái nắm tay cũng thả lỏng, Tôn Duy nhìn Đỗ Như bằng đôi mắt mơ màng để rồi tự hỏi rốt cuộc, anh có nhận ra người nằm bên dưới là cô chủ họ Đỗ hay... một cô gái khác?

- Em có yêu anh không? - Đó chẳng phải nói mớ, càng không phải tiếng thì thầm khe khẽ mà nó đích thực là một câu hỏi vô cùng rõ ràng từ Tôn Duy.

Nằm bất động, Đỗ Như hướng ánh mắt trống rỗng vào bờ môi Tôn Duy khi nằm từ nọ được phát ra mau chóng. Cô sợ tai mình nghe lầm nên liền kiểm chứng bằng cách quan sát cử động môi của anh. Và, lời nói ấy không hề giả.

- Tôi... Chú... Tôi... - Lần đầu tiên trong đời, Đỗ Như hiểu thế nào là âm thanh mắc lại ở cổ họng, chẳng thể thoát ra thành tiếng.

- Trả lời anh đi.

Chất giọng nhỏ dần, Tôn Duy khẽ khàng gục đầu xuống vai Đỗ Như. Môi anh kề sát tai cô để rồi trước khi ngủ thiếp đi anh đã gọi tên một người. Khi hai từ, chính xác là tên cô gái đó, truyền vào tai thì Đỗ Như cứ ngỡ tim mình đã ngừng đập. Mắt mở trừng trừng hướng lên trần phòng, cô chỉ thấy một màu trắng xoá. Trái tim vẫn tiếp tục đập mạnh nhưng lần này thật sự rất khó chịu. Ngực cô từng tức khi bắt đầu hiểu rõ vài chuyện xảy ra khi này. Nụ hôn kỳ lạ cả câu hỏi từ anh.

- Chú thật tàn nhẫn. - Đỗ Như nói chậm rãi, mí mắt khép lại như để che giấu cái nhìn rạn nứt của chính mình.

Cả căn phòng phút chốc im lặng, không tồn tại bất kỳ âm thanh nào.

Giật mình tỉnh giấc, Tôn Duy ngóc đầu dậy đưa mắt nhìn quanh. Cơn đau đầu khiến anh chưa thể nhận ra nơi quen thuộc hàng ngày phòng nghỉ của nhân viên. Nhấn mặt, anh đưa tay lên sờ đầu do ê ẩm.

- Chú tỉnh rồi thì vui lòng rời khỏi người tôi đi.

Giọng Đỗ Như đột ngột cất lên khiến cơn buồn ngủ của Tôn Duy biến mất. Lập tức anh nhìn xuống thấy cô bé láu cá nọ đang nhìn mình không chớp mắt với vẻ khó chịu hết kiểu anh vừa làm chuyện gì rất động trời.

- Sao cô lại ở đây?

- Trước khi trả lời cho thắc mắc đó, tôi có thể đề nghị chú rời khỏi người tôi được không? Chú nặng lắm đấy! Bao tử tôi muốn lộn hết ra ngoài rồi.

Đảo mắt xuống phía dưới, Tôn Duy phát hoảng khi phát hiện mình đang nằm đè lên “cơ thể kiêu sa của con gái giám đốc”. Chưa hết, nhìn qua hai bên anh kinh ngạc khi mình đang giữ chặt tay cô. Chuyện gì thế? Lý nào anh vừa cưỡng ép người ta? Gấp gáp, Tôn Duy bật dậy và do chới với nên ngã nhào ra sau.

Thở dài thườn thượt, Đỗ Như từ tốn ngồi dậy đồng thời xoa xoa hai cổ tay đang hằn đỏ. Rất nhanh, cô chiếu cái nhìn vô cảm về phía Tôn Duy.

- Chú không nhớ gì à?

- Nhớ? Nhớ cái gì? - Tôn Duy có thể tưởng tượng ra nét mặt khó coi của mình khi ấy - Tôi... làm gì cô hả?

Lặng thinh vài giây, Đỗ Như vẫn giữ sự lạnh lùng vốn có và nhanh chóng bước xuống giường. Chẳng nói gì cũng không nhìn chàng trai, cô bước đến cửa phòng.

- Đây, rốt cuộc thì...

Hiểu sự lo lắng của anh chàng họ Tôn qua nhịp thở đứt quãng đó vì vậy Đỗ Như liền cắt ngang bằng câu trả lời nhẹ hẫng nhưng lạnh đậm:

- Không có gì đâu! Chú chẳng làm gì tôi hết do uống say như chết ấy.

Khi bóng dáng Đỗ Như biến mất sau cánh cửa khép hờ thì bấy giờ Tôn Duy mới nhắm mắt, tay đập mạnh lên trán. Rũ vai lả người đi trên giường, anh tự trách bản thân đã uống nhiều rượu để mất tự chủ.

Chiều hôm đó, đang lẩn thẩn thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về thì Tôn Duy nghe tiếng chuông điện thoại đổ. Cầm điện thoại lên anh thấy có tin nhắn từ Đỗ Như. Mở ra xem, hiện dần trong mắt anh chỉ vồn vồn dòng ngắn ngủi: “Tôi chờ chú ở phòng nghỉ của nhân viên sáng nay”. Đóng nắp điện thoại lại, Tôn Duy giấu tiếng thở dài nặng nề. Hôm nay đúng ngày ngày thực hiện hợp đồng ngoại tình của cả hai. Sao những ngày như vậy thường đến nhanh thế nhỉ? Dọn nhanh những thứ cuối cùng vào cặp, anh tự nhủ một cách chán chường.

Đóng cửa phòng thật nhẹ nhàng, Tôn Duy xoay lưng qua đưa mắt tìm Đỗ Như. Anh bắt gặp cô đứng lặng lẽ bên cửa sổ, hướng mắt ra ngoài tấm kính quan sát cảnh thành phố về đêm lung linh sắc đèn. Trong thoáng chốc, anh phát hiện hoá ra cô chủ Đỗ kiều căng lạnh lùng cũng có lúc mang dáng vẻ buồn bã trầm tư.

- Cô tìm tôi có chuyện gì? - Dù biết rõ mục đích Đỗ Như gọi mình đến nhưng Tôn Duy vẫn hỏi một câu dư thừa, chỉ là chút hy vọng cô sẽ cho anh lý do khác ngoài việc làm tình theo hợp đồng.

Về như chẳng hề bị tác động bởi giọng nói đột ngột vang lên của đối phương, Đỗ Như chậm rãi quay lại và nhoẻn miệng cười đáp:

- Giống mọi lần thôi.

- Biết ngay mà. - Tôn Duy buông câu nhạt nhẽo - Rồi, tôi hiểu!

Thả nhẹ chiếc cặp da lên bàn, Tôn Duy vừa đi lại gần giường vừa nhanh chóng tháo cà vạt, cởi áo khoác. Tiếp, anh tháo nút áo và mở dây nịt quần.

Quan sát hành động vô cảm của Tôn Duy, Đỗ Như im lặng vài phút xong chậm rãi lột bỏ bộ váy trên người ra. Tiến đến bên giường, cô khẽ khàng ngồi xuống đồng thời giương đôi mắt chờ đợi về phía anh. Nhìn cơ thể mịn màng của cô gái trẻ, Tôn Duy bất giác mỉm cười dấu chẳng rõ mình cười vì điều gì. Đúng hơn là tâm trạng không còn thấy quá nặng nề khó khăn khi đối diện với chuyện điên rồ này. Anh thấy nhẹ nhõm hơn so với đêm đầu tiên. Không muốn sự đợi chờ kéo dài vô vị, chàng trai liền leo lên giường rồi nhích lại gần Đỗ Như.

- Nếu khó chịu hoặc lên cơn đau tim thì phải báo với tôi ngay đấy.

Nghe câu dặn dò đầy e dè của Tôn Duy, Đỗ Như cười cười kiểu tinh ranh:

- Biết rồi, chú ơi! Chú sợ tôi “đai” bất tử khiến chú ăn cơm trong nhà đá sao? Tôi đâu có dại mà để mình chết oan uổng chứ.

Trông nụ cười lém lỉnh kia, Tôn Duy thở hắt đáp thật chậm:

- Ủ thì đúng thế thật nhưng trên hết là tôi vẫn lo cho cô vì cô chẳng bao giờ biết quý sức khoẻ của mình gì cả.

Tôn Duy vừa dứt lời thì Đỗ Như tự dưng ngừng cười. Bỗng chốc cô nhìn anh với đôi mắt tròn xoe hết kiểu bản thân vừa phát hiện ra điều gì lạ lùng... Anh thật sự quan tâm lo lắng cho cô? Một cách chân thành. Chẳng rõ lý do gì mà khi đó trong lòng Đỗ Như xuất hiện dòng cảm xúc kỳ quặc, rất khó tả. Nó thôi thúc cô làm cái hành động mà ngay cả bản thân cũng chẳng tin nổi. Nhanh chóng chồm người về phía Tôn Duy, cô gái trẻ nhắm mắt lại và định hôn lên môi anh. Một nụ hôn thật sự giống như sáng nay. Đối diện, Tôn Duy hơi bất ngờ trước hành động ấy thế nhưng anh đã phản xạ nhanh chóng bằng cách đưa tay lên môi Đỗ Như hòng ngăn nụ hôn ngoài ý muốn kia lại.

Dĩ nhiên, bị ngăn cản bất ngờ, Đỗ Như mau chóng mở mắt ra và bắt gặp cái nhìn vô định của chàng trai. Rất nhanh, cô nghe giọng anh vang khê, thật đều:

- Cô vi phạm điều năm trong hợp đồng. Bình thường trí nhớ cô tốt lắm mà.

Bất động vài giây, chính xác là hụt hẫng nhưng Đỗ Như vẫn nhoẻn miệng cười dù trông rõ có sự gượng gạo đồng thời gạt nhẹ tay Tôn Duy xuống.

- Ủm, tôi đùa thôi. Chú bắt đầu nhớ các điều khoản trong hợp đồng rồi.

- Bị cô xỏ mấy lần, lí nào tôi không nhớ. - Tôn Duy tự dưng hạ giọng - Vả lại quan trọng hơn là, tôi không muốn hôn ai ngoài vợ mình.

Ánh mắt Đỗ Như bỗng nhiên trống rỗng. Có thể thấy, nó không tồn tại bất kỳ hình ảnh phản chiếu nào nữa. Và rồi, sự lạnh băng bao phủ lấy đôi mắt ấy.

- Tôi hiểu. Nào, đừng nhiều lời! Chúng ta bắt đầu thôi chứ.

Lập tức xoay người, Đỗ Như nằm xuống giường, buông câu lạnh đậm. Nghịch mặt trước thái độ khác lạ từ đối phương trong mấy giây, Tôn Duy khẽ thở ra rồi nhích lại gần cô và để màn ái ân bắt đầu diễn ra như lẽ hiển nhiên.

... Mặc xong quần áo, Tôn Duy đưa mắt lên đồng hồ treo tường. Đã hơn tám giờ tối. Anh chuyển dời cái nhìn sang Đỗ Như đang quần tằm chăn dày quanh người và ngồi lặng im bên khung cửa sổ bằng kính. Cảm tưởng rằng, cô lại tiếp tục cái việc quan sát thành phố về đêm bị cắt ngang giữa chừng ban nãy.

- Tôi về nhé. Cô cũng nên về sớm đi.

Không nghe Đỗ Như trả lời, Tôn Duy đứng tần ngần khoảng vài phút rồi lẳng lặng rời phòng. Cánh cửa anh đóng thật khẽ vì không muốn cô giật mình.

Sau khi biết chàng trai đã đi, bấy giờ Đỗ Như mới xoay mặt qua lướt ánh mắt vô định lên chiếc giường trắng với lớp ga nệm nhẵn nhúm. Sự việc ban nãy, hết như đã định sẵn, nhanh chóng xuất hiện trong đầu cô... Là cảnh, Đỗ Như định hôn Tôn Duy nhưng bị anh khéo léo từ chối. Thú thật, cô vẫn không rõ mình nghĩ gì lúc ấy mà lại có hành động bỗng bột đến thế. Chỉ là, bản thân muốn tìm lại xúc cảm trọn vẹn sáng nay. Lúc gục đầu xuống bờ vai Đỗ Như, Tôn Duy đã gọi tên một người ngay sát bên tai cô. Vốn vẹn hai từ: Ngọc Thuý! Đỗ Như cười nhạt nhẽo với chính mình và rồi nhìn ra bên ngoài tấm kính lần nữa.

11. Chương 10: Cuộc Đi Chơi Ở Khu Giải Trí

Đưa mắt nhìn. Thở dài. Rồi đưa mắt nhìn. Và lại thở dài. Tôn Duy đã làm những chuỗi hành động như thế hơn chục lần khi đứng trước cổng khu vui chơi nhộn nhịp người, già cả lớn bé đều có. Tại sao một nhân viên kế toán đang bận việc như anh lại có thời gian thảnh thơi đến nơi này? Tất nhiên không phải để tìm con vì anh chưa làm bố. Nguyên nhân cho chuyện này có lẽ nên hỏi cái “người chuyên gây phiền phức” đi bên cạnh anh.

- Hura! Nơi đây đúng là tuyệt! - Đỗ Như giơ tay giang ngang, reo ca cùng đôi mắt sáng rỡ khi trông khung cảnh chơi đùa tấp nập kia - Chú thấy sao?

- Chắc vậy. - Dường như muốn cho đối phương biết rõ mình chán chường đến mức nào mà Tôn Duy đáp lời bằng hai từ nghe nản kinh khủng.

Xoay qua, Đỗ Như chống hông quan sát điệu bộ khó coi của chàng trai:

- Chú đẹp bộ mặt ấy đi! Tôi rủ chú đi chơi chứ có phải đi xem mắt đâu nào.

Không còn gương mặt sầu não nữa, giờ Tôn Duy chuyển qua bức mình thấy rõ:

- Thưa cô chủ, vì cô mà tôi phải xin về sớm đó. Tiền lương tháng này của tôi ngày càng giảm đi! Sao cô cứ làm phiền tôi trong giờ hành chính vậy?

Nhún vai một cái, Đỗ Như chậm rãi đi lại gần Tôn Duy. Rồi cô dùng hai tay nâng đỡ cằm mình và gương đôi mắt tròn xoe, làm ra vẻ đáng yêu.

- Hôm nay là 03/01, ngày gì nhỉ? Là sinh nhật tôi đấy chú ạ! Tôi chỉ bảo chú đi chơi trong ngày sinh nhật tôi thôi.

- Tôi không hiểu vì sao mình lại có nhiệm vụ làm theo những gì cô muốn.

- Điều sáu, bên B phải luôn bảo vệ và làm vui lòng bên A.

Nhìn nụ cười tinh ranh của Đỗ Như mà lòng Tôn Duy vô cùng bức bối. Tất cả những điều tệ hại xúi quẩy này đều là do bản hợp đồng ngoại tình quái quỷ gây ra. Càng nghĩ, anh càng trách bản thân khi đó không chịu bình tĩnh để chỉnh sửa lại hết các điều khoản quái chiêu được đề ra trong giấy. Vốn, thần kinh cô bé họ Đỗ ấy có bình thường đâu.

- Giờ chắc chú muốn sửa lại tám điều khoản trong hợp đồng lắm, đúng chứ? Nhưng, trễ rồi chú ơi! - Đỗ Như sấm soi bộ móng mới, kéo dài giọng.

Tôn Duy mặt hầm hầm, đầu gần như bốc khói vì cái thói tinh ranh, láo lếu từ Đỗ Như. Lúc nào, con bé vênh vác đó cũng đoán đúng những gì anh nghĩ.

- Nào, đã đến đây mà không chơi thì uổng lắm! Chơi tàu lượn siêu tốc nha!

- Nè nè, cô đang bị bệnh tim đấy, nhớ chưa?

- Dạ thưa chú, tôi vừa mới uống thuốc xong nên có thể chơi vô tư.

Dứt lời, Đỗ Như đột ngột nắm lấy cà vạt rồi kéo nhanh Tôn Duy đi vào khu trò chơi mặc anh ho sặc sụa vì ngạt thở.

Cả hai chơi rất nhiều trò, chủ yếu là trò cảm giác mạnh. Vốn tính hiếu thắng lẫn trẻ con nên Đỗ Như vô cùng khoái những “món bạo hành tinh thần” ấy nhưng riêng Tôn Duy thì không. Anh cực kỳ rùng rợn và hãi hùng mỗi lần cô chủ quây hết cỡ đó chỉ tay về những chiếc tàu lượn siêu tốc. Tinh thần và bao tử Tôn Duy không tốt như Đỗ Như chính vì thế mỗi lần tàu lên cao xong thành linh trượt dài xuống là đầu óc anh quay cuồng, cảm giác mọi thứ trong bụng đều trào ra hết. Mặt mày xanh xám, tái nhợt, mồ hôi ra đầm đìa trông chàng trai ba mươi tuổi thật đáng thương. Anh vốn không thường xuyên chơi những trò dữ dội như vậy.

Sau gần hai tiếng dạo khắp khu trò chơi, cuối cùng Đỗ Như cũng chịu dừng lại nghỉ mệt một chút. Trông dáng vẻ hăng hái đó cũng đủ hiểu, sinh lực chơi đùa của cô rất tràn trề. Về như này giờ cái việc thử qua hầu hết các trò cảm giác mạnh đều chẳng nhằm nhò gì với cô cả. Cô chủ Đỗ còn muốn hơn, hơn nhiều nữa cơ.

- Chú thấy sao? Vui không? - Cầm vắt vẻo đôi giày boot đế cao trên tay, Đỗ Như hồ hởi quay sang bên hỏi Tôn Duy.

Đỗ Như nhú mày ngạc nhiên khi trông Tôn Duy ngồi trên băng ghế và ới mửa. Chốc chốc, anh quệt dòng chất lỏng ngay miệng rồi xoay người trở lại, ngã ra sau dựa lưng vào thành ghế thở mệt nhọc, mặt trắng bệch không còn hột máu. Nhìn chàng trai như cái xác không hồn. Chưa bao giờ thăm đến thế.

Nhanh chóng tiến lại gần chỗ Tôn Duy, Đỗ Như nghiêng nghiêng đầu e dè hỏi:

- Chú ổn chứ?

Dẫu đang mệt muốn chết đi sống lại, ấy vậy Tôn Duy vẫn còn đủ sức gắt to:

- Ổn cái đầu cô đấy! Bộ cô muốn giết tôi hay sao mà chơi toàn mấy cái trò rùng rợn man rợ vậy hả?

- Vui mà.

- Vui cái con khỉ! Tôi chẳng còn biết mình làm cái quái gì nữa!... Chết tiệt! Đầu tôi quay cuồng! Chóng mặt kinh khủng!

Trông vẻ giận dữ của Tôn Duy cùng những lời trách mắng khốc liệt thì Đỗ Như xụ mặt. Cô đâu ngờ anh lại yếu bóng vía thế kia. Đàn ông con trai gì mà mới chơi một tí đã la làng, cứ như bị hành hung không bằng.

- Vậy ta nghỉ một chút. Tôi sẽ mua nước cho chú. Uống nước vào, chú sẽ thấy đỡ hơn đấy. - Đỗ Như đảo mắt nhìn quanh cốt tìm ra quầy giải khát.

Vuốt ngực cho dịu cơn dợn dợn khó chịu, Tôn Duy chậm rãi đứng dậy bảo:

- Tôi sẽ đi cùng... Đừng hiểu lầm là tôi thích bám theo kẻ phiền phức như cô. Đi lại giúp tinh thần thoải mái, ngồi một chỗ còn tệ hơn.

Nhún vai bĩu môi, Đỗ Như quay phắt đi nhưng sau đó lại mỉm cười vì thấy vui...

Đón lấy ly sữa Milo từ tay người phụ nữ trung niên ở quầy giải khát, Đỗ Như cười tươi miệng nói nhanh hai từ cảm ơn.

- Cháu ngoan ghê, đáng yêu thật! - Khen cô bé nhỏ tuổi xong bà liền chuyển ánh mắt sang Tôn Duy đang đứng ực chai nước suối - Anh may mắn khi có một cô con gái như vậy. Hẳn là nó giống mẹ.

Lập tức, Tôn Duy phun cả tròng nước ra ngoài, suýt chút làm ướt tóc của một người đứng gần đó. Bên cạnh, Đỗ Như cũng bất ngờ bởi câu nói ấy. Mau chóng lau vệt nước ngay khoé miệng, Tôn Duy quay qua nhìn chăm chăm người nọ:

- Dì nhìn thế nào mà bảo cô bé này là con tôi? Tôi mới ba mươi, cô ấy hai mươi. Chỉ cách nhau mười tuổi. Bộ trông mặt tôi già lắm à?

Bụng miệng cười trước dáng vẻ gay gắt của Tôn Duy, Đỗ Như vẫn vô tư uống milo. Đối diện, người phụ nữ hơi bối rối vì bản thân vừa nói điều không nên và một phần cũng do phản ứng khá dữ dội từ chàng trai.

- À ừ... thì tại anh chứng chắc, còn cô bé ấy mặt lại non quá. Chưa kể, cô bé thất bím và đáng người nhỏ con nên tôi cứ ngỡ hai người là bố con.

Chau mày trong vài giây, Tôn Duy mau chóng hướng cái nhìn sang Đỗ Như đứng bên cạnh. Khi bắt gặp đôi mắt to tròn cùng cái kiểu uống nước ra vẻ ngây thơ của cô, tóc thất bím xương cá để hai bên cộng thêm chiều cao hơi khiêm tốn ấy khiến anh nhận ra, đúng là cô chủ nhỏ này trẻ so với tuổi. Cứ cho là vậy thì Tôn Duy đâu đến nỗi già dữ thế, tưởng anh là bố của một cô bé hai mươi ư? Quá đáng thật!

- Nè, sao hôm nay cô lùn tịt vậy? Bình thường tôi nhớ cô đứng qua vai tôi.

Nhoẻn miệng cười lấu cá, Đỗ Như đưa đôi giày boot đang cầm vắt vẻo ra, đáp:

- Là nhờ cái này đó chú ơi! Tôi cao chưa đến 1 mét 6 nhưng mang giày đế cao gần chục phân nên trông cao ráo tí.

- Cô mau mang giày vào đi! Cô càng lùn, tôi càng dễ bị hiểu lầm.

- Ô hay cái chú này, tôi mang hay cởi giày là quyền tự do của tôi mà. Chú vừa vừa phải phải thôi!

Nhận ra câu nói tai hại của mình khiến hai vị khách sắp bùng nổ cuộc chiến cãi vã nên người phụ nữ trung niên liền lên tiếng ngăn cản, hồng giăng hoà:

- Đừng tranh cãi không hay! Lỗi là của tôi. Để chuộc lỗi tôi sẽ miễn phí cho hai người những thứ mua này giờ, được chứ?

Nghĩ bản thân là đàn ông lại đi đôi co với cô bé hai mươi thì chẳng hay chút nào nên Tôn Duy, dù còn rất hậm hực, đành hạ hoả và gật đầu đồng ý. Về phía Đỗ Như, vừa uống milo cô vừa kín đáo quan sát vẻ mặt bức bối của anh chàng và cười thầm. Trong việc này, cô hoàn toàn được lợi. Rời khỏi quầy giải khát, Tôn Duy đi một bước là lại nói một câu lửa rủa về vấn đề nọ:

- Sau này tôi không đi bên cạnh cô nữa kẻo bị tưởng lầm là bố con. Cô cũng thôi làm bộ mặt ngây thơ trẻ con như ban nãy đi, cô đâu có hiền thế.

Không nghe Đỗ Như trả lời, Tôn Duy bực mình quay phắt qua bên phải xem thử cô làm gì mà khinh thường người khác quá thế. Rất nhanh, anh ngạc nhiên bởi thấy cô lặng im nhìn theo vòng quay ngựa gỗ ở ngay trước mặt. Chưa bao giờ anh trông gương mặt Đỗ Như khác lạ như vậy: nét tinh ranh lấu cá nghịch ngợm biến mất thay vào đấy là vẻ trầm lặng buồn bã đến nao lòng.

- Cô không sao chứ?

Nghe giọng Tôn Duy hơi lo lắng, Đỗ Như im lặng vài giây rồi chậm rãi nói:

- Khi tôi còn nhỏ, bố vẫn hay dẫn tôi đến khu trò chơi và ngồi trên những con ngựa gỗ đủ màu sắc đó xoay vòng. Khoảng thời gian ấy thật hạnh phúc... Tôi luôn nhớ chúng vì có bóng hình của bố! Mỗi lần buồn, tôi thường đến đây để tìm lại cảm giác xa xưa.

- Cô yêu bố nhiều vậy ư?

- Vì chỉ mỗi ông yêu thương tôi! Mối quan hệ giữa tôi và mẹ vốn không tốt.

- Cô không biết nguyên nhân vì sao à?

Khẽ thở ra, Đỗ Như liền quay qua đối diện với Tôn Duy. Nỗi buồn trên mặt đã biến mất, giờ đây vẫn là nụ cười nửa nghịch ngợm nửa ranh ma vốn có. Ban đầu là khó hiểu nhưng tiếp theo kiểu như Tôn Duy đã hiểu ẩn ý qua cái nhìn kia.

- Rồi, tôi biết. Điều ba trong hợp đồng.

- Chú thông minh hơn rồi đó.

Buông câu nói đầy thích thú xong, Đỗ Như mút cây kem đồng thời bỏ đi lên trước để lại phía sau anh chàng họ Tôn lê bước theo sau, miệng lầm rầm.

Ngước mặt nhìn bầu trời sắp về đêm, Đỗ Như chán chường chắc lưỡi:

- Chưa gì mà tối rồi, nhanh thật! Chơi chưa đã gì hết.

- Còn tôi thì mệt gần chết đây nè, cô chủ! - Tôn Duy tháo lỏng cà vạt cho dễ thở - Tôi nghĩ nên về thôi. Trông thế này giống như sắp có mưa.

- Hiểu rồi, chú chưa già mà sao cần nhàn hoài. - Đỗ Như xoay người hẳn ra sau nói với chàng trai trong khi anh đang bực tức vì bị bảo là chưa già mà khoái cần nhàn - Chở tôi về nhà! Ok?

12. Chương 11: Giận Dữ

Vừa bước vào nhà, Đỗ Như bất ngờ khi thấy Thái Bá đang ngồi nói chuyện với mẹ mình. Cả hai bàn gì đó xem ra rất thú vị. Chắc lại là công việc và mấy kế hoạch buôn bán mỹ phẩm dở hơi kia. Lắm khi cô tự hỏi, ngoài công việc ra thì những “kẻ sống không có cảm xúc” ấy còn quan tâm đến thứ gì khác chẳng? Không muốn hai người kia phát hiện ra sự hiện diện của mình nên Đỗ Như nhanh chóng quay lưng bước vội lên các bậc thang. Thế nhưng xui xẻo thay, sự tránh mặt này hoàn toàn thất bại vì bà chủ Đỗ đã kịp trông thấy con gái...

- Đỗ Như! - Tiếng gọi lớn của bà chủ Đỗ kéo giật con lại - Đã về mà sao không chào mẹ một câu? Con biết nhà ta có khách chứ?

Đôi chân dừng lại, Đỗ Như cắn môi bởi quá bực bội vì cứ bị làm phiền. Cô cảm giác mình chẳng bao giờ được yên tĩnh dù chỉ là vài giây ngắn ngủi.

- Thấy hai vị trò chuyện vui vẻ quá, tôi không nỡ cắt ngang. - Mau chóng xoay lưng lại, Đỗ Như khoanh tay đáp với chất giọng lạnh nhạt.

Phía dưới, cách chân cầu thang khoảng chục bước chân, bà chủ Đỗ bắt đầu khó chịu trước cái kiểu trả lời hỗn láo đó.

- Đang có khách, con hãy ăn nói cho tử tế! Đi xuống đây chào chú Thái Bá!

Hướng mắt sang Thái Bá đứng bên cạnh mẹ mình, Đỗ Như thấy ông mỉm cười thân thiện. Chẳng rõ sao nhưng cô không ưa người đàn ông lịch thiệp ấy.

- Tôi không thích chào ông ta.

Ban đầu là sững sờ vì kinh ngạc tiếp đến bà chủ Đỗ tức giận bởi thái độ thiếu tôn trọng của con đối với vị khách lớn tuổi:

- Thôi ngay cái kiểu mắt dạy đó! Con là đứa không được dạy dỗ à?

- Từ nhỏ đến lớn, mẹ có dạy dỗ tôi bao giờ? - Có lẽ cô bé ương ngạnh này muốn làm đối phương lên cơn đau tim.

Đúng lúc giọng nói đều đều của Thái Bá vang lên. Giống như lần trước, ông lại là người vào khuyên nhủ, ngăn cuộc tranh cãi của hai mẹ con không bùng nổ.

- Thôi, bà chủ Đỗ đừng tức giận kéo ảnh hưởng sức khỏe. Cô chủ Đỗ đã không muốn thì ép cũng vô ích. Tôi chẳng để bụng đâu.

- Xin lỗi vì con bé ăn nói thiếu lễ độ. Tính nó rất bướng nên khó dạy bảo.

Nghe lời xin lỗi chậm rãi từ bà chủ Đỗ, Thái Bá cười nhẹ xong chuyển dời ánh mắt về phía Đỗ Như còn giữ nguyên tư thế kênh kiệu:

- Tuổi trẻ sức nổi, thích gì bảo đó không nghĩ đến hậu quả. Nhưng sau này lớn lên, trải qua sóng gió cuộc đời, chúng sẽ có cách ứng xử khác hôm nay. Ngựa non háu đá đến mấy rồi cũng dễ dàng bị khuất phục!

Gương mặt Đỗ Như bỗng chốc lạnh băng khi nghe từng lời nhẹ nhàng nhưng mang hàm ý khinh nhờn đến tài tình từ Nguyễn Thái Bá. Cô đã sớm nhận ra bộ mặt chẳng mấy đẹp để ẩn sau dáng vẻ lịch thiệp sang trọng đó của người đàn ông này. Cô ghét cái nụ cười mang vẻ bao dung độ lượng kia, ông đang cố tỏ ra mình là bậc trưởng bối, không chấp nhất để bụng những kẻ tiểu bối cón con như cô.

Đang bức bối thì chợt, Đỗ Như thấy trên bàn có ly rượu màu đỏ. Một ý tưởng thú vị nhanh chóng hình thành trong đầu cô gái tinh ranh ấy... Nghĩ là làm, Đỗ Như mau chóng bước xuống rồi tiến về phía bà chủ Đỗ và Thái Bá đang đứng. Chưa kịp để hai người họ hiểu chuyện gì thì cô quay qua bên trái đưa tay cầm ly rượu lên xong đến đứng ngay trước Thái Bá, nhoèn miệng cười.

- Tôi sẽ cho ông thấy, con ngựa non như tôi háu đá đến thế nào.

Dứt lời, Đỗ Như lập tức tạt rượu vào người Thái Bá trước sự ngỡ ngàng của bà chủ Đỗ. Cô mỉm cười khoái chí khi nhìn thứ chất lỏng màu đỏ kia chảy dài xuống bộ áo vest sang trọng, làm nó trở nên bẩn đi. À, giờ thì trông ông ta không còn cái dáng vẻ cao cao tại thượng giả dối phát kinh nữa. Chỉ là một gã đàn ông với bộ áo bị ướt.

- Chuyện này là sao? - Thái Bá, ngạc nhiên vì còn giữ chất giọng đều đều.

- Tôi thích thế! Đáng phục thật! Ông không hề tức giận à? Mắng tôi đi nào, đừng có ra vẻ độ lượng như vậy chứ.

Đỗ Như thách thức đồng thời quan sát biểu hiện trên mặt Thái Bá. Cô khá ngạc nhiên bởi rõ ràng, các cơ mặt của ông chẳng hề dịch chuyển. Chính xác là, không một cảm xúc nào trên đó, thậm chí cả giận dữ. Kín đáo quét cái nhìn xuống dưới, cô bất ngờ khi thấy bàn tay của Nguyễn giám đốc cao quý đang siết chặt và... run! Phát hiện ra một điều cực kỳ thú vị, Đỗ Như cười khinh, kéo dài giọng:

- Kìa! Ông giận đến run người ấy vậy vẫn không mắng tôi dù là nửa câu?

Nhưng câu châm chọc đã kích của cô bé hai mươi chẳng kéo dài được lâu vì bà chủ Đỗ thỉnh thoảng nói lớn kèm theo sự giận dữ:

- Đủ rồi, Đỗ Như!

Nhanh chóng xoay qua và chưa mở miệng nói câu nào là Đỗ Như đã lãnh trọn cú tát mạnh mẽ từ mẹ. Cái âm thanh va chạm vang lớn đủ hiểu, bà không hề nương tay với con. Bên cạnh, dẫu lòng đang tức giận nhưng Thái Bá cũng vô cùng ngạc nhiên trước hành động phạt con ngay tại chỗ của người phụ nữ trung niên.

- Mà làm cái trò gì vậy? Hôn láo có giới hạn thôi chứ! Mà đang tự biến bản thân thành đứa hư hỏng không có giáo dục trước mặt người khác thế hả? - Bà chủ Đỗ chiếu cái nhìn đanh sắc dữ tợn vào con gái, miệng gần từng chữ như muốn day nghiền chúng.

Đối diện, Đỗ Như cứ giữ nguyên tư thế: đưa tay sờ bên má phải đỏ ửng bởi cú đánh và mắt thì mở to thất thần, cái nhìn hướng vào khoảng không vô định. Cô vừa bị đánh. Nó đau thật! Cảm giác tồn tại duy nhất lúc này trong lòng Đỗ Như là sự nặng nề đến khó thở. Rất tệ! Đến mức, cô muốn mình hãy rời khỏi ngôi biệt thự lạnh lẽo đồng thời tránh xa người phụ nữ mà mình phải gọi bằng mẹ! Đơn giản, bà chưa từng yêu thương cô lấy một ngày. Chẳng thèm nhìn nói thêm lời nào, thậm chí cả nhìn cũng không, Đỗ Như cứ thế quay gót và lập tức bỏ chạy ra khỏi nhà mặc những người hầu gọi theo.

Đôi theo bóng dáng cô con gái bướng bỉnh khuất dần sau cánh cổng, bà chủ Đỗ nhắm mắt, khẽ thở ra một mồi. Bà cảm thấy bất lực trước hành động ngang ngược từ con. Là người mẹ, bà hiểu rõ, mình đang mất quyền kiểm soát đối với nó.

- Xin lỗi Nguyễn giám đốc, là do tôi không biết dạy con. Muốn trách, ngài hãy trách tôi một người mẹ thất bại.

Gương mặt của Thái Bá từ nãy đến giờ chẳng thay đổi, vẫn bình thản lạ lùng.

- Tôi hiểu, phu nhân không cần phải như vậy.

Tuy chất giọng rất nhẹ nhàng nhưng sự thật, lòng Thái Bá xuất hiện nỗi căm phẫn ghê gớm! Một người xem trọng danh dự như ông, bị sỉ nhục như thế bởi con bé hai mươi tuổi là không thể chấp nhận. Nhất định, ông không bỏ qua chuyện này!

“Anh yêu, tối nay em phải hoàn thành dự án nên cần ở lại công ti. Anh ăn tối rồi ngủ trước đi. Sáng mai em sẽ tranh thủ về sớm gặp anh. Bye! Ngủ ngon nhé!”

Sau khi nghe xong tin nhắn thoại trong hộp thư đến, Tôn Duy thở thật mạnh rồi đóng nắp điện thoại lại. Chán nản vì đêm nay tiếp tục ngủ một mình. Đưa mắt nhìn ngôi nhà trống vắng hoe, anh buồn bã. Về như mối quan hệ vợ chồng của anh và Ngọc Thùy càng ngày càng nhạt nhẽo. Đạo gần đây cô thường không về nhà vào buổi tối vì mãi bận bịu với các dự án kinh doanh. Tôn Duy ăn tối một mình, ngủ một mình trong ngôi nhà bỗng dưng rộng lớn hơn bởi sự cô độc. Anh chẳng rõ mối quan hệ mong manh hơn sợi chỉ này rồi sẽ đi đến đâu? Thật sự anh không muốn tưởng tượng cảnh hai vợ chồng, ngày nào đấy rất gần, phải ly hôn.

Giật mình vì tiếng chuông điện thoại bất ngờ reo, Tôn Duy cầm lên xem thì thấy cuộc gọi từ Đỗ Như. Anh hơi lưỡng lự chẳng biết có nên bắt máy không vì sợ cô nàng ngổ ngáo ấy lại bắt mình làm trò điên khùng nào đó giữa đêm mưa lớn.

- Alo, tôi nghe đây. Có gì không? - Sau cùng, chàng trai cũng đành bắt máy.

Bên kia đầu dây, một khoảng lặng kéo đến. Chẳng hề có bất kỳ âm thanh nào.

- Nè, nếu cô muốn chọc phá tôi...

Anh chàng họ Tôn chột ngừng quát mắng lại khi đột ngột nghe giọng Đỗ Như vang khê, đầy tê tái lạnh giá và run run, nghe rồi rạc đứt quãng:

- Xin... lỗi! Tôi không muốn làm phiền chú... nhưng... giờ tôi chẳng còn chỗ nào để đến nên... Tôi rất lạnh! Mưa mỗi lúc một lớn... Tôi sợ lắm...

- Nay, cô ở đâu vậy? Đừng nói giờ này cô đang ở ngoài trời mưa nhé? - Tôn Duy hỏi lo lắng đồng thời nhìn ra cửa sổ, mưa như trút nước.

- Tôi... tôi không về nhà... Tôi dầm mưa...

Nghe xong, Tôn Duy đứng bật dậy, vốn tính dễ nổi nóng nên lại mắng cô bé:

- Điên rồi sao mà lại dầm mưa! Cô thật là, làm tôi tức giận thì cô vui lắm à? Giờ cô đang ở đâu?

Không có tiếng đáp lời, Tôn Duy cố gắng đóng tai để có thể nghe giọng nói của Đỗ Như bởi bên kia, âm thanh mưa rơi gần như át đi tất cả.

- Tôi đang ở... ở...

Nhưng chẳng kịp nghe nơi đó là đâu thì Tôn Duy nghếch mặt vì tiếng Bíp! Bíp! cất lên thật rõ. Cuộc gọi kết thúc. Đờ đẫn trong vài giây, anh liền nghiêng rặng vì hành động tắt máy đột ngột của Đỗ Như nên mau chóng bấm số gọi lại cho cô. Thế nhưng, đầu dây liên tục báo không liên lạc được.

- Cái con bé này làm mình phát điên thật! Tôi mặc xác cô!

Ném nhẹ chiếc điện thoại lên bàn, Tôn Duy hậm hực ngồi phịch xuống ghế. Anh chẳng rõ Đỗ Như làm cái trò gì. Muốn người ta đến đón mà không cho biết địa điểm thì có ma mới mò ra được. Rõ vớ vẩn! Anh tự

nhủ cứ để mặc cô, chẳng có lý gì phải lo lắng đi tìm trong thời tiết mưa gió như vậy. Tôn Duy đâu phải vệ sĩ riêng của Đỗ Như, hề kêu đến là đến, bắt làm là làm sao?

- Mình ngủ thôi! Khoá máy luôn cho chắc ăn kéo cô ta lại gọi điện phá!

Toan cầm điện thoại lên thì thỉnh thoảng bên ngoài sét đánh ầm ầm khiến Tôn Duy giật nảy người. Hướng ánh mắt ra ngoài màn đêm đen mưa giăng đầy, anh tự dưng nghĩ đến cảnh Đỗ Như đang ngồi một mình đầu đó trong thời tiết lạnh lẽo như vậy nên bất chợt lòng cũng bất an. Con gái ở ngoài đêm hôm khuya khoắc không khéo xảy ra chuyện. Nhưng, vấn đề là anh không biết Đỗ Như đang ở đâu. Chẳng thể lái xe trong mưa tìm cô khắp nơi được, rất mất thời gian và công sức...

Mau chóng đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng khách, Tôn Duy cố gắng nghĩ xem Đỗ Như có thể đến đâu lúc này. Quả thật là đánh đổ người khác! Còn đang trong bế tắc thì đột nhiên Tôn Duy vô tình trông thấy cái chong chóng quay tròn trên đồng hồ. Ngay lập tức, mắt anh sáng rỡ vì biết Đỗ Như hiện ở đâu.

13. Chương 12: Cô Công Chúa Bên Vòng Quay Cổ Tích

Chiếc xe hơi lao đi trong đêm tối như xé toạc màn mưa dày đặc phía trước, mau chóng ngừng lại. Sự ma sát của bánh xe với đường nhựa trơn trượt kêu lên một tiếng kết não nề. Rất nhanh cửa mở, bóng dáng Tôn Duy bước ra ngoài. Tay cầm dù, anh đưa đôi mắt ướt nhoè vì mưa lên tầm mắt vẫn còn nhấp nháy ánh đèn dưới những giọt nước băng giá đề ba từ “Khu trò chơi”, nơi mà chiều nay anh cùng Đỗ Như vừa đến. Lập tức, chàng trai chạy vội vào bên trong. Khi này Đỗ Như bảo mình đang dầm mưa, chứng tỏ cô gặp phải chuyện gì đó buồn phiền. Vậy nếu như sự suy đoán của Tôn Duy là đúng thì hiện Đỗ Như đang ở...

Tôn Duy dừng lại thở một nhọc đồng thời đảo mắt nhìn xung quanh. Mọi thứ đều trắng xóa bởi trận mưa ngày càng nặng hạt hơn. Nhưng tiếp đến, cái nhìn của anh bừng sáng khi phía xa dần dần hiện ra hình ảnh vòng quay ngựa gỗ! Tức tốc, anh lao nhanh về phía đó với suy nghĩ rằng cô đang ngồi chờ mình.

Vừa chạy đến gần thì Tôn Duy ngạc nhiên vì đập vào mắt anh là hình ảnh Đỗ Như ngồi ngủ trên một con ngựa gỗ, nó nhún nhẹ mỗi lần cơ thể mỏng manh kia chợt run lên vì lạnh. Chiếc váy xòe ngắn đến đầu gối vẩy bần, có cảm giác cô đã ngồi dưới bậc thềm rất lâu nên nước mưa văng lên tạo thành vô số chấm đen loang lổ. Đôi chân trần của cô buông thõng xuống bên hông con ngựa gỗ, làn da tím tái bởi sự lạnh lẽo bua vậy. Dưới đất ngay bên cạnh là đôi giày boot đen... Trông khung cảnh ấy khiến Tôn Duy liên tưởng đến chuyện, một cô công chúa ngủ quên ở nơi được gọi là Vòng quay cổ tích. Chỉ đáng tiếc, dường như nàng công chúa nhỏ bé ở trước mắt anh không hề có cuộc đời đẹp như cổ tích.

Đứng quan sát dáng vẻ kỳ lạ nhất của Đỗ Như trong vài phút, Tôn Duy cầm dù từ từ tiến lại gần. Khi đã đứng ngay bên cạnh, anh lướt ánh mắt nhìn sơ qua bộ dạng đáng thương ấy lần nữa. Lạ lùng thay, dấu gương mặt Đỗ Như trắng bệch nhưng vẫn sáng ngời. Trên tay cô, chiếc điện thoại nằm im lìm. Đối diện, chàng trai họ Tôn thở ra vì chẳng hiểu sao cô không gọi lại để nói mình ở vòng quay ngựa gỗ, làm anh vất óc suy nghĩ. Đặt nhẹ nhàng chiếc dù xuống, Tôn Duy mau chóng cởi áo khoác choàng lên người Đỗ Như đồng thời cất tiếng gọi đánh thức cô dậy:

- Đỗ Như! Tôi đến rồi đây!

Thân hình đang run run ấy chợt động dậy tiếp theo là đôi mắt dần mở ra. Khi thấy rõ gương mặt của người đối diện thì Đỗ Như liền mỉm cười, nói yếu ớt:

- Tôi biết, chú nhất định sẽ đến...

- Ừ, xem như cô giỏi. - Tôn Duy dịu dàng đỡ cơ thể lạnh băng nhẹ hẫng của cô - Đừng nói nhiều nữa, mau về nhà tôi thay quần áo kéo cảm lạnh.

Dù bên tai chỉ có tiếng mưa rơi và không hề nghe rõ Tôn Duy nói gì nhưng Đỗ Như vẫn gật khẽ rồi gục mái đầu mệt mỏi lên đôi vai anh. An tâm. Bình yên. Phải, chỉ cần có người đó bên cạnh thì cô không cần lo lắng sợ hãi bất kỳ điều gì.

Trông cảnh Đỗ Như nhắm nghiền mắt, cả người bất động buông xuôi Tôn Duy nhẹ nhàng bế Đỗ Như lên xong cúi xuống cầm chiếc dù. Hành động này khá vất vả nên chàng trai gần như ướt hết người khi đi trở ra cổng khu trò chơi vì chiếc dù chỉ đủ che cho cô chủ nhỏ còn ngủ say.

... Quan sát đáng vẻ im lặng còn mắt thì nhìn vô định đâu đó của Đỗ Như khoảng mười phút xong Tôn Duy chậm rãi cất tiếng hỏi:

- Tại sao cô không ở nhà mà lại dầm mưa trong đêm hôm khuya thế này?

Thấy Đỗ Như không phản ứng cũng chẳng trả lời, Tôn Duy bắt đầu chán nản. Ngay cả nhìn anh một chút cô còn không làm hướng chỉ đáp lại anh.

- Cô tự dừng gọi điện đến và vì lo lắng tôi đã bỏ mặc trời mưa lái xe đi tìm. Sau đó đưa cô về nhà, thay đồ rồi pha sữa cô uống thế mà tôi chẳng được biết cái lý do kia là gì. Cô có thấy như vậy là không công bằng với tôi?

Dường như câu nói dịu dàng nhẹ tênh từ anh chàng họ Tôn có tác dụng chút ít vì Đỗ Như bắt đầu thay đổi tư thế ngồi tựa lưng của mình bằng cách hơi co người vào tấm chăn dày, hai bàn tay vẫn giữ chặt ly sữa nóng bốc khói.

- Mẹ tôi... Bà ấy tát một cái thật mạnh vào mặt tôi.

Khi biết rõ nguyên nhân có liên quan đến bà chủ Đỗ thì tự dừng Tôn Duy hơi chau mày bởi hiểu anh không thể giải quyết chuyện này được. Vốn, mối quan hệ của hai mẹ con Đỗ Như theo như cô kể rất rắc rối và khá tệ.

- Giám đốc đánh cô vì cái gì? Tôi nghĩ ít hẵn có nguyên do.

Lương lự trong chốc lát, Đỗ Như khẽ đảo mắt sang Tôn Duy đang ngồi khoanh tay chờ đợi. Cô kể lại sự việc diễn ra vào tối nay cách đây mấy giờ trước... Lời kể từ Đỗ Như vừa dứt cũng là lúc Tôn Duy nhắm mắt và thở hắt một cái rõ to.

- Cô chủ ơi cô chủ, sao cô hành động mà không suy nghĩ gì hết vậy?

- Cả chú cũng nghĩ thế ư? - Đỗ Như vẫn chưa hiểu bản thân đã sai.

Trông gương mặt có phần trách cứ của cô bé, Tôn Duy lắc đầu đồng thời đưa tay sờ trán kiểu như suy nghĩ điều gì sâu xa. Lát sau, anh nhìn cô từ tốn bảo:

- Tôi nói cô nghe. Cô là một cô chủ, chưa từng bươn trải với cuộc sống để biết hai từ ấy không hề đơn giản. Cô cũng không phải vất vả tự kiếm tiền để hiểu rằng có được đồng tiền là vô cùng cực khổ. Mẹ cô, giám đốc Đỗ, tuy chẳng làm việc gì đụng đến tay chân nhưng bà ấy phải vận dụng đầu óc, suy nghĩ chính sách kinh doanh để có thể duy trì một công ti quy mô lớn như Hoàng Hiệp. Bà ấy dốc hết sức cho Hoàng Hiệp không hẵn chỉ vì bản thân mình mà còn giúp cho hơn mấy ngàn nhân viên nhỏ bé bên dưới trong đó có tôi, được làm việc để duy trì cuộc sống! Đối với một phụ nữ, trách nhiệm ấy rất nặng nề. Thiết nghĩ, chắc nhiều lần mẹ cô rất mệt mỏi và cần đôi vai của một người đàn ông để dựa vào. Nhưng đáng tiếc, bên cạnh bà ấy không có ai, kể cả cô con gái luôn giận hờn bởi vì sự ích kỷ.

Đối diện, Đỗ Như tròn xoe mắt kinh ngạc trước lời nói kỳ lạ của Tôn Duy.

- Cô sống và hưởng thụ trên chính đồng tiền mẹ mình cực khổ kiếm ra, cô có biết điều ấy? - Tôn Duy hạ giọng, câu chữ cũng chậm dần lại - Sống, phải lo toan nhiều thứ: tiền bạc, ăn uống, quần áo, nhà cửa, vợ chồng con cái. Đôi khi ta cần nhún nhường chịu đựng để không phải mất đi miếng cơm manh áo. Cũng như vậy, Nguyễn giám đốc là một trong những đối tác lớn quan trọng của Hoàng Hiệp. Cô hãy tưởng tượng nếu ông ấy không hợp tác với Hoàng Hiệp thì công ti sẽ mất đi phần lợi nhuận lớn. Vậy khi đó, chẳng những giám đốc Đỗ, cô mà còn cả mấy ngàn nhân viên đang làm việc kia sẽ đứng trước những khó khăn không đoán được! Cô chẳng thể hình dung được hậu quả nghiêm trọng ra sao đâu. Tóm lại, cô không còn nhỏ nữa, muốn làm gì hãy suy nghĩ kỹ càng. Sẽ có ngày vì sự bướng bỉnh của bản thân mà cô hại nhiều người khác.

Từ nãy đến giờ Đỗ Như không có biểu hiện gì khác ngoài việc ngồi lặng đi, đôi mắt mở to bất động khi nghe từng câu từng lời Tôn Duy vừa nói xong. Vẻ như trong vài giây ngắn ngủi, cô chủ ương bướng kiêu căng ấy ngộ ra vài điều mà từ trước đến nay chưa bao giờ hiểu hoặc không bao giờ muốn hiểu.

- Cô ổn chứ? - Tôn Duy e dè vì thấy nét mặt đối phương hơi khác lạ.

Sức tỉnh rồi mau chóng lấy lại dáng vẻ bình thường, Đỗ Như đặt ly sữa xuống đồng thời khẽ xoay người đi và nói thật nhỏ:

- Tôi mệt nên muốn nằm nghỉ.

Hiểu tâm trạng hiện giờ của Đỗ Như, Tôn Duy chậm rãi đứng dậy.

- Ủm, cô nghỉ đi. Có gì cần cứ gọi, tôi ngủ ở ngoài phòng khách.

Khi cửa phòng đã đóng thì Đỗ Như khẽ khàng nằm xuống. Đôi mắt đỏ vẫn trông rỗng nhưng thấp thoáng một chút nghỉ ngơi mơ hồ. Tiếp, mí mắt từ từ khép lại. Bên ngoài trời vẫn mưa không ngớt. Lạnh lẽo. Đơn độc. Và bình lặng.

Nửa đêm, đang ngủ thì Tôn Duy giật mình bởi có ai đó lay gọi. Mở choàng mắt rồi ngồi dậy, đưa tay bật chiếc đèn ngủ bên cạnh sáng lên và anh ngạc nhiên vì thấy Đỗ Như đang ngồi trước mặt mình. Chưa kịp hỏi là một cách bất ngờ, cô nhẹ nhàng ôm lấy anh. Đúng lúc, chất giọng cô vang khẽ trong không gian nửa sáng nửa tối, nghe hơi lạc dần.

- Tôi lạnh. Chú có thể cùng tôi... làm chuyện đó? Tôi cần một cái gì đấy có thể khiến mình quên đi những cảm xúc tồi tệ lúc này.

- Khoan, khoan! Đây là nhà tôi, không phải nhà nghỉ!

- Tôi xin chú... hãy sưởi ấm tôi.

- Đây... nhưng...

Tôn Duy ngưng bật khi nhận ra cơ thể Đỗ Như đang run, không quá mạnh nhưng đủ để người ta hiểu cô đang rất lạnh. Hai bàn tay cô bấu chặt vai anh đến đau. Hơi thở cũng nặng nề đứt quãng. Hẳn, bản thân cô đã chịu đựng những điều kinh khủng. Lặng thinh lắng nghe tiếng đập yếu ớt từ con tim trong lồng ngực Đỗ Như, Tôn Duy nhắm mắt bởi đang đấu tranh giữa lý trí và tình cảm thương xót. Cô khiến anh khó xử.

- Được rồi. - Thật khó khăn để Tôn Duy nói ra hai từ này - Xem như tôi giúp cô lần này...

Mấy giây sau, Đỗ Như từ từ rời khỏi Tôn Duy và chẳng để anh chưa kịp làm hành động gì là cô đã nhanh chóng hôn anh. Tất nhiên, Tôn Duy kinh ngạc đến mức nào, mắt mở to hết cỡ. Tiếp, anh lập tức đặt tay lên vai cô rồi đẩy ra.

- Cô quên điều khoản năm trong hợp đồng ư?

- Điều khoản ghi bên B không được hôn bên A chứ đâu có ngược lại. Vì vậy tôi hôn chú thì đâu vi phạm.

Dứt lời, Đỗ Như lại kéo Tôn Duy lại gần rồi đặt môi mình lên môi anh. Ấn sâu. Hết dờ dẫm vì nụ hôn bất ngờ giờ thêm việc Đỗ Như tráo trở khi nói về điều khoản trong hợp đồng khiến Tôn Duy đơ cả người. Đã định đẩy cô gái hư hỏng đó ra lần nữa thế nhưng anh ngạc nhiên vì bất gặp ngay đuôi mắt đang nhắm nghiền của cô là một dòng lệ chảy ra nhẹ nhàng. Và cũng bởi vậy hai đôi tay anh buông xuôi...

Lòng yếu mềm khi Tôn Duy cũng từ từ khép mắt lại rồi cùng Đỗ Như chậm rãi nằm xuống chiếc nệm êm ái. Ngón tay anh lần mò lên những chiếc cúc áo của cô, mở bung. Ánh sáng đèn ngủ phụt tắt. Trong bóng tối căn phòng rộng có hai con người quấn chặt lấy nhau, sưởi ấm nhau mặc bên ngoài mưa vẫn rơi đều.

Anh biết bản thân hoàn toàn sai nếu làm thế.

Nhưng, khi nghe tiếng đập yếu ớt của trái tim.

Cảm nhận nỗi đau. Cùng những giọt nước mắt đó.

Thì anh hiểu mình không thể bỏ mặc cô ấy.

Hãy tha thứ cho anh, Ngọc Thùy...

Sáng hôm sau, những tia nắng của một ngày trong lành cố oằn mình len qua khe cửa sổ khép hờ hắt nhẹ lên gương mặt còn ngủ của Đỗ Như. Choàng tỉnh, cô thấy trời đã sáng vì không gian căn phòng sáng bừng. Nằm bất động hồi lâu, cô nhẹ nhàng quay qua bên cạnh thấy Tôn Duy vẫn đang say giấc. Đôi mắt Đỗ Như chớp chớp liên tục khi bắt đầu nhớ về sự việc tối qua. Chuyện Tôn Duy tìm được mình ở vòng quay ngựa gỗ, rồi những lời khuyên dịu dàng tiếp theo là chàng trai đồng ý làm tình với cô mặc dù cả hai hiện ở ngay tại nhà anh. Những xúc cảm của da thịt chạm da thịt vẫn còn lớn vồn trong mớ óc bồng chốc trống rỗng, vô định.

Suýt chút Đỗ Như quên mất một chi tiết cực kỳ quan trọng: cô chủ động hôn Tôn Duy lần thứ hai. Nhưng điều đáng ngạc nhiên là anh đã đón nhận nụ hôn ấy. Đến bây giờ, cô không rõ lý do gì khiến mình muốn hôn chàng trai có vợ này đến vậy, chỉ là vì bản thân luôn bị thôi thúc bởi một mong ước thầm kín.

Chậm rãi ngồi dậy, tay giữ chặt chiếc chăn quấn ngang người, Đỗ Như nhích lại gần Tôn Duy còn ngủ say. Tự dưng nở nụ cười, cô rụt rè đưa ngón tay lên chạm khẽ vào đôi môi đang khép của anh. Rõ ràng trong lòng xuất hiện cảm giác rất lạ đầy thúc giục, đến nỗi làm cô hơi khó chịu... Chính vì thế, Đỗ Như liền cúi xuống với ý định hôn Tôn Duy lần thứ ba nhưng nụ hôn này sẽ là âm thầm. Khi hai bờ môi sắp chạm vào nhau thì thành linh tiếng mở chốt cửa vang lên. Ngay tức thì, Đỗ Như dựng người dậy đồng thời xoay qua cùng với cái nhìn kinh ngạc...

Có ai đó lay lay Tôn Duy khá mạnh bạo kèm theo những âm thanh gọi léo nhéo. Bực mình vì bị phá giấc ngủ, anh liền kéo chăn lên che đầu và sáng giọng:

- Để tôi ngủ! Cô đừng quấy rầy nữa!

- Cô?! Đó là ai vậy?

Một luồng điện cực mạnh xẹt ngang qua bộ não còn mơ màng làm Tôn Duy lập tức mở mắt thao láo. Giọng nói này... Không suy nghĩ nhiều, anh mở tung chăn ra để rồi bất gặp Ngọc Thuý xuất hiện thù lù, chẳng những thế còn đang nhìn chăm chăm vào chồng với đôi mắt khó hiểu, lông mày thì chau lại. Phát hoảng, Tôn Duy ngồi bật dậy quên mất mình không mặc quần áo.

- Là em sao?

Chẳng mấy giât mình trước câu hỏi lớn tiếng của chồng, Ngọc Thuý thở ra bảo:

- Chứ anh tưởng ai?

Đối diện, mặt mày Tôn Duy bắt đầu nhợt nhạt và cả người đổ mồ hôi. Bao nhiêu ngạc nhiên lẫn lo sợ không ngừng bủa vây trong cái đầu xoay vần. Dẫu đang hoang mang ấy vậy anh vẫn tỉnh táo mau chóng nhìn qua bên cạnh mình. Đỗ Như không có ở đây, quần áo cũng biến mất. Kín đáo thở phào nhẹ nhõm, anh nghĩ chuyện chưa đến nỗi quá tệ.

- Đừng nói rằng đêm qua anh ngủ ở phòng khách nhé? - Ngọc Thuý cầm quần áo của chồng lên - Đã vậy còn trần truồng nữa.

Cổ để mồ hôi dưng tuôn trên trán, Tôn Duy cười cười đáp với vẻ gượng gạo:

- Ờ ừm... Đêm qua anh có uống chút rượu, sau đó thì buồn ngủ quá nên bất tỉnh ở đây lúc nào chẳng hay. Còn quần áo thì... thì hửn nửa đêm trời nóng nên anh cởi ra cho dễ ngủ.

- Vậy khi này em gọi anh, anh bảo “Cô đừng quấy rầy nữa!”. Cô nào thế?

Lần này thì Tôn Duy không còn đủ sức ngăn những giọt mồ hôi nữa. Chúng rịn ra trên trán rồi chạy dài qua hai máng tang, xuống tận cằm. Anh lo sợ đến mức chẳng dám đưa tay lau. Đảo mắt để tìm câu trả lời, anh vẫn giữ nụ cười thật tươi:

- Cô nào, chắc anh nói mơ. Em cũng biết anh thường nói mơ khi ngủ mà.

Ứng đáp bằng một câu thật trôi chảy xong, Tôn Duy nuốt nước bọt quan sát biểu hiện trên gương mặt vô cảm của Ngọc Thuý. Vì cô im lặng nên khiến anh thêm bối rối. Dù bên ngoài chẳng thể hiện điều gì nhưng kỳ thật lòng anh nóng hơn lửa đốt, tim đập thành thịch tưởng như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Anh cầu mong vợ đừng tra hỏi mình nữa.

Không phải chỉ mỗi Tôn Duy đang vã mồ hôi hột mà Đỗ Như cũng vậy. Ngồi núp sau chiếc tủ cao này giờ, cô nín thở lắng nghe cuộc đối thoại của hai vợ chồng Tôn Duy. Lúc nghe tiếng mở chốt cửa, cô nghĩ ngay đến việc Ngọc Thuý sắp bước vào nhà. Nhanh như cắt, cô tung chăn đồng thời vớ lấy quần áo và núp vội vào phía sau cái tủ... Đúng như dự đoán, ít giây sau Ngọc Thuý đi vào phòng khách thấy chồng nằm ngủ la liệt. Dù hồi hộp vô vàn nhưng Đỗ Như chẳng dám thở mạnh. Nếu chuyện ngoại tình này bị phát hiện thì sẽ rắc rối lớn cho cả hai, đặc biệt là Tôn Duy.

Sau mấy phút không lời, sau cùng Ngọc Thuý liền lắc đầu chặc lưỡi về chán nản:

- Anh có phải trẻ con đâu mà nằm đâu ngủ đó. Thật hết nói! Lần sau có uống rượu thì cố về phòng ngủ. Có ngày ngã bệnh thì khổ!

Tôn Duy cảm giác gánh nặng trong lòng được trút bỏ. Nhẹ. Nhanh chóng, anh đáp lời vợ bằng giọng nửa đùa nửa thật: “Bệnh thì có em chăm, lo gì.”

Cười phì, Ngọc Thuý ném nhẹ quần áo vào người chồng, đứng dậy gấp dài:

- Em phải lên phòng ngủ một giấc, cả đêm làm việc mệt quá! Còn anh mau ăn sáng để còn đến công ty, coi chừng muộn giờ làm.

Gật đầu, Tôn Duy dõi theo bóng dáng vợ uể oải bước lên từng bậc thang. Khi không còn nghe âm thanh nào nữa, bấy giờ anh mới thở ra thật mạnh. Tình huống ban này thật nguy hiểm, chẳng khác nào ngàn cân treo sợi tóc. Đưa tay lau mồ hôi liên tục rồi vỗ vỗ vào mặt vài cái cho tỉnh táo, anh đang trấn tĩnh bản thân.

- Chú và tôi mém chết ha?

Đột ngột nghe giọng khe khẽ của Đỗ Như cất lên, Tôn Duy lập tức xoay phắt qua. Anh thấy cô ôm quần áo, thân thể trần truồng, bò ra từ phía sau tủ đồ. Hoảng hồn, anh lao đến ngăn lại như muốn cô khoan rời chỗ nấp.

- Sao cô lại ở đây? - Vẽ như quá bất loạn nên anh chàng họ Tôn hỏi câu hết sức ngớ ngẩn.

- Chú này hỏi lạ, tôi không ở đây chứ ở đâu? - Đỗ Như chưng hửng - Đêm qua chú cùng tôi làm chuyện đó thì lý nào sáng ra tôi ngủ trên nóc nhà à?

Chẳng còn tâm trí để cười trước câu nói hài hước kia, Tôn Duy lắc đầu xua tay:

- Không, không! Ý tôi muốn hỏi sao cô ở sau cái tủ.

Thở ra chán chường, Đỗ Như nhớ lại tình cảnh khẩn cấp ban này, đáp nhạt:

- Vợ chú về đột ngột quá nên không còn cách nào khác, tôi đành trốn sau tủ áo. Khi đó tôi còn nghĩ đến việc nhảy ra ngoài cửa sổ đấy.

- Suyt, cô khê cái mồm lại! Vợ tôi ở trên lầu đó!

- Này giờ chỉ mỗi chú lớn tiếng thôi. - Đỗ Như thản nhiên nói.

Trông dáng vẻ bình chân như vại của Đỗ Như, Tôn Duy tức tối vô cùng. Chỉ vì cô mà anh suýt “mất mạng” ấy thế giờ cô làm ra vẻ như chẳng có gì nghiêm trọng. Ưc quá!

- Cô mau mặc đồ vào! Tôi sẽ nhanh chóng thay quần áo rồi chúng ta rời khỏi nhà ngay trước khi vợ tôi bắt gặp cái cảnh hai ta không mảnh vải che thân!

Nghe câu dặn dò sắc mùi đe dọa từ Tôn Duy, Đỗ Như chậm rãi bảo hời hợt:

- Biết rồi chú ạ! Tôi cũng đâu muốn bị bắt về tội dụ dỗ đàn ông đã có vợ.

Đưa mắt nhìn Đỗ Như nhảy chân sáo về phía phòng vệ sinh, Tôn Duy mím môi thầm lửa rủa. “Con ranh lếu láo!”. Anh nhủ thầm và thấy cô bé sáng nay với đêm qua khác nhau một trời một vực. Nếu khi ấy cô mang cái dáng vẻ vênh vao đó thì còn khuya anh mới mềm lòng chấp nhận qua đêm với cô ngay tại nhà mình, một việc làm cực kỳ nguy hiểm còn hơn đi ám sát tổng thống.

Đứng chờ trong thang máy của công ty, Tôn Duy liếc mắt nhìn lên, than vãn:

- Sao cô bám theo tôi mãi vậy? Giờ này là lúc tôi làm việc, không rảnh chơi với cô đâu.

Bên cạnh, Đỗ Như mút tay vì đang ăn bánh, điềm nhiên trả lời đối phương:

- Chú tưởng mình là “hót boi” hay sao mà tôi phải bám đuôi! Hơi bị mơ đó!

- Ranh con! Lẽ độ chút đi! Tôi lớn tuổi hơn cô đấy! - Tôn Duy phát cáu.

Quay qua nhìn chàng trai đỏ mặt tía tai kia, cô chủ Đỗ lắc đầu thất vọng:

- Chú không thể nói câu nào mới hơn ư?

- Cô...

Đúng lúc cửa thang máy mở, Tôn Duy và Đỗ Như bất ngờ thấy đối diện là bà chủ Đỗ cùng Thái Bá. Hai người nọ đang nói chuyện vui vẻ liền ngừng lại vì ngạc nhiên không kém. Sau vài giây im lặng bởi cuộc chạm trán đột ngột, bà chủ Đỗ lên tiếng: “Đêm qua con đi đâu mà không về nhà?”

Đỗ Như bước chậm rãi ra khỏi thang máy. Bên cạnh, Tôn Duy cũng đi ra.

- Tôi đến nhà chú ấy ngủ qua đêm.- Đỗ Như chỉ tay vào Tôn Duy.

Anh chàng họ Tôn khẽ nhắm mắt cắn môi vì nghĩ sao cô bé đó không biết nói dối vậy. Đối diện, bà chủ Đỗ nhún mày khó hiểu:

- Ngủ ở nhà một chàng trai xa lạ? Đó là ai? Quan hệ ra sao với con?

Chẳng để Tôn Duy trả lời là Đỗ Như đã lập tức chặn ngang vẻ bình thản:

- Chú ấy tên Tôn Duy, nhân viên kế toán của công ty. Chúng tôi là bạn, vậy thôi! Đừng lo, cả hai chẳng xảy ra chuyện gì đâu.

Trông kiểu đáp lời vu vơ của con gái, bà chủ Đỗ giương mắt nhìn hồi lâu rồi từ từ chuyển con người sang chàng nhân viên trẻ tuổi, thấy anh khép nép cúi đầu chào. Đứng bên cạnh bà chủ Đỗ, Thái Bá quan sát Tôn Duy từ đầu xuống chân xong mới nói với Đỗ Như, nghe nhẹ nhàng hết hôm qua:

- Tuy là bạn nhưng cô chủ Đỗ cũng đừng qua đêm như thế, không hay.

Chậm rãi đưa mắt về phía Thái Bá, Đỗ Như trông ông mỉm cười thân thiện với mình giống như chẳng hề để bụng hành động hỗn láo bất kính trước đó. Đã định phớt lờ ông nhưng cô chợt nhớ lại những điều Tôn Duy khuyên nhủ đêm qua. Khẽ khàng nhìn sang bên cạnh, cô bắt gặp nụ cười cùng cái gật khẽ của anh. Nhắc nhở. Giấu tiếng thở dài trong bụng, Đỗ Như đành lên tiếng:

- Ừm... tôi xin lỗi vì hôm qua đã tạt rượu vào người ông.

Thái Bá lẫn bà chủ Đỗ hết sức kinh ngạc trước lời xin lỗi phát ra từ miệng Đỗ Như. Phải mất mấy phút sau, cả hai mới tin là mình không nghe lầm.

- Con vừa nói...

Giấu sự khó xử của bản thân, Đỗ Như liền cắt ngang lời mẹ bằng cách bảo nhanh:

- Nếu không còn gì nữa thì tôi đi. Chào!

Nói xong, Đỗ Như nắm tay áo Tôn Duy kéo đi mặc anh không ngừng cúi chào giám đốc. Dõi theo bóng dáng cả hai, bà chủ Đỗ vẫn còn thấy lạ lùng:

- Đỗ Như sao thế nhỉ? Con bé biết nói xin lỗi ư? Khác thường thật!

Cũng cùng suy nghĩ với bà, Thái Bá đứng lặng thinh với cái nhìn đăm chiêu. Nhưng khác ở chỗ, ông biết rõ nguyên nhân của hành động ấy... Sự thật khi này dù khá nhanh nhưng ông vẫn thấy được Đỗ Như nhìn sang Tôn Duy và cả việc anh gật đầu ra điều nhắc nhở cô. Điều đó có nghĩa là, chính anh chàng xa lạ ấy đã khiến một cô chủ bướng bỉnh như Đỗ Như phải hạ mình nói xin lỗi ông. Chính điều này khiến Thái Bá

tò mò: Rốt cuộc, người tên Tôn Duy đó là ai? Có mối quan hệ ra sao với Đỗ Như mà có thể dễ dàng thuận phục con ngựa hoang ấy...

Đi song song bên cạnh, Tôn Duy chốc chốc nhìn sang Đỗ Như, cười cười.

- Chú làm tôi bực mình đấy. - Tuy mắt nhìn nơi khác nhưng Đỗ Như vẫn biết rõ từng cử động của anh chàng.

- À ừ xin lỗi, tôi không phải chế giễu. - Tôn Duy sửa giọng - Chỉ là tôi vui vì cô biết suy nghĩ chính chắn hơn rồi.

- Thì tôi nghe lời chú còn gì.

- Tôi biết. Dù là gì đi nữa thì cô cũng đã làm rất tốt, Đỗ Như. - Vừa nói, Tôn Duy vừa đưa tay lên vỗ nhẹ mái đầu cô chủ nhỏ.

Đôi mắt tròn xoe trước cái cách gọi tên mình thật dịu dàng ấy, Đỗ Như trong thoáng chốc cảm giác hơi bối rối. Rất nhanh, cô khẽ cúi đầu. Chính bởi tâm trạng kỳ lạ đó mà cô đã không phản ứng gì ngoài việc để mặc anh làm như vậy.

Mãi nói chuyện vui vẻ mà cả hai không biết ở phía xa, Thái Bá vẫn không ngừng dõi mắt quan sát họ. Và hiển nhiên, ông đã trông rõ cảnh Tôn Duy nhẹ nhàng vỗ lên mái tóc Đỗ Như còn cô thì chẳng hề tỏ ra khó chịu mà trái lại cúi đầu với vẻ ngượng ngập. Chứng kiến điều hết sức lạ lùng này, Thái Bá càng muốn biết mối quan hệ của hai người đó. Rất muốn.

Chẳng biết dòng suy nghĩ gì tồn tại trong đầu Thái Bá nhưng rõ ràng, đôi mắt ông ánh lên cái nhìn không mấy vui.

14. Chương 13: Đêm Kỷ Niệm Ngày Cưới

Tôn Duy đã gọi cho Ngọc Thủy đúng hai mươi lần nhưng vẫn không có tín hiệu bắt máy. Anh chẳng rõ vợ đang ở đâu làm gì mà ngay cả việc nhận một cuộc gọi của chồng cũng thật khó khăn. Sở dĩ nếu như bình thường thì hẳn anh đã chẳng quấy rầy cô nhiều đến thế và càng không tức giận lần buồn bã nhưng bởi hôm nay là ngày hết sức quan trọng của hai vợ chồng: kỷ niệm bốn năm ngày cưới. Tôn Duy biết Ngọc Thủy bận rộn với công việc đầu thế cô cũng cần nhớ sự kiện trọng đại này... Lý nào anh làm tiệc kỷ niệm một mình?

Đặt chiếc điện thoại lên bàn, Tôn Duy chậm rãi đưa mắt nhìn bữa tối mình chuẩn bị thịnh soạn cách đây ba tiếng cùng cái bánh kem lạnh tanh. Thật sự chưa bao giờ, anh buồn như bây giờ. Rất buồn và thất vọng. Thậm chí có chút lo sợ. Mối quan hệ vợ chồng giữa anh với Ngọc Thủy tệ hơn cả tồi tệ. Đến mức, cảm tưởng như hai người đã ly hôn. Tôn Duy dù vất vả khổ sở với hàng đồng giấy tờ nhưng anh luôn cố gắng về trước bây giờ. Còn Ngọc Thủy thì coi trọng công việc hơn chồng. Đạo trước vẫn còn bình thường nhưng cỡ vài tháng nay thì cô vắng nhà thường xuyên, nhiều lần ngủ lại công ti để Tôn Duy cô đơn bên bữa cơm vắng. Anh không rõ rồi cái điều kinh khủng tồi tệ này sẽ kéo dài trong bao lâu. Và, nó đang đe dọa nghiêm trọng đến hạnh phúc gia đình. Chưa kể, vợ chồng không có con thì càng dễ cách xa nhau hơn.

Một mối chán nản, Tôn Duy gục đầu bên bữa tối nguội ngắt, lòng đau nhói khó chịu vô vàn. Sự tĩnh lặng của ngôi nhà càng kéo dài thời gian chờ đợi hơn.

Chợt, tiếng chuông cửa vang lên liên hồi khiến Tôn Duy sực tỉnh. Bất động vài giây rồi anh mau chóng bật dậy vì nghĩ có thể Ngọc Thủy về và muốn gây bất ngờ cho mình. Chẳng nhiều lời, anh bước như bay về phía cánh cửa, mở nhanh.

- Ngọc... - Niềm vui mừng trên mặt Tôn Duy biến mất mau chóng vì đứng trước mặt, sau tấm kính kia, không phải cô vợ xinh đẹp mà là Đỗ Như.

- Mặt chú vậy là sao? Không ngờ tôi đến tìm chú khuya như thế hả? - Đỗ Như khoanh tay, quan sát từng biểu hiện của anh chàng.

Đối diện, Tôn Duy dù thất vọng tràn trề nhưng vẫn cố tỏ ra chẳng có gì, hỏi khẽ:

- Cô đến đây làm gì?

- Tôi tìm chú chứ chẳng lẽ tìm vợ chú à?

Vừa nói Đỗ Như vừa lách người qua khe hở giữa Tôn Duy với cánh cửa để đi vào trong nhà. Uể oải vì cô chủ nhỏ chuyên gây phiền hà đến ngay lúc này, anh chàng họ Tôn chỉ còn biết thở dài rồi đóng cửa lại cái rầm.

Nhìn bữa tối thịnh soạn nhưng lạnh tanh cùng chiếc bánh kem, Đỗ Như bảo:

- Chú có hẹn với ai sao?

Chậm rãi tiến lại bàn ăn và ngồi phịch xuống ghế, Tôn Duy đáp hời hợt:

- Nếu cô đến để yêu cầu tôi làm tình thì xin lỗi, đêm nay tâm trạng tôi không được vui hẹn lại khi khác.

Đối diện, Đỗ Như lặng im vì Tôn Duy đã nói đúng mục đích cô đến đây. Chưa mở miệng nói lời nào mà đã bị từ chối làm cô thấy cụt hứng. Đứng tần ngần hồi lâu, cô liền kéo cái ghế đối diện ra thả phịch mông lên đó, tay gõ đều đều trên mặt bàn:

- Hôm nay sinh nhật chú hả?

- Không. - Vẫn giữ kiểu đáp uể oải, Tôn Duy hơi ngả người ra sau - Kỷ niệm bốn năm ngày cưới... Chẳng có gì quan trọng.

Tuy bình thường luôn mang dáng vẻ vô tâm nhưng kỳ thật, Đỗ Như là người rất tinh ý nên cô mau chóng hỏi:

- Vợ chú không về?

Nhìn Đỗ Như với vẻ ngạc nhiên trong vài giây, tiếp đôi mắt Tôn Duy dịu lại:

- Tôi đã gọi hai mươi lần nhưng cô ấy không bắt máy. Có lẽ, cô ấy quên luôn ngày kỷ niệm này. Tôi đã bỏ thời gian chuẩn bị bữa tối...

Nghe xong câu nói bỏ lửng từ đối phương, Đỗ Như hơi chồm người về phía trước, hai tay chống cằm đồng thời chặc lưỡi chán nản:

- Tôi nói thẳng: mối quan hệ của hai vợ chồng chú không tốt đẹp ha.

- Có lẽ thế. Nhiều lúc tôi không rõ mình phải làm gì.

- Sao không ly hôn?

- Không được, vì như vậy hạnh phúc gia đình tôi cố gìn giữ sẽ biến mất.

Đỗ Như nhìn Tôn Duy không chớp mắt. Rất nhanh, cô cười cười về kỳ lạ:

- Hạnh phúc gia đình? Thế này mà cũng gọi là sống ư? Tôi thấy chú và vợ chỉ đang cố gắng chịu đựng nhau thôi. Cuối cùng, cả hai tồn tại vì cái gì vậy?

Thoáng bất động trước câu hỏi thẳng thừng từ Đỗ Như, cái nhìn của Tôn Duy bỗng chốc trở nên trống rỗng. Có thật, anh và Ngọc Thủy chỉ đang chịu đựng lẫn nhau? Cô chủ họ Đỗ nói đúng... Cả hai đang tồn tại vì điều gì? Vì hạnh phúc gia đình ư? Hạnh phúc đã từng có hay chẳng. Vì con cái? Càng không thể khi suốt bốn năm qua Ngọc Thủy luôn yêu cầu anh phải mang bao mỗi lần gần gũi. Hay vì thứ được gọi là trách nhiệm và lòng tự trọng?... Buồn cười lẫn ngớ ngẩn làm sao.

- Nếu tôi không được hoan nghênh thì tôi về. Chúc ngủ ngon! - Đỗ Như đột ngột đứng dậy, âm thanh kéo ghế kêu lớn trong căn phòng lặng im như tờ.

Đảo mắt nghĩ ngợi, Tôn Duy liền cất giọng khi cô chủ nhỏ sắp ra đến cửa:

- Cô đã mất công đến đây thì cứ ngồi dùng bữa tối với tôi. Dù sao thức ăn cũng nhiều, một mình tôi ăn không xuể. Trừ khi, cô đã ăn tối rồi.

Từ từ xoay người lại, Đỗ Như nhìn sơ qua mấy đĩa thức ăn tuy nguội lạnh hết nhưng vẫn toát lên vẻ ngon miệng và hấp dẫn. Ngoài việc ham chơi, cô cũng là kẻ háu ăn. Được mời miễn phí như vậy đại gì không đồng ý.

- Ok! Nếu từ chối thì phụ thành ý của chú nên tôi sẽ ở lại ăn cùng. - Đỗ Như nhảy chân sáo lại bàn lần thứ hai với gương mặt hớn hờ.

Cười phì trước câu đồng ý khéo léo từ cô bé tinh ranh đó, Tôn Duy bảo:

- Để tôi hâm lại thức ăn cho nóng. Cô thích bánh kem chứ?

- Thích! À mà chú có rượu không? Trời lạnh uống rượu là nhất!

- Cô bị bệnh, không được uống rượu đâu.

- Tôi uống xú hà, chú chưa già mà khó tính quá!

- Lại ăn nói lếu láo! Thật hết nói nổi cô!

Tối nay nhờ có Đỗ Như nên Tôn Duy không phải dùng bữa tối trong cô đơn. Đêm kỷ niệm ngày cưới, anh đã ở cạnh một cô gái không phải vợ mình...

Sáng mở mắt tỉnh dậy, Tôn Duy thấy đầu hơi đau nhức và cứ quay cuồng. Hẳn do đêm qua nghe lời xúi giục của Đỗ Như uống rượu nên giờ anh cảm giác những dây thần kinh muốn nổ tung. Vừa rờ đầu anh vừa ngồi dậy nhìn xung quanh. Đường như còn sớm vì căn phòng chưa sáng hẳn. Chạm rảnh đảo mắt sang bên phải, Tôn Duy thấy Đỗ Như nằm ngủ ngon lành trên ghế sofa, một chân vắt trên thành ghế, chân còn lại buông thõng xuống sàn nhà, miệng ngáy khò khò. Trông tư thế ngủ độc nhất vô nhị của cô thì anh không nhận được cười. Đúng là trẻ con!

Nhích lại gần để nhìn Đỗ Như kỹ một chút, bỗng chốc Tôn Duy mỉm cười nhẹ nhàng. Dẫu cô luôn làm những chuyện khiến anh tức giận bực bội nhưng suy cho cùng cô lại luôn ở bên cạnh mỗi khi anh buồn. Kỳ lạ thay, cứ vào lúc Tôn Duy cần người nào đó kề cận thì Đỗ Như đều xuất hiện như một phép màu. Cảm tưởng rằng, cô biết rất rõ chàng trai đang buồn và cô đơn nên đã đến khóa lấp đi tâm hồn trống trải trong anh. Cũng giống đêm qua, Tôn Duy chẳng ngờ cô gái ở phía sau cánh cửa lại là Đỗ Như...

- Cảm ơn cô.

Tôn Duy vừa dứt lời thì đúng lúc Đỗ Như khê cửa mình. Cô dụi mắt, vươn người và ngáp dài. Mấy giây sau mở mắt ra, cô ngạc nhiên khi thấy anh chàng họ Tôn ngồi thẩn thờ hết kiểu đang nghĩ ngợi gì đấy. Chạm rảnh ngồi dậy, cô gãi đầu hỏi:

- Mấy giờ rồi?

Chợt tỉnh, Tôn Duy quay qua nhìn Đỗ Như rồi thở ra, mau chóng đứng lên bảo:

- Cô mau rửa mặt cho tỉnh táo, tôi sắp đi làm đó.

Đối diện, Đỗ Như bắt đầu khó hiểu trước thái độ khác thường của anh.

Hễ thấy cuộc gọi từ Đỗ Như trong giờ làm việc là Tôn Duy oải kinh khủng.

- Gì vậy? - Dẫu cố gắng đến mấy, giọng anh vẫn cứ khó chịu khi nghe máy.

Đầu dây bên kia, chất giọng tinh ranh quen thuộc của cô bé hai mươi vang lên:

- Hôm kia chú bảo sẽ đền bù cho tôi. Giờ tôi đang buồn, chú đến ngay đi!

- Tôi sắp có cuộc họp với kế toán trưởng, rất là quan trọng. Lần khác nhé!

- Chú định thất hứa à? Quân tử nói phải giữ lời chứ!

Đồ con ranh phiền phức! Tôn Duy tức tối nhủ thầm trong bụng nhưng biết bản thân phải kiềm chế kéo lại làm chuyện rắc rối thêm. Hiểu, nếu mình càng quát tháo thì càng khiến Đỗ Như khoái chí và tiếp tục trêu chọc vì vậy, lần này anh thử dùng qua phương án khác: chiêu nước chảy đá mềm. Nghĩ thế, anh liền hít thật sâu để có thể lấy giọng dịu dàng nhỏ nhẹ pha chút cầu khẩn nữa.

- Không phải tôi thất hứa. - Tôn Duy gật đầu vì hài lòng với âm thanh nhẹ nhàng phát ra từ cổ họng mình
- Thật sự cuộc họp này quan trọng lắm, tôi không thể vắng mặt. Kế toán trưởng là một người khó tính, ông ấy sẽ không bỏ qua cho tôi đâu, coi chừng mất việc chứ chẳng chơi. Cứ cho là tôi năn nỉ cô, để lúc khác nhé?

Nói xong, Tôn Duy im lặng chờ đợi câu trả lời cũng như phản ứng của cô. Đầu dây bên kia chẳng có bất kỳ âm thanh nào về như đối phương bận suy nghĩ.

- Tôi hiểu. Xem như lần này vì công việc nên chú lỗ hện. Mai tôi sẽ gọi lại.

Hiển nhiên, Tôn Duy thở phào nhẹ nhõm. Vậy là phương án mềm dẻo rất hữu hiệu với con bé ương bướng ấy. Cúp điện thoại, anh nở nụ cười hững hờ. Tính đến nay cũng hơn một tháng rồi kể từ sau khi cả hai lập giao kèo về việc qua đêm. Tôn Duy tự nhủ phải nhẫn nại chờ đợi, rồi hai tháng sẽ qua mau thôi. Đến khi đó, anh được tự do thoát khỏi bản hợp đồng quái quỷ và cả Đỗ Như, kẻ chuyên gây phiền phức rắc rối. Đúng! Chỉ còn chưa đầy mười ngày thì anh không còn dính gì đến cái cô chủ chỉ biết làm khổ người khác. Với tâm trạng vui vẻ, chàng trai bước chân sáo vào phòng họp.

15. Chương 14: Ai Mới Là Kẻ Nói Dối?

Lúc này ở một quán bar cao cấp, Đỗ Như đang ngồi rầu rĩ trên ghế sofa. Mỗi ngày trôi qua của cô đều nhàm chán, chẳng có gì để làm. Hết cúp học đi bar rồi lượn lờ chơi game hoặc nhảy nhót uống rượu ở vũ trường... Tất cả cô đều đã làm đến phát chán. Vì vậy cô thường gọi điện chọc phá Tôn Duy. Chỉ ít có người để cô trêu đùa cũng đỡ hơn nhiều.

- Haizzz! - Chồng cảm, Đỗ Như đưa mắt nhìn khắp bar nhộn nhịp người hát hò nhảy múa - Chán chết mất! Ước gì có chuyện thú vị để mình làm.

Vừa dứt lời thì ứng nghiệm thế nào mà ngay lúc đó cô đột nhiên trông thấy ở phía xa xuất hiện bóng dáng một người đàn ông khá quen. Không gian trong bar hơi tối khiến tầm nhìn bị hạn chế. Phải mất gần một phút sau, cô mới nhìn rõ được gương mặt kẻ ấy. Thật bất ngờ khi đó lại là...

- Nguyễn Thái Bá?! - Đỗ Như không tin nổi vào mắt mình - Người như ông ta mà cũng đến bar ư? Chuyện lạ thật! Đúng như mình nghĩ, lão ta chẳng tốt đẹp gì thể mà bà mẹ mình cứ luôn miệng nói Nguyễn giám đốc cao quý.

Đỗ Như nhíu mày khó hiểu vì dáng vẻ bước đi không tự nhiên của Thái Bá. Kiểu như, ông sợ người khác theo dõi nên thường xuyên quay mặt ra phía sau quan sát. Điều bộ mập mờ ấy đủ chứng minh, người đàn ông lúc nào cũng tỏ ra quyền uy kia đang làm chuyện mờ ám. Tiếp theo, cô càng ngạc nhiên hơn khi thấy Thái Bá đi về phía dãy phòng VIP của bar, nơi dành cho những vị khách muốn qua đêm.

- Hà, cái gì thế này? Lão ta vào phòng VIP... Chắc không phải để bàn chuyện kinh doanh rồi. Có điều thú vị đây! Bám theo xem sao.

Bắt đầu thích thú với trò tìm ra bí mật của người khác, Đỗ Như đứng dậy rời khỏi ghế rồi bước vội về phía dãy phòng VIP. Cô không muốn mất dấu ông ta...

Đi chậm chậm trên lối hành lang khá hẹp và tối, Đỗ Như khẽ đảo mắt quan sát xung quanh, tốt nhất là không nên để bị phát hiện mình đang theo dõi ai đó. Nép sát người để dễ dàng tiến đến căn phòng gần cuối, ban nãy cô kịp thời thấy Thái Bá đi vào trong đó. Với ý nghĩ lý nào lão ta qua đêm với gái bar càng khiến

cô bé tinh ranh này thêm hiếu kỳ tò mò. Nhất định hôm nay phải nắm được nhược điểm của lão cáo già ấy! Đỗ Như nhủ thầm đồng thời nín thở, len lén đưa mắt nhìn vào khe hở của cánh cửa khép hờ...

Hết sức sững sốt đồng thời phải đưa tay lên miệng để ngăn phát ra hai từ trời ơi khi Đỗ Như thấy rõ hình ảnh Thái Bá đang làm tình điên cuồng với một cô gái. Mặc dù đã đoán trước mục đích vị giám đốc “cao cao tại thượng” ấy đến bar nhưng cô vẫn bất ngờ vô cùng. Trông cái cảnh Thái Bá cùng cô gái nọ ôm hôn dữ dội, xé quần xé áo như vậy thì Đỗ Như chẳng làm gì ngoài việc nhoẻn miệng cười. Dường như hai người đó khá lâu mới gặp nhau nên chẳng kịp lên giường đã “tự xử” ngay dưới sàn phòng. Họ lăn qua lăn lại và phát ra những tiếng rên kỳ cục.

- Tôi mà chụp vài bộ làm kỷ niệm là chết ông nhé, Nguyễn giám đốc. - Khẽ cười khúc khích, Đỗ Như quan sát tiếp cảnh mây mưa nọ - Ừm, mà kia là gái bar à? Nhìn tướng không trẻ lắm. Mình muốn thấy mặt cô ta ghê!

Lần thứ hai lời cầu mong của Đỗ Như linh nghiệm khi cô gái đang làm tình cuồng điên kia nhanh chóng ngồi thẳng người dậy, gương mặt cô hiện dần dưới ánh sáng mờ nhạt của căn phòng vô cùng rõ ràng. Vào khoảnh khắc nhận ra người quen, nụ cười trên môi Đỗ Như hoàn toàn biến mất mà thay vào đấy là cái nhìn trân trối cùng cơ thể bất động.

Rời khỏi phòng chưa được mười bước thì Tôn Duy gặp ngay Đỗ Như. Có vẻ, cô đã đứng chờ anh khá lâu. Biểu hiện trên mặt anh thấy rõ sự chán nản.

- Gì đây? Chẳng phải cô nói là ngày mai ư? Bây giờ đã chiều tối, cô còn đến công ti gặp tôi làm gì nữa? - Khoanh tay, Tôn Duy hỏi nhạt.

Trái với dáng vẻ tinh ranh nghịch ngợm hàng ngày, hiện giờ Đỗ Như chỉ đứng lặng im nhìn chằm chằm chàng trai. Lát sau, cô lên tiếng khá trầm:

- Tôi có chuyện quan trọng muốn báo chú biết. Rất quan trọng!

Nhấn mạnh ba từ ở cuối câu xong, Đỗ Như xoay lưng bước nhanh về phía phòng họp, nơi kín đáo để nói về cái chuyện quan trọng nọ. Hiên nhiên dễ dàng nhận ra vẻ khác lạ từ Đỗ Như, Tôn Duy chẳng rõ rốt cuộc lại xảy ra việc gì nữa. Nhưng anh có thể đoán nó khá nghiêm trọng. Không chần chừ, anh cũng chậm rãi đi vào phòng họp. Đóng cửa phòng lại, Tôn Duy xoay qua Đỗ Như hỏi nhanh vì tò mò:

- Cô định nói gì với tôi? Có liên quan đến tôi à?

- Phải! Rất liên quan đến chú!

Trước kiểu úp mở và vẻ mặt nghiêm túc của Đỗ Như, Tôn Duy bất giác hồi hộp:

- Cô mau nói đi nào!

Trông sự chờ đợi đó, Đỗ Như thoáng lưỡng lự nhưng rồi cũng cất giọng:

- Tôi đã đắn đo không rõ có nên báo cho chú tin này. Dù vậy, tôi nghĩ với tư cách là một người chồng chú cần phải biết. Chú hãy bình tĩnh nghe tôi nói đây. Vợ chú, Phan Ngọc Thuý... hiện đang ngoại tình với giám đốc Nguyễn Thái Bá của tập đoàn Bá Nghiệp!

Về hồi hộp trên mặt Tôn Duy nhanh chóng biến mất, giờ chỉ còn là một gương mặt bần thần với cái nhìn bất động. Lúc câu nói của Đỗ Như kết thúc, anh nghe tai mình lùng bùng, mọi âm thanh xung quanh hoàn toàn không tồn tại. Phải mấy phút sau, anh mới lấy lại bình tĩnh và cười đầy gượng gạo:

- Cô đang đùa sao? Cái gì cũng nên có giới hạn thôi.

Hiểu tâm trạng hiện tại của đối phương, Đỗ Như lắc đầu với vẻ kiên quyết:

- Tôi không đùa! Đó là sự thật! Chính mắt tôi nhìn thấy vợ chú và Nguyễn Thái Bá làm tình ngay trong phòng VIP của bar!

Vẫn giữ nụ cười méo mó ấy, Tôn Duy đang cố để giọng mình đừng run, nói:

- Cô chủ Đố! Cô đùa quá trớn rồi đó!

Nhắm mắt cắn môi vì Tôn Duy cứng đầu không tin lời mình, Đố Như lặp lại:

- Tôi đã nói đây không phải đùa! Vợ chú đang ngoại tình với người khác!

- Đủ rồi!!!

Đố Như giật mình khi Tôn Duy thình lình hét lớn. Cô ngạc nhiên vì thấy đôi mắt anh đầy giận dữ và tay thì siết chặt như cổ kiềm nén sự phẫn uất tột độ.

- Tôi nghĩ, cô là một cô bé ương bướng kiêu ngạo và không biết vâng lời nhưng không ngờ, giờ cô lại thêm cái thói đặt điều vu khống người khác nữa sao? Thật kinh tởm!

- Chú nói cái gì? - Đố Như nhú mày - Vu khống? Hà, buồn cười thật! Tận mắt tôi thấy Phan Ngọc Thuý và Nguyễn Thái Bá ôm hôn thắm thiết thì sao lại gọi là đặt điều nhỉ?

- Cô chưa gặp vợ tôi, làm sao nhận ra cô ấy? - Tiếng Tôn Duy vẫn vang lớn.

Đối diện, Đố Như cười cười vì không ngờ anh chàng lại hỏi câu ngớ ngẩn:

- Tôi đã từng thấy ảnh của vợ chú! Chưa kể, cái buổi sáng cô ta về nhà đột ngột thì hiển nhiên tôi phải thấy mặt chứ!

Mím môi và càng thêm giận, Tôn Duy vẫn tuyệt đối không tin vào điều vừa nghe:

- Cô hãy thôi cái trò này lại! Nếu còn nói nữa thì đừng trách tôi!

- Sao chú không tin tôi? - Đố Như đặt tay lên trán, bực bội - Biết vậy tôi đã dùng điện thoại chụp lại cảnh ân ái của họ để làm bằng chứng.

Bốp! Trước khi âm thanh chất chứa đó vang lên thì Tôn Duy sai những bước dài đến gần cô chủ họ Đố. Để rồi tiếp đến là một cú tát thật mạnh. Và giờ đây, Đố Như bất động sững sờ. Đưa tay sờ lên phần má vừa lãnh trọn cú tát từ Tôn Duy, Đố Như từ từ quay qua nhìn anh với ánh mắt chứa sự kinh ngạc lẫn bần thần:

- Chú... đánh tôi?

Gương mặt Tôn Duy lúc này thật đáng sợ, giọng nói cũng trầm đục hơn:

- Tôi đã đồng ý ký vào bản hợp đồng quái gở kia, chấp nhận qua đêm mỗi khi cô muốn. Thậm chí, tôi luôn phải bỏ dở công việc những lúc cô gọi điện đến. Tôi hầu như làm tất cả cho cô! Cô hiểu không? Tôi đã phản bội vợ... chỉ vì cô! Vậy mà bây giờ, cô lại đứng đây và bôi nhọ danh dự của cô ấy trước mặt tôi! Cô thích đùa giỡn với người khác lắm hả, cô chủ Đố? Trong mắt cô, danh dự của một người rẻ mạt như vậy à? Cô khiến tôi căm ghét lẫn khinh thường!

Trước một tràng trách mắng thậm tệ từ Tôn Duy, Đố Như hết sức dờ dãn và sốc nặng. Cô chẳng ngờ, từ trước đến nay anh luôn nghĩ về mình thế này.

- Vậy ra... suốt thời gian qua, chú thấy tôi là kẻ xấu xa tệ hại thế sao?

- Không đúng ư? - Khẽ nhếch mép cười khinh bỉ, Tôn Duy đáp thản nhiên.

- Chú đúng là ngu ngốc! Người bỏ rơi và phản bội chú thì chú lại quan tâm bảo vệ, còn người luôn bên cạnh lo lắng cho chú thì chú chẳng xem ra gì!

- Lo lắng? Cô lo lắng cho tôi sao, cô chủ Đố? Không đúng...! Cô chỉ đang cần người giải khuây trong những ngày tháng nhàm chán cuối cùng thôi! Và tôi là cái kẻ xui xẻo ấy! Đúng không?

Lặng người bởi câu nói kích động kia, Đố Như cảm giác mọi thứ đều trắng xoá. Có chút xoay vần. Và ngay lúc đó, cô nghe rõ trái tim yếu ớt của mình lại hẫng mất một nhịp. Đau lắm.

- Đi đi! - Hạ tay xuống, Đố Như cúi thấp mái đầu và hét to - Cút đi!!! Trở về bên cạnh cô vợ mà chú yêu thương tin tưởng... Người đã phản bội chú!

Giận điên vì cho đến giây phút này Đỗ Như vẫn luôn miệng vào Ngọc Thủy phản bội chồng, Tôn Duy mím môi đồng thời lập tức xoay lưng rời khỏi phòng mau chóng. Anh đóng mạnh cánh cửa như muốn phá hỏng nó.

Còn lại một mình, Đỗ Như ngồi phịch xuống đất. Lồng ngực tương tức khó chịu đến ngạt thở. Để rồi cô bật khóc mà không rõ vì sao bản thân lại khóc...

16. Chương 15: Kết Thúc Hợp Đồng

- Cô ta nghĩ mình là ai mà có thể nói về Ngọc Thủy như thế chứ? Trò đùa gì cũng phải có giới hạn thôi! Càng ngày càng không thể chịu nổi!

Trách mắng Đỗ Như không ngừng, Tôn Duy mang tâm trạng bức bối bước vào nhà. Ban nãy suốt trên đường lái xe về, anh vẫn chưa nguôi được cơn giận dữ trong lòng trước những điều kinh khủng Đỗ Như nói với mình. Anh không ngờ cô lại đến mức như vậy, đặt điều bôi xấu danh dự người khác. Ngoại tình, đó đâu phải chuyện nhỏ. Tuy mối quan hệ giữa Tôn Duy và Ngọc Thủy có thể không tốt đẹp nhưng anh vẫn tin cô không làm vậy. Lòng khó chịu bức bối càng khiến mong muốn thoát khỏi Đỗ Như ngày một rõ ràng hơn trong anh.

- Anh về rồi sao? - Giọng dịu dàng của Ngọc Thủy chợt vang lên.

Đầu óc đang chìm đắm trong hang mớ xúc cảm tồi tệ thì Tôn Duy hơi giật mình. Mau chóng đưa mắt nhìn về phía trước, anh thấy vợ ngồi trên sofa mỉm cười ân cần. Có lẽ công việc đã xong nên hôm nay cô về nhà sớm hơn mọi khi.

- Em xong việc rồi à?

Ngọc Thủy đứng dậy nắm tay chồng, kéo anh ngồi xuống bên cạnh, nói:

- Em muốn dành bất ngờ cho anh thôi. Xin lỗi vì những ngày trước em bận việc quá, để anh phải ăn tối và ngủ một mình. Hôm nay em về sớm và chuẩn bị bữa tối cho anh đây. Hai vợ chồng cùng dùng bữa sẽ vui lắm.

Bất động vài giây rồi Tôn Duy nhìn gương mặt tươi cười của Ngọc Thủy. Trước mắt anh là một cô vợ hiền lành đáng yêu như vậy thì làm sao lại phản bội chồng để ngoại tình với người đàn ông khác chứ? Đúng! Không thể! Kết hôn và sống chung bao nhiêu năm, lý nào anh lại không hiểu rõ Ngọc Thủy. Có thể, cô chưa là một người vợ hoàn hảo nhưng việc giữ gìn tiết hạnh thì chắc chắn có. Với những ý nghĩ ấy thì anh càng càng phủ nhận tất cả điều Đỗ Như kể ban nãy.

- Anh sao thế? Còn giận em ư?

Thật nhẹ nhàng Tôn Duy vòng tay ôm Ngọc Thủy vào lòng. Anh muốn cái ôm này sẽ xóa bỏ mọi thứ: rào cản, ranh giới, nghi hoặc, phản bội. Lòng mong rằng, cuộc sống của hai người hãy bắt đầu lại từ đầu...

- Anh hơi mệt nên em cho anh ôm một lát.

Ngắn người trong thoáng chốc, Ngọc Thủy đưa tay vuốt nhẹ lưng chồng và cười:

- Anh đừng gắng sức, phải biết giữ gìn sức khỏe.

Gật đầu, Tôn Duy nhắm mắt để lòng bình yên và cảm nhận thời gian trôi lặng lẽ. Chưa bao giờ, anh thấy nhẹ nhõm như hiện tại. “Ngọc Thủy tuyệt đối không phản bội mình!”. Đó là suy nghĩ duy nhất tồn tại trong đầu Tôn Duy, ngoài ra còn một điều khác: anh đã quyết định kết thúc với Đỗ Như dù thời hạn hợp đồng vẫn còn hai tuần. Nhưng thiết nghĩ đây là cách tốt nhất và dẫu cô chủ đó có giữ thủ đoạn gì thì anh sẽ không khuất phục làm theo nữa.

Sau buổi chiều nghe Đỗ Như nói về việc Ngọc Thuý và Thái Bá có mối quan hệ lén lút thì hai ngày tiếp theo, Tôn Duy không hề liên lạc được với cô. Dù anh gọi bao nhiêu cuộc đi nữa, máy của cô đều báo bận. Về như, Đỗ Như đang cố tình tránh mặt anh. Nhiều lần Tôn Duy nghĩ, lần đó mình có quá đáng với cô chủ nhỏ tuổi ấy chẳng? Nhưng cứ hề nhớ đến những lời đặt điều vu khống của cô đối với Ngọc Thuý là anh lại tức giận. Bướng bỉnh, quái gở, điên khùng, hư hỏng... những tật xấu đó Tôn Duy đều có thể chấp nhận ở Đỗ Như thế nhưng riêng việc chà đạp nhân phẩm người khác là anh tuyệt đối không bỏ qua. Trong lúc chưa biết nên làm gì tiếp theo thì bất ngờ vào buổi chiều nọ, Đỗ Như gọi cho anh.

Dẫu đã ngồi hơn mười lăm phút mà Đỗ Như và Tôn Duy, chẳng ai nói tiếng nào. Không gian giữa họ trở nên tĩnh lặng đến mức vô vị. Không có gì ngoài nhịp thở đều đều khi thì nặng nề, lúc thì dứt quãng thậm chí cả sự nhẹ hẫng từ cả hai phía. Vừa uống nước vừa thỉnh thoảng kín đáo nhìn Đỗ Như, Tôn Duy cảm thấy chán nản. Ban nãy trước khi đến đây, anh đã tự nhủ sẽ nói những gì cần thiết với cô ấy vậy giờ bản thân lại lặng im, miệng chẳng thốt nên nửa lời. Thật sự, anh không rõ nên bắt đầu từ đâu và một phần nguyên nhân cũng bởi dáng vẻ khác lạ cùng gương mặt phản phát nổi buồn cô đọng của cô gái trẻ khiến anh khó nói.

- Tôi gọi chú đến đây là có chuyện muốn bàn.

Cảm giác cả người như được trút bỏ gánh nặng khi sau cùng Đỗ Như cũng chịu lên tiếng trước, Tôn Duy khẽ thở phào. Anh thấy không gian quán cafe kiểu Pháp mình đang ngồi bắt đầu thoải mái hơn.

- Chuyện lần trước, nếu cô thành tâm xin lỗi thì tôi sẽ nghĩ lại và bỏ qua.

Tôn Duy chưa dứt lời là ngay tức thì, Đỗ Như lia ánh mắt lạnh băng vô cảm hướng trực diện vào anh. Cái nhìn chằm chằm từ cô khiến anh chàng họ Tôn hơi khó chịu. Cảm tưởng rằng, người sai là anh chứ chẳng phải cô.

- Xin lỗi? - Đỗ Như lặp lại, chất giọng xem thường thấy rõ - Đỗ Như này không bao giờ xin lỗi khi những gì mình nói là sự thật! Người nên xin lỗi chú phải là Phan Ngọc Thuý mới đúng, còn chú thì nên xin lỗi tôi đó.

Không để Tôn Duy kịp quát mắng là Đỗ Như đã bảo thật rõ:

- Được rồi! Tôi biết, dù có nói bao nhiêu lần chú vẫn không tin nên đừng bàn về vấn đề này nữa. Tôi gọi chú ra đây để nói cái khác!

Đối diện, Tôn Duy cố kìm cơn nóng giận đang dâng cao, hậm hực:

- Là gì?

Đoán biết đối phương sẽ hỏi câu này nên nhanh chóng, Đỗ Như lấy trong túi ra tờ giấy rồi đặt nó lên bàn xong nhìn qua anh chàng nọ:

- Đây là bản hợp đồng ngoại tình giữa tôi và chú. Bản này của tôi, còn chú mau đưa bản chú giữ ra đây! Mau lên!

Tôn Duy chau mày vì cái giọng ra lệnh lạnh lùng kia. Và dù khó hiểu trước yêu cầu kỳ lạ của Đỗ Như, anh vẫn kéo chiếc cặp da lại chậm rãi tìm kiếm bản hợp đồng ngoại tình. Vài phút sau, lôi một tờ giấy đầy chữ ra rồi anh đưa nó cho Đỗ Như với thái độ không thân thiện:

- Đây! Cô cầm lấy!

Bỏ mặc vẻ khó chịu từ Tôn Duy, Đỗ Như giật nhẹ bản hợp đồng trong tay anh đồng thời cầm luôn bản hợp đồng trên bàn lên. Áp hai tờ giấy đó lại cho thật khít, không hề lưỡng lự mà rất dứt khoát, cô xé toạc chúng thành bốn mảnh! Hiển nhiên, hành động bất ngờ từ Đỗ Như khiến Tôn Duy tròn xoe mắt ngạc nhiên. Anh đã không nói gì mà cứ nhìn theo bàn tay cô chủ Đỗ đang xé dần hai tờ hợp đồng ra thành nhiều mảnh. Âm thanh duy nhất tồn tại lúc này giữa hai người chỉ là tiếng roẹt roẹt khe khẽ.

- Xong! - Đặt mạnh những mảnh giấy vụn lên bàn trở lại, Đỗ Như nói to.

Phải vài giây sau, Tôn Duy mới hình dung được việc gì vừa diễn ra và hỏi:

- Cô làm vậy là sao?

- Huỷ hợp đồng! Chú nhìn mà không biết ư?

Không phải Tôn Duy không hiểu hành động ấy là huỷ hợp đồng, điều làm anh khó hiểu là vì sao Đỗ Như lại dễ dàng xé hai tờ giấy ấy. Nhớ cách đây gần hai tháng, cô còn bắt anh ký vào hợp đồng bằng mọi giá...

- Chẳng phải đây là điều chú muốn ư? Kết thúc hợp đồng và thoát khỏi tôi. Kể từ hôm nay, tôi với chú không còn mối liên hệ gì nữa! Chú được tự do!

Giống như một kẻ bị tù đầy bỗng chốc được tuyên bố phóng thích, Tôn Duy dường như không tin vào tai mình. Trong phút chốc, anh cứ ngỡ mình mơ.

- Tại sao cô lại tha cho tôi dễ dàng như vậy chứ?

Gương mặt Đỗ Như vẫn hiện diện nỗi buồn cô đọng, cả đôi mắt ấy cũng trở nên vô định:

- Níu kéo một người luôn căm ghét mình thì được ích gì?

Nghe xong điều đó, Tôn Duy bỗng đứng lặng im rồi anh nghe cô nói tiếp:

- Lúc tôi ép chú ký tên vào bản hợp đồng, chú đã không thích tôi! Và sau sự việc hôm ấy, hẳn chú càng ghét tôi nhiều hơn. Chúng ta đã chẳng còn có thể duy trì mối quan hệ nào, kể cả tình bạn! Thế nên, tôi để chú tự do.

Đáng lý, Tôn Duy nên thấy vui khi Đỗ Như bảo vậy nhưng vì sao lòng đột nhiên nặng nề buồn bã. Đến nỗi, anh ngạc nhiên nhận ra ngực mình hơi nhói một cách kỳ lạ. Phải chăng bởi giọng nói trầm và hơi lạc đi của cô? Tôn Duy sực tỉnh khi Đỗ Như mau chóng đứng dậy và chẳng rõ lý do gì lại cười.

- Tôi đến đây chỉ để nói về bản hợp đồng. Sau ngày hôm nay, hai ta sẽ không còn dịp gặp nhau nữa. Thiết nghĩ, chú cũng chẳng buồn vì điều ấy.

- Không, thật ra tôi...

- Tạm biệt! - Đỗ Như ngắt lời đối phương bằng hai từ rõ ràng đầy buồn bã.

Đưa mắt nhìn về mặt bình thần của Đỗ Như, Tôn Duy hiểu cô không muốn nghe mình nói thêm điều gì. Im lặng vài phút, anh khẽ nói như thể thăm:

- Cô nhớ giữ gìn sức khỏe, trân trọng bản thân, đừng tự dày vò mình. Hãy sống thật tốt trong những ngày tháng cuối cùng.

Một dòng xúc cảm khác lạ bất chợt xuất hiện trong lòng Đỗ Như. Dù vậy cô vẫn giữ nguyên dáng vẻ thản nhiên, cố tỏ ra mình bình thường.

- Tôi có thể nào thì cũng đâu quan trọng với chú vì vậy... đừng làm như kiểu thật sự quan tâm tôi. Chúc chú hạnh phúc bên cô gái chú lựa chọn. Chào!

Không muốn bản thân để lộ những cảm xúc khác lạ nên Đỗ Như lập tức quay lưng rời khỏi. Trông sự vội vã ấy, người ta có thể nghĩ cô đang chạy trốn.

Còn lại một mình, Tôn Duy tự đứng thờ người ra. Cơ thể chẳng hiểu sao lại nhẹ tênh, không chút trọng lượng. Cái nhìn của anh vẽ vào không trung một sự trống rỗng vô hồn... Mấy giây sau, Tôn Duy đảo mắt trở lại những mảnh giấy vụn còn nằm nguyên trên bàn. Nhẹ nhàng đưa tay cầm chúng lên, gương mặt anh hẳn rõ một nỗi thất vọng. Vì sao? Chỉ là, anh không ngờ Đỗ Như lại quyết định kết thúc hợp đồng nhanh như vậy, sớm hơn những hai tuần. Vậy là giờ đây tất cả hoàn toàn chấm hết vì thứ duy nhất kết nối Tôn Duy với Đỗ Như đã không còn nữa.

Rời khỏi quán cafe không lâu thì Đỗ Như ngừng lại, ngồi phịch xuống chiếc ghế đá ven đường. Cô cảm thấy hơi khó thở, lồng ngực từng tức và tim đập mạnh. Nguyên do cũng bởi, bản thân cố đè nén những cảm xúc nặng nề dữ dội đang khuấy động từng góc ngách trong cơ thể đến nỗi, các mạch máu muốn nổ tung. Khi này để tỏ ra bình thần trước mặt Tôn Duy nên Đỗ Như đã không thể bộc lộ bất kỳ điều gì... Để rồi đến giờ phút này, cô không đủ sức giữ chúng.

Có hai dòng lệ ấm nóng chảy dài trên gò má, Đỗ Như kinh ngạc chốc lát rồi đưa tay lau vội. Nhưng càng lau thì nước mắt càng chảy không dứt. Cô đau đớn nhận ra mình không còn được gặp người đó nữa và càng

đau đớn hơn khi biết rằng trong lòng anh, vốn dĩ chẳng bao giờ có mình! Chính Đỗ Như đã đẩy bản thân vào bước đường cùng này. Cô thật ngu xuẩn khi cùng Tôn Duy ký kết vào bản hợp đồng vô nghĩa ấy. Cô hoàn toàn sai khi dùng sự bướng bỉnh và cả tình dục để níu giữ anh ở lại... Dù biết mối quan hệ bấp bênh đó sẽ không có kết quả gì ấy thế Đỗ Như vẫn làm, vẫn kéo anh vào cuộc. Trống tay. Không những vậy, giờ đây cô còn mang trong trái tim một vết thương mới. Và hẳn, nó sẽ rất khó để chữa lành.

Tiếng khóc của Cô chủ Đỗ không lớn nhưng những người qua lại xung quanh vẫn nghe trong đó là sự xót xa uất ức lẫn đau đớn vô hạn.

17. Chương 16: Hiện Thực

Thời tiết hôm nay nóng bức kinh khủng ấy vậy nhiều người phải ngồi chờ trong xe hơi hoặc trên xe gắn máy dưới cái nắng nhạt dần buổi chiều, chỉ bởi do kẹt xe. Gần nửa tiếng trôi qua mà việc lưu thông vẫn không tốt hơn, những bánh xe cứ nhích từng chút từng chút một trong sự mệt mỏi uể oải. Mọi người mất kiên nhẫn nhưng bất lực bởi chẳng làm gì được ngoài việc chờ đợi và tiếp tục chờ đợi.

Quan sát tình hình đầu người và xe nối tiếp nhau dài ngút, Tôn Duy thở dài chán nản. Chỉ vì kẹt xe mà khiến cuộc sống lắm khi trở nên nhạt nhẽo lẫn phung phí thế này. Nghĩ ngợi hồi lâu, anh lấy điện thoại ra bấm số gọi cho Ngọc Thuý.

- Anh đây. Có lẽ anh về muộn một chút vì phải ở lại làm cho xong vài việc. Em cứ ăn tối trước nhé. Ừm, anh sẽ cố hoàn thành sớm. Tạm biệt em!

Cúp máy, Tôn Duy nhìn ra bên ngoài kính xe, vẫn là khói bụi và dòng xe đứng chờ lưu thông. Bây giờ thì điên thật! Lý nào bỏ xe rồi chạy về công ti? Đường xá đến là mệt mỏi. Không biết làm gì cho người bớt nổi bức bối trong lòng nên anh chỉ còn cách thở hắt liên tục, giải phóng khí cacbon ra thật nhiều.

Chuông điện thoại reo, Tôn Duy đảo mắt trở xuống thấy trên màn hiện ra tên thằng bạn đồng nghiệp. Hẳn, anh ta đang sốt ruột vì phải chờ đợi.

- Alo, mình nghe. Mình cũng đang khổ sở đây, kẹt xe hơn nửa tiếng. Cậu bảo với mọi người chờ tởm một tí. Hả? Hồ sơ gì?... A! Chết thật! Tởm quên mất nó rồi! Sáng nay dậy muộn nên tởm quên bém hồ sơ đó. Vậy để mình chạy về nhà lấy xong quay lại công ti. Chỗ mình đang ngồi chờ cũng gần nhà thôi.

May mắn thế nào, lúc Tôn Duy vừa đóng nắp điện thoại thì những chiếc xe phía trước bắt đầu nổ máy và chạy chậm chậm. Về như tình hình kẹt xe đã được chữa cháy. Anh mừng quýnh, chân nhả thắng. Bánh xe bắt đầu lăn đều. Khoảng mấy phút sau, xe cộ tại đây thoát khỏi cảnh chờ đợi kinh khủng này giờ, người người phóng xe vù vù hết kiểu vừa được thả tự do. Còn Tôn Duy, anh tăng tốc, thẳng hướng chạy về nhà để lấy hồ sơ mà lúc sáng quên mang theo.

Về đến nhà, Tôn Duy ngạc nhiên khi trước cổng xuất hiện chiếc xe hơi sang trọng đỗ im lìm. Anh liền nghĩ chẳng lẽ có vị khách quyền uy nào đó đến đây. Mau chóng, anh đi vào nhà. Không gian ngôi nhà hoàn toàn im lặng. Ngay phòng khách cũng chẳng hề thấy bóng dáng ai, Ngọc Thuý hay vị khách nào cả. Ban đầu thì ngạc nhiên rồi tiếp đến anh khó hiểu vì lẽ ra giờ này Ngọc Thuý đang chuẩn bị bữa tối cơ sao lại để nhà vắng vẻ như vậy. Chưa kể, bên ngoài rõ ràng xuất hiện chiếc xe hơi sang trọng thì lẽ ra phải thấy khách ở đây mới đúng. Bắt đầu cảm giác có điều gì không ổn, Tôn Duy bước chậm rãi lên lầu...

Phòng ngủ của hai vợ chồng cửa mở hé, trông cảnh ấy cứ như đang gọi mời người khác hãy khám phá điều bí mật hiện che giấu ngay bên trong. Nhưng điều đó vẫn không là vấn đề quan trọng. Việc khiến Tôn Duy tò mò đến kỳ quặc chính là cái âm thanh hoan hỉ phát ra khe khẽ từ căn phòng. Nghe rõ thì đấy là giọng phụ nữ. Rất quen. Và nỗi lo sợ mơ hồ dần dần xuất hiện, chạy dọc sống lưng khi người chồng trẻ khi từ từ đến gần phòng ngủ hơn để rồi dễ dàng nhận ra đó là chất giọng rên rỉ lạ lẫm của Ngọc Thuý. Trái tim đập liên hồi và mồ hôi chợt đổ ra ướt cả người vào lúc anh chậm rãi đặt bàn tay hơi run lên cửa rồi đẩy nhẹ nó hết như chuẩn bị khám phá bí mật được cất giữ nhiều năm...

Ánh sáng nhạt nhoà của buổi chiều tà hắt vào phòng ngủ giúp Tôn Duy nhìn rõ ngay trên giường đang diễn ra cảnh ái ân của hai con người. Cái nhìn của chàng trai từ kinh ngạc chuyển sang đờ đẫn bản thân và sau cùng là bất động trắng xoá khi nhận ra đôi mắt, chiếc mũi, cái miệng của gương mặt hết sức thân quen. Gương mặt mà ngày nào anh cũng gặp, cũng mỉm cười dịu dàng, thậm chí kẻ ấy luôn bên anh suốt bốn năm dài. Là Ngọc Thuỳ. Cô vợ xinh đẹp “luôn chung thủy” ấy đang làm tình cuồng điên với gã đàn ông xa lạ không phải chồng mình.

Vào giây phút oan nghiệt kia, Tôn Duy không rõ xúc cảm bản thân là thế nào? Giận dữ. Phẫn uất. Đau đớn. Tê dại. Đường như các mạch máu, thớ thịt kể cả tứ chi đều hoàn toàn liệt đi. Chẳng chút phản ứng hay biểu cảm nào. Nhưng Tôn Duy vẫn còn tỉnh táo để tự hỏi trong cơn tức giận dữ dội đó một câu: “Hắn là ai? Kẻ đang vuốt ve thân thể mềm mại của vợ mình không chút e dè ấy là ai?”.

“Vợ chú, Phan Ngọc Thuỳ... hiện đang ngoại tình với giám đốc Nguyễn Thái Bá của tập đoàn Bá Nghiệp!”

Bất chợt câu nói hôm nào từ Đỗ Như bỗng vang lên trong đầu Tôn Duy. Để rồi với sự hoang mang, anh tự trả lời cho chính mình. Về cái kẻ kia... Đúng lúc, giọng Ngọc Thuỳ cất lên khá nhỏ nhưng nghe lạc dần vì ham muốn dâng cao và nó đã cho Tôn Duy đáp án chính xác nhất cho toàn bộ bí mật kinh khủng này.

- Thái Bá, nhẹ thôi! Em đau.

- Vậy sao cưng? Anh xin lỗi. - Tiếng trả lời phát ra từ cái miệng của Thái Bá đang đặt trên khuôn ngực căng mịn kia, vang đều đều.

- Anh cứ từ từ, nhẹ nhàng như mọi khi ấy.

- Tại anh kìm không được. Em đáng yêu quá! Chẳng phải vì anh thế này nên em mới phản bội chồng ngoại tình à?

- Đừng nhắc đến chồng em. Lâu lắm rồi em chẳng gần gũi với anh ta. Vì chán. Và không có tình yêu. Em chẳng hề thích anh ta.

- Dù thế thì em cũng không nên bạo gan rủ anh về nhà làm tình chứ. Lỡ chồng em bắt gặp thì phiền phức lắm đấy.

- Không sao. Ban nãy anh ta gọi điện bảo về muộn. Suốt ngày cứ máy vi tính với những con số. Chồng gì mà không hiểu vợ, không nói nổi một lời ngon ngọt nào. Vả lại sau cái hôm ở bar, em càng nhớ anh hơn.

Đứng lắng nghe từng câu từng lời từ cuộc đối thoại ân ái của hai người nọ, đầu óc Tôn Duy xoay vần, tưởng chừng mọi thứ xung quanh đều chao đảo. Nhưng rất nhanh sau đó, cơn bản thân qua mau thay vào đó là nỗi căm giận dữ dội dâng trào trong lòng anh. Môi mím chặt để không phải hét lên còn hai bàn tay thì siết chặt đến nỗi có thể phá nát cánh cửa khép hờ, thứ đang ẩn giấu phía sau là một cuộc vụng trộm kinh tởm và xấu xa nhất.

Dẫu bản thân phải chịu đựng vô số những cảm xúc cuồng nộ tàn khốc nhưng Tôn Duy vẫn kìm chế. Chính xác anh cố tự nhủ mình phải nén chặt chúng lại. Lý do gì khiến anh không muốn bước vào đó để vạch trần việc ngoại tình gớm ghiếc của Ngọc Thuỳ? Chính chàng trai này cũng chẳng rõ... Thật bình thản, Tôn Duy xoay lưng tức tốc rời khỏi nhà.

Khi đó ở biệt thự họ Đỗ, trong căn phòng trống trải buồn bã, Đỗ Như ngồi thẩn thờ bên cửa sổ, đưa mắt nhìn ra ngoài khu vườn xanh um. Dù cây cối hoa lá rất đẹp nhưng chúng vẫn không khiến cô chú ý đến. Từ sau ngày quyết định huỷ bỏ hợp đồng ngoại tình thì Đỗ Như cứ giấu mình trong phòng suốt, chẳng màng làm gì. Cô không ngờ, bản thân lại buồn rầu đến mức này. Nói đúng hơn là sắp tới, cô không rõ mình nên sống vì điều gì nữa đây. Việc thấy Tôn Duy luôn bên cạnh dường như trở thành thói quen của Đỗ Như. Nay chàng trai đột ngột rời xa, chính xác là biến mất khỏi cuộc đời mình, khiến cô bé hai mươi tuổi hụt hẫng...

Nhắm mắt lại, Đỗ Như khẽ thở dài trong vô vọng với suy nghĩ nên làm gì tiếp theo với những chuỗi ngày nhàm chán sau cùng? Tại sao cuộc đời cô lại chẳng có ý nghĩa gì để tồn tại vậy chứ? Đỗ Như khẽ xoay mặt qua và nghe tiếng gõ cửa có phần dồn dập ở bên ngoài, cùng lúc tiếng gọi của cô hầu gái vang vang đầy hối hả:

- Cô chủ! Cô chủ ơi! Không hay rồi!

Một mỗi vì lúc nào cũng bị làm phiền, Đỗ Như rời khỏi bậc cửa sổ, chậm chạp bước xuống giường, lê đôi chân nặng nề đến gần cửa phòng đẩy nhẹ nó ra.

- Có chuyện gì?

Đối diện, cô hầu mặt tái nhợt do lo lắng, bảo ngay:

- Cô chủ ơi! Vừa nãy người của công ti Hoàng Hiệp gọi điện về báo là bà chủ vừa thổ huyết và ngất xỉu, hiện đang ở phòng cấp cứu của bệnh viện!

Gương mặt mất cảm xúc của Đỗ Như tức thì biến đổi, nó chuyển qua kinh ngạc:

- Cái gì? Mẹ tôi thổ huyết? Đang cấp cứu? Tại sao?

- Dạ, việc này em không rõ. Chỉ nghe người báo nói rằng có liên quan đến vụ kiện tụng gì đó của công ti Hoàng Hiệp về sản phẩm mới. Cô chủ mau đến bệnh viện xem tình hình bà chủ thế nào đi ạ! - Cô hầu giục.

Đứng lặng hồi lâu, Đỗ Như yêu cầu cô hầu nói với tài xế chuẩn bị xe.

... Nhìn Đỗ Như trong vài phút, luật sư riêng của bà chủ Đỗ từ tốn trình bày:

- Không biết vì sao mà sản phẩm mới của Hoàng Hiệp là Eye MaxGirl đưa ra thị trường chưa đầy một tháng thì đột ngột xuất hiện nhiều người đến kiện tụng rằng có hoá chất làm viêm da trong sản phẩm. Và khi đưa đi kiểm nghiệm mới phát hiện, đó hoàn toàn là sự thật! Lập tức, Eye MaxGirl bị cấm và điều không hay là các công ti trước có đặt hàng dòng sản phẩm này đều lần lượt huỷ hợp đồng khiến Hoàng Hiệp trong phút chốc bị lỗ rất nhiều. Chưa kể, hiện nay tin tức về Eye MaxGirl bị báo chí lẫn truyền hình đưa tin một cách nhanh chóng khiến Hoàng Hiệp đang đứng trước nguy cơ mất đi thương hiệu do phản ứng dữ dội từ phía khách hàng. Tóm lại, tình hình hiện nay của Hoàng Hiệp vô cùng tồi tệ!

Nghe xong nguyên nhân dẫn đến việc mẹ mình thổ huyết và phải vào viện cấp cứu, Đỗ Như liền nhú mào vẻ khó hiểu đồng thời đưa tay lên ngăn:

- Khoan nào! Chẳng phải trong quá trình tạo ra sản phẩm mới thì người của bộ phận kiểm tra phải xem xét kỹ lưỡng sao? Lý gì lại xảy ra chuyện có hoá chất độc hại như thế mà không ai phát hiện?

- Đó cũng chính là điều chúng tôi đang thắc mắc. - Vị trưởng phòng kinh doanh đứng bên cạnh luật sư riêng chau mày - Rõ ràng, bộ phận kiểm tra đã xem rất kỹ không hề có bất kỳ sơ sót nào trong quá trình sản xuất Eye MaxGirl. Thế mà khi đưa sản phẩm này ra thị trường thì lại bất ngờ xuất hiện hoá chất làm viêm da. Thật đau đầu!

Đỗ Như nhắm mắt và thở dài trong chán chường trước những câu trả lời đại loại như “không hiểu vì sao”, “rõ ràng thế mà” từ mấy ông trưởng phòng công ti. Cô nghĩ, làm việc với thái độ lơ tơ mơ như vậy thử hỏi làm gì không xuất hiện sai sót. Chợt nhớ ra một điều, cô sốt sắng hỏi với giọng gấp gáp:

- Mẹ tôi hiện giờ ra sao?

Vừa nói xong thì Đỗ Như bắt gặp gương mặt thoáng chút bối rối lẫn buồn bã từ những người nọ. Trái tim đập mạnh, cô linh cảm tình hình của mẹ mình không được khả quan, thậm chí biết đâu là rất tệ! Mất kiên nhẫn, cô liền lớn tiếng:

- Các người nói đi! Là con bà ấy, tôi có quyền được biết!

- Cô chủ đừng kích động! Cô đang bị bệnh tim... Về sức khoẻ của giám đốc, chúng tôi vừa được bác sĩ cho hay. Tin này khá tệ.

18. Chương 17: Hoa Dại Sau Cơn Mưa

Trong khi Đỗ Như đang đối diện với bao nhiêu tin xấu thì khi ấy trên đường phố gần sập tối nhộn nhịp người qua lại không ngớt, bóng dáng Tôn Duy bước đi thất thểu. Sau khi rời khỏi nhà, anh cứ cầm đầu cầm cổ chạy miết giống hệt bị ma đuổi phía sau. Chạy hồi lâu, anh dừng lại vì mệt nhọc và tiếp đến là đi chậm rãi từ con đường này sang con đường khác một cách vô định. Tôn Duy không biết bản thân cần làm gì lúc này. Anh hoàn toàn mất phương hướng. Ngay cả việc, bản thân nên đi đâu về đâu chàng trai này cũng chẳng rõ. Để rồi anh cứ đi, đi mãi không khác nào kẻ vất vưởng lang thang.

Chuông điện thoại reo liên hồi, Tôn Duy cầm lên rồi hướng ánh mắt dờ dẩn vô hồn vào màn hình cháy sáng. Cuộc gọi từ Ngọc Thuý. Thấy hai từ đó là hình ảnh mây mưa kinh tởm giữa cô với Thái Bá ban nãy lại hiện ra lờn vờn trước mặt chính vì thế anh nghiêng rằng cùng cái nhìn phẫn uất, dùng ngón tay ấn thật mạnh vào nút tắt nguồn. Bây giờ, anh không muốn nghe bất kỳ lời nói nào phát ra từ người con gái ấy. Đều giả tạo. Ngay bây giờ, trong anh chỉ lờn vờn các câu nói hỗn độn...

“Vợ chú, Phan Ngọc Thuý... hiện đang ngoại tình với giám đốc Nguyễn Thái Bá của tập đoàn Bá Nghiệp!”

“Chú đúng là ngu ngốc! Người bỏ rơi và phản bội chú thì chú lại quan tâm bảo vệ, còn người luôn bên cạnh lo lắng cho chú thì chú chẳng xem ra gì!”

“Vì chán. Và không có tình yêu. Em chẳng hề thích anh ta. Suốt ngày cứ máy vi tính với những con số nhàm chán. Chồng gì mà không hiểu vợ, không nói nổi một lời ngon ngọt nào.”

Từ từ ngồi phịch xuống nền đất, Tôn Duy liên tục hỏi: “Tại sao?”. Chẳng ai rõ, anh hỏi ông Trời hay cuộc đời oái ăm hay là đang tự hỏi chính bản thân! Chàng trai đó chỉ biết gục đầu khóc bên cạnh tâm hồn mình giờ đây chỉ còn nỗi đau đớn cùng cực và niềm ân hận xót xa.

“Giám đốc vốn bị lao phổi nhưng lại lo nghĩ và làm việc quá nhiều nên giờ hoàn toàn kiệt sức. Chưa kể do bận rộn thường xuyên nên bà ấy quên uống thuốc, khiến bệnh ngày càng trầm trọng. Lúc này bác sĩ bảo bệnh của giám đốc đã ở giai đoạn cuối và yêu cầu người nhà chuẩn bị tâm lý.”

Đỗ Như ngồi lặng lẽ bên giường bệnh, đôi mắt trống rỗng nhìn mẹ đang ngủ. Đến giờ, cô vẫn chưa thể tin những điều luật sư riêng nói về bệnh tình của mẹ và nguy cơ bà có thể ra đi đột ngột bất cứ khi nào. Vì sao Đỗ Như không hề biết mẹ bị bệnh? Mỗi ngày cô vẫn thấy bà khỏe mạnh, vẫn mãi mê với công việc, vẫn chẳng quan tâm gì đến mình... Chưa lúc nào cô nhìn rõ gương mặt hốc hác xanh xao của mẹ bởi vì luôn đứng cách xa bà. Bỗng nhiên giờ đây Đỗ Như không còn cảm giác căm ghét mẹ nữa mà trong lòng xuất hiện sự thương cảm sâu sắc. Cô ước giá như bản thân lại có thể được thấy vẻ mặt đầm chiêu khó chịu đồng thời nghe những lời trách mắng từ bà. Đỗ Như thầm trách mẹ vì công việc mà bỏ mặc sức khỏe để đứa con gái duy nhất, một lần nữa, trở thành trẻ mồ côi.

- Thật ích kỷ! Sao mẹ có thể đối xử với tôi như vậy? Lúc nào cũng thế. - Cúi thấp mái đầu, Đỗ Như nói bằng giọng hơi nghẹn ngào và lần đầu tiên nhận ra mình muốn khóc vì người đàn bà ấy.

Không gian của căn phòng trở nên tĩnh lặng đến buồn bã, chỉ còn âm thanh của thời gian. Có tiếng cựa mình, cùng lúc giọng bà chủ Đỗ chợt gọi khẽ: “Đỗ Như”.

Sực tỉnh, Đỗ Như ngẩng đầu lên thấy mẹ đang quay mặt sang nhìn mình. Đôi mắt bà nhuộm màu mỗi một hệt như nó đã mở quá lâu và giờ thì muốn khép lại vĩnh viễn. Kín đáo gạt nhanh giọt lệ sắp rơi, cô vẫn cố tỏ ra bình thường hỏi bà:

- Mẹ thấy thế nào? Có mệt ở đâu không?

Tuy mí mắt khép hờ nhưng có thể dễ dàng nhận ra sự ngạc nhiên trong cái nhìn của bà chủ Đỗ trước những lời hỏi han ân cần từ cô con gái bướng bỉnh.

- Con lo cho mẹ sao? Thật là hiếm... Con đã ở bên giường bệnh suốt à?

Lưỡng lự chốc lát, Đỗ Như gật khẽ và đáp:

- Tôi nghĩ, mình nên ở bên mẹ vào lúc này. Biết đâu sẽ chẳng còn dịp nữa.

Phát hiện sự kỳ lạ qua câu nói khác thường từ Đỗ Như, bà mệt mỏi hỏi:

- Bác sĩ đã nói gì với con? Về bệnh của mẹ?

Cổ để bản thân dửng dưng xúc động, Đỗ Như nhìn mẹ nửa buồn bã nửa trách móc:

- Tại sao mẹ giấu tôi khi bản thân đang bệnh nặng? Thật ích kỷ! Mẹ lúc nào cũng thế chỉ nghĩ cho bản thân mà không bao giờ hiểu cảm giác của tôi!

Quan sát dáng vẻ ngổn ngang rối bời và hơi xúc động của con, người phụ nữ trung niên đã lặng im khá lâu. Dường như bà vô tình nhận ra con gái đang thật sự lo lắng cho mình. Và bởi điều đó khiến bà thấy vui dần hiểu rằng bản thân không còn sống được bao lâu. Có điều gì phản chiếu trong đôi mắt đột nhiên xa xăm mơ hồ ấy, kiểu như bà đắn đo một việc.

- Đỗ Như. - Chưa bao giờ bà chủ Đỗ gọi tên con nhẹ hẫng đến vậy - Hẳn đã đến lúc mẹ nói con biết sự thật này. Mẹ không còn nhiều thời gian vì vậy sẽ rất bất công với con khi điều đó mãi mãi bị chôn giấu. Nhưng con phải hứa với mẹ, đừng quá kích động kéo ảnh hưởng đến bệnh tim của con.

Hiểu rõ tầm quan trọng điều mà mẹ mình sắp nói nên Đỗ Như gật đầu đồng ý. Thấy vậy, bà chủ Đỗ hít sâu một hơi rồi thở ra thật mạnh như muốn bản thân có thêm động lực để tiết lộ cái bí mật giấu kín suốt nhiều năm qua:

- Bí mật này được che giấu gần hai mươi năm... Đỗ Như, con không phải con ruột của mẹ! Mẹ ruột con là một người phụ nữ khác!

- Cái gì?! - Dẫu chỉ mới nghe xong câu đầu tiên mà Đỗ Như đã cảm giác đầu óc trống rỗng, mọi thứ xung quanh tưởng chừng đều biến mất. Kể cả thời gian cũng ngưng đọng.

Hiểu tâm trạng của Đỗ Như qua dáng vẻ bất động thất thần đó, người phụ nữ này lặng lẽ thở dài và bắt đầu hồi tưởng về quá khứ:

- Kết hôn với bố con được một năm, mẹ biết tin mình không thể sinh con. Chính vì vậy, sau khi suy nghĩ kỹ càng mẹ quyết định một điều dù biết sẽ rất đau đớn: Tìm người phụ nữ khác sinh con cho họ Đỗ. Và đó chính là mẹ con. Nhưng vì sinh khó nên mẹ con qua đời, có lẽ vì thế bố đã dành nhiều tình thương cho con. Dẫu rằng, mẹ là người đề nghị chuyện này thế nhưng bản thân vẫn khó khăn để có thể chấp nhận và yêu thương đứa trẻ chẳng phải do mình sinh ra. Đã nhiều lần nhìn con mà lòng mẹ tự nhủ, hãy thử một lần ôm nó trong vòng tay. Nhưng vẫn thật khó...

Bà chủ Đỗ chậm rãi nhìn Đỗ Như đang không ngừng lắc đầu cùng đôi mắt hẳn rõ sự hoang mang hết kiểu không muốn tin đây là sự thật.

- Mẹ cứ ngỡ, bản thân sẽ chẳng thể nào yêu thương con. Ấy vậy, vào một ngày mẹ chợt nhận ra đứa con riêng của chồng mình thật đáng yêu. Lúc đó con còn nhỏ nên không nhớ. Khi ấy, con đã đặt vào tay mẹ bông hoa dại sau cơn mưa... Và mẹ hiểu. Nếu không cố gắng vượt qua những khó khăn thì sẽ không bao giờ thấy được sự tươi đẹp của cuộc sống.

- Tại sao? - Lần đầu tiên Đỗ Như nhận ra lời nói của mình run rẩy đồng thời cũng lạc đi - Tại sao bố và mẹ lại giấu? Tôi đã luôn ghét mẹ... Vì nghĩ, lý do gì sinh ra tôi mà lại không hề quan tâm, không hề yêu thương! Giờ tôi phải làm sao? Giờ mẹ bắt tôi phải làm gì đây?

Đối diện, dù mệt mỏi nhưng bà chủ Đỗ cũng cố xoa dịu sự kích động của con bằng những câu thật nhẹ nhàng:

- Con hãy bình tĩnh, xúc động không tốt cho tim của con. Mẹ xin lỗi... Mẹ đã không đến gần con vì chẳng rõ mình nên yêu thương con như thế nào. Vậy nên, mẹ chỉ biết đứng từ xa dõi theo con. Thậm chí, mẹ đã luôn trách mắng con chỉ vì muốn giấu đằng sau những cảm xúc thật của bản thân.

Chậm rãi đưa tay lên môi dường như cố ngăn tiếng nấc sắp vỡ oà, ngay bây giờ Đỗ Như cũng thật khó để giữ những xúc cảm nặng nề trong mình. Mắt dù gương mặt vẫn bình thản thế nhưng đôi mắt ấy đã đỏ hoe tự lúc nào để rồi rất nhanh, xuất hiện dòng nước ngân ngấn ngay hàng mi. Phải mấy giây sau, cô mới phát hiện mình đang khóc. Những giọt lệ trong suốt chảy thật chậm xuống cằm, giống như nỗi đau ngưng đọng trong trái tim nhiều năm qua.

Một cơn ho kéo đến. Bà chủ Đỗ đưa tay lên che miệng rồi hạ tay xuống. Bên cạnh, mắt Đỗ Như mở to thất thần khi thấy rõ ngay kế tay bà là dòng máu đỏ sệt.

- Thở huyết rồi! Phải gọi bác sĩ!

Đỗ Như toan xoay lưng thì đột ngột bà chủ Đỗ nắm tay cô giữa lại. Thấy con nhìn mình khó hiểu, bà liền hít sâu một hơi cốt lấy sức lực gần tàn để nói thật rõ:

- Đỗ Như, con hãy hứa với mẹ một điều... Cuộc đời này mẹ có lỗi với con nhưng bố con, ông ấy đã yêu con bằng tất cả tình thương. Vì vậy con tuyệt đối không được xem nhẹ mạng sống của mình cũng như đừng để Hoàng Hiệp sụp đổ. Con và Hoàng Hiệp là hai thứ quan trọng nhất đối với ông ấy. Hứa với mẹ, cố gắng sống và gây dựng lại Hoàng Hiệp! Đó là tâm huyết cả đời của bố con. Thay bố mẹ tiếp quản công ti. Mẹ biết, đây là trách nhiệm nặng nề nhưng mẹ vẫn mong con hãy cố hết sức. Được không?

Bất động trước lời khẩn cầu yếu ớt từ mẹ, Đỗ Như cảm giác lồng ngực muốn nổ tung. Trái tim lại hẫng nhịp... Là đau! Những dòng nước mắt lăn dài trên gương mặt nhăn nhúm của mẹ khiến cô như ngừng thở. Chúng mỏng manh vô cùng nhưng chẳng hiểu sao lại có sức mạnh siết chặt cơ thể đứa con gái bướng bỉnh đó.

- Con... con...

Nhưng Đỗ Như chưa kịp trả lời thì bà chủ Đỗ tự dừng thở gấp gáp. Bà liền ngã mạnh xuống giường, mắt mở trừng trừng còn miệng thì há rộng như thể đang cố nuốt lấy từng ngụm không khí ít ỏi sau cùng.

Những người nhân viên của Hoàng Hiệp đột ngột giật mình bởi âm thanh mở cửa phòng vang lớn. Tiếp, họ thấy bóng dáng Đỗ Như lao ra ngoài và gọi thất thanh:

- Bác sĩ! Bác sĩ đâu? Cứu mẹ tôi! Làm ơn cứu bà ấy!

Những người nọ đứng bật dậy với vẻ đầy kinh ngạc. Đúng lúc từ xa, bác sĩ cùng vài y tá chạy hối hả về phía phòng bệnh...

19. Chương 18: Vì Sao Trong Đêm

Tiếng nhạc xập xình, người người nhảy nhót nói cười ầm ĩ nhưng những âm thanh chất chứa lòng bùng đó cũng không khiến Tôn Duy quan tâm hoặc chỉ ít có chút khó chịu. Lý do là bởi anh đang uống rượu. Ban nãy đi trên đường phố đêm với vẻ mặt hồn anh chợt phát hiện một quán bar nhấp nháy ánh đèn màu như kêu gọi người ta hãy vào đây. Thế là không chần chừ, anh tiến về phía bar với mục đích tìm đến rượu để quên đi nỗi đau đớn vật vã trong mình.

Nãy giờ Tôn Duy uống liên tục, chai này xong đến chai khác, ly này xong đến ly khác. Chưa đầy nửa giờ mà anh đã tu hết năm chai rượu ngoại. Anh chẳng còn rõ bản thân đang làm gì, cứ uống uống và uống. Say mềm. Choáng váng. Miệng bắt đầu lảm nhảm những câu linh tinh không đầu đuôi. Thỉnh thoảng có vài cô PG bốc lửa đến gần buông lời tán tỉnh nhưng vẫn mặc, Tôn Duy chỉ cắm đầu vào mấy chai rượu. Anh nhớ hình như mình có mắng các cô gái PG vài câu vì cái trò lôi kéo khách dai như đĩa xôi đó.

Nốc xong ly rượu thứ mấy chực chẳng rõ, Tôn Duy nằm ườn ra trên bàn trước vẻ ái ngại của tên phục vụ. Nửa tỉnh nửa mê, chàng trai tiếp tục lèm bèm điều gì đó với chất giọng khàn đục. Buồn cười là, càng say thì anh càng nhớ lại tất cả mọi chuyện tồi tệ kia. Hết kiểu, chúng đã tồn tại trong đầu rồi tuyệt nhiên không dễ gì biến mất. Cũng bởi vậy, nó làm Tôn Duy nổi đau chồng chất nổi đau. Anh mệt mỏi khi mang quá nhiều cảm xúc kinh khủng, trái tim gần như nổ tung vì vượt sức chịu đựng. Anh muốn khóc một trận thật to, thật hả lòng nhưng mãi vì sao nước mắt vẫn không chảy mà chỉ để lại trong mình sự nghẹn ngào tưng tưng.

Chậm rãi ngóc đầu dậy, Tôn Duy hướng cái nhìn bỗng chốc ráo hoảnh về phía những chai rượu. Thật khó tin khi anh đang nhớ về Đỗ Như. Ngay bây giờ anh rất mong được nhìn thấy cô chủ nhỏ đáng ghét ương bướng đó. Muốn thấy cô đến bên cạnh, nói những câu nửa hời hợt nửa quan tâm và anh còn muốn trông

nụ cười tinh ranh nhưng đáng yêu ấy... Đảo mắt nhìn sang bên cạnh, chiếc điện thoại tắt máy nằm im lìm như ngủ quên khiến Tôn Duy mong mỏi được cầm lên bấm số gọi cho Đỗ Như. Nhưng, anh biết bản thân không thể. Tôn Duy còn đủ tư cách nói chuyện với Đỗ Như sau khi đã không ngừng trách mắng, sỉ vả và thậm chí đánh cô thật đau? Không! Mà dù rằng anh đủ can đảm để gọi thì liệu Đỗ Như có đến gặp cái kẻ đã làm tổn thương mình? Và lại bản hợp đồng đã kết thúc, cô và anh chẳng còn mối liên hệ nào nữa... Gục đầu xuống bàn lần nữa, Tôn Duy khóc khê bởi nhận ra có lẽ bản thân đã mất tất cả.

Đêm lộng gió. Tối nay sao đầy trời và liệu, những vì tinh tú ấy có thể mang phép màu đến cho con người? Để thực hiện một mong muốn. Hẳn là, không được rồi.

Đứng lặng im trên sân thượng bệnh viện, Đỗ Như chẳng làm gì ngoài việc hướng ánh mắt khô ran cay xè do khóc nhiều vào màn đêm mịt mù phía trước. Đầu óc lúc này không nghĩ được gì ngoài những mớ cảm xúc tồi tệ. Lúc này, bà chủ Đỗ đã trút hơi thở cuối cùng trên giường bệnh. Bà ra đi khi chưa kịp chờ bác sĩ đến, chưa kịp nghe câu đáp lời từ con gái. Một cái chết nặng nề, chưa thanh thản.

Điều cấm kỵ của bệnh tim chính là không được xúc động mạnh thế nhưng với Đỗ Như vào giây phút này, nếu không được khóc thì quả là điều kinh khủng! Bỏ mặc lồng ngực đau buốt, bỏ mặc trái tim yếu ớt đang đập càng lúc càng nhanh, cô bật khóc tức tưởi. Những âm thanh dè nén nghe thật xót xa và có cảm tưởng chúng đủ sức xé toạc cơ thể nhỏ bé ấy. Chưa bao giờ Đỗ Như đau đớn, ân hận và căm ghét bản thân đến vậy. Tại sao đến tận bây giờ, cô mới biết tình thương của mẹ dành cho mình? Tại sao đến tận bây giờ lòng mới nhận ra cô đã sống ích kỷ? Và tại sao đến tận bây giờ cô chợt phát hiện điều gì mới là quan trọng nhất?... Bi kịch! Con người chỉ trân trọng những thứ ở bên cạnh khi nó mãi mãi rời xa mình.

Siết chặt ngực áo, Đỗ Như ngồi xuống và không ngừng khóc. Cô để âm thanh nghẹn ngào kia được giải phóng. Chẳng hề giấu giếm vì bản thân không đủ sức chịu đựng. Tiếng khóc đứt quãng của cô hoà vào cơn gió đêm thổi bất tận. Các vì sao trên bầu trời tự dưng mờ dần hệt như cũng buồn theo người. Nhưng kỳ lạ thay, đâu đó vẫn nghe giọng nói êm dịu dàng của người đã khuất.

“Vì vậy con tuyệt đối không được xem nhẹ mạng sống của mình cũng như đừng để Hoàng Hiệp sụp đổ. Con và Hoàng Hiệp là hai thứ quan trọng nhất đối với ông ấy. Hứa với mẹ, cố gắng sống và gây dựng lại Hoàng Hiệp! Đó là tâm huyết cả đời của bố con. Thay bố mẹ tiếp quản công ti.”

Mái đầu cúi thấp, Đỗ Như chợt im lặng. Tiếng khóc uất nghẹn đau đớn mau chóng biến mất. Không gian xung quanh bỗng chốc chìm vào tĩnh lặng. Dù vậy rất nhanh sau đó, Đỗ Như chậm rãi ngược mặt lên đồng thời đứng dậy thật vững vàng, không chao đảo. Cái nhìn hoàn toàn ráo hoảnh và phản phát trong đó không chỉ có nỗi đau, mất mát mà còn xuất hiện một sự quyết tâm mạnh mẽ. Đến nỗi, đôi mắt ấy đột nhiên trở thành điểm sáng trong đêm.

- Con hứa!

Đứt lời, Đỗ Như liền xoay lưng bỏ đi để lại sau lưng giai điệu của gió, của những vì sao không ngừng thì thầm và cả lời mách bảo từ con tim mình.

Tin tức sản phẩm mới Eye Maxgirl của công ty mỹ phẩm Hoàng Hiệp có chứa hoá chất làm viêm da chỉ trong buổi chiều hôm qua đã lan truyền đi khắp nơi với tốc độ chóng mặt. Những nạn nhân trong việc vô tình sử dụng Eye MaxGril dùng dùng kéo đến trước cửa công ty lớn này hô hào âm ỉ đòi trách nhiệm và bồi thường. Họ treo băng rôn, cầm băng với những dòng chữ như: “Hoàng Hiệp vô trách nhiệm!” ; “Hoàng Hiệp phải bị tẩy chay!” ; “Hoàng Hiệp dẹp tiệm đi!” ; hoặc “Hoàng Hiệp trả lại da cho tôi!”. Và đây gần như là một cuộc biểu tình đòi lại công bằng. Các khách hàng trước đây bây giờ giống như công tố viên một mực đòi kiện Hoàng Hiệp bởi cách làm ăn vô trách nhiệm, gây hại đến người khác.

Những người này hô hào, gào thét thậm chí đập cửa công ty Hoàng Hiệp khiến mấy bảo vệ khiếp vía phải đóng kín cửa và trốn biệt không dám bước ra. Lẫn trong đám đông cuồng nộ, hiển nhiên không thể thiếu phóng viên và đài truyền hình. Họ phỏng vấn, quay phim những nạn nhân đang vô cùng bức xúc da mình bỗng dưng trở nên ngứa ngáy sưng đỏ và có dấu hiệu bị viêm. Ngay lập tức, truyền hình mau chóng đưa các hình ảnh nóng hổi đó lên TV. Chỉ vài tiếng thôi mà khắp nơi hầu như chỉ bàn về mỹ phẩm Hoàng Hiệp...

Cuộc “biểu tình đòi lại công bằng” này kéo dài suốt đêm. Tiếng la ó chửi bới đập cửa không dứt. Mãi đến lúc trời gần sáng thì những người này mới tạm thời kéo nhau đi về. Trước cửa công ti Hoàng Hiệp đầy trứng thối, cà chua, giấy, băng rôn. Toàn rác là rác. Trông cứ như nơi đây vừa có cơn bão cấp mười quét qua. Gió thổi nhẹ, chốc chốc cuốn bay vài mảnh giấy xé vụn vào không gian quanh quẽ. Chẳng còn cảnh người người ra vào nhộn nhịp mua hàng nữa, giờ đây khung cảnh của Hoàng Hiệp thật ảm đạm.

Mọi người trong công ti Hoàng Hiệp ngạc nhiên vì mới sáng sớm đã có cuộc họp gấp và người mời không ai khác là Đỗ Như, cô chủ vốn nổi tiếng “chỉ biết chơi chứ không biết làm”. Nhìn các thành viên trong công ti từ phó giám đốc đến các trưởng phòng một hồi lâu, Đỗ Như mới chậm rãi cất tiếng:

- Xin lỗi vì đã triệu tập mọi người sớm như thế nhưng tình hình của Hoàng Hiệp bây giờ vô cùng khẩn cấp vì vậy đòi hỏi chúng ta phải mau chóng có biện pháp giải quyết. Hẳn tất cả đều hay tin mẹ tôi, bà chủ Đỗ đồng thời cũng là giám đốc Hoàng Hiệp, mất vào đêm qua. Đó là điều đáng buồn và cũng là sự mất mát lớn của Hoàng Hiệp. Dù vậy, không thể cứ mãi đau buồn nên Đỗ Như hy vọng mọi người hãy vượt dậy cùng vượt qua sóng gió này.

Những người ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau. Bởi họ không tin người đứng trước mặt mình và nói ra các điều chí lý một cách dứt khoát mạnh mẽ lại là cô chủ ngang ngạnh coi trời bằng vung.

- Vậy, cô chủ Đỗ có ý kiến gì trước tình hình hiện tại?

Câu hỏi từ trưởng phòng kinh doanh vừa dứt, Đỗ Như đáp rành rọt:

- Trước tiên, Đỗ Như nghĩ cần phải có giám đốc mới để điều hành Hoàng Hiệp trở lại. Tiếp đến, phải nhanh chóng thu hồi tất cả Eye MaxGirl về để kiểm tra. Bên cạnh đó, xem có bao nhiêu khách hàng đã sử dụng dòng sản phẩm này, chúng ta phải bồi thường cho họ, không những thế còn cả phí chữa trị viêm da cho họ ở các bệnh viện.

Tức thì, trưởng phòng hành chính bảo ngay, vẻ như không tán đồng ý kiến đó:

- Cần có giám đốc mới thì đúng nhưng còn việc bồi thường cho khách hàng thì... e là hơi khó! Các hợp đồng hầu như đều bị đối tác hủy, Hoàng Hiệp tổn thất lớn như vậy làm sao đủ tiền chi trả? Hàng ngàn nhân viên hiện nay trong công ti chưa chắc chúng ta lo hết.

Hướng ánh mắt kiên định về phía đối phương, Đỗ Như lớn giọng trả lời:

- Dù không đủ tiền, chúng ta cũng phải cố gắng! Sản phẩm không đảm bảo chất lượng đó là lỗi của công ti! Việc bồi thường cho khách hàng là điều vô cùng cần thiết! Sau việc này, Hoàng Hiệp gần như bị mất uy tín. Chúng ta không nên để khách hàng có thêm những suy nghĩ xấu về công ti!

Những người trong phòng họp nhìn nhau lần lượt thở dài trước việc tồi tệ. Đảo mắt hết một lượt tất cả, Đỗ Như chậm rãi cất giọng, bình tĩnh đến lạ lùng:

- Theo di nguyện của giám đốc tiền nhiệm, kể từ giờ, Đỗ Như sẽ là giám đốc mới của công ti Hoàng Hiệp!

Đồng loạt những người đàn ông mặc đồ vest ngược mặt lên nhìn về phía Đỗ Như. Có vẻ, điều tuyên bố đó còn khiến họ sửng sốt hơn khi nãy. Không gian trong phòng họp không còn lặng im nữa mà bắt đầu xuất hiện các âm thanh to nhỏ.

- Cô chủ Đỗ, cô muốn trở thành giám đốc Hoàng Hiệp?

Trông đáng vẻ bồn chồn của tất cả người có mặt trong phòng, Đỗ Như gật đầu:

- Phải! Tuy hiện nay Đỗ Như còn là sinh viên nhưng đang học ngành quản trị kinh doanh nên rất hiểu về việc kinh doanh. Còn kinh nghiệm, Đỗ Như không có vì thế mong mọi người sẽ giúp đỡ!

Dứt lời, Đỗ Như cúi đầu trước vẻ kinh ngạc lẫn của các trưởng phòng.

- Nhưng, nghe nói cô chủ Đỗ bị bệnh tim vẫn chưa mổ.

Ngay lập tức, Đỗ Như ngẩng mặt lên nói với ánh mắt kiên quyết hệt kiêu như đã chuẩn bị sẵn:

- Đỗ Như sẽ mổ thay van tim nhân tạo!

20. Chương 19: Đảo Chiều

Tôn Duy choàng tỉnh bởi cái lay gọi mạnh bạo từ người nào đó. Mở mắt và chậm rãi dựng cái cơ thể nặng trĩu lên, anh khẽ quay sang bên thì bắt gặp ngay một gương mặt hơi khó chịu. Nếu nhớ không lầm, đây là ông chủ bar đêm hôm qua anh vào rồi sau tiếp theo chẳng nhớ mình đã rời khỏi hay còn ở lại.

- Thưa quý khách. - Ông chủ bar tuy bực bội thấy rõ nhưng vẫn lịch sự - Ông đã uống gần mười chai rượu và ngủ lại chỗ chúng tôi suốt đêm. Bây giờ nếu tỉnh táo rồi thì mời ông ra về để bar còn làm việc.

- À, xin lỗi, tôi say quá. - Rời khỏi ghế với dáng vẻ nửa tỉnh nửa mê, đầu óc quay cuồng, Tôn Duy bước nghiêng ngả về phía cửa bar đi ra ngoài.

Đi trên đường phố với quần áo xộc xệch và đầu tóc rối bù, trông Tôn Duy cứ như người vừa mới bị phá sản. Đôi chân nặng như cột đá, đầu thì cứ lâng lâng hết say sóng. Đi chưa được bao lâu thì anh mệt mỏi chẳng còn đủ sức đứng vững nên liền ngã phịch xuống ghế đá nằm dọc trên vỉa hè. Ngả người ra sau, anh nhắm mắt để lấy lại tỉnh táo. Chưa bao giờ bản thân uống say đến mức này. Thật là tệ! Đưa hai tay lên, anh không ngừng vỗ mạnh vào mặt như muốn đuổi cảm giác uể oải nặng trĩu trên người đi nhanh.

Vài phút sau, Tôn Duy chậm rãi mở mắt, giờ đã tỉnh táo hơn chút. Mau chóng lấy điện thoại trong túi áo ra, suốt đêm qua anh khóa máy nên chẳng rõ có ai gọi mình không. Màn hình cháy sáng, anh hướng cái nhìn lơ mơ nhìn vào. Ôi chà! Có đến gần năm mươi cuộc gọi nhỡ. Là của thằng bạn đồng nghiệp. Lòng tự nhủ chẳng rõ xảy ra chuyện gì mà gọi lăm thế, Tôn Duy dò số gọi lại cho bạn.

- Alo, mình đây.

Tôn Duy chưa kịp nói hết câu là bên kia đầu dây, đối phương đã hét lên:

- Trời ơi!!! Đêm qua cậu mất biệt ở đâu thế?

Ngóáy lố tai, Tôn Duy cảm giác cơn choáng váng biến mất luôn, liền đáp:

- Bình tĩnh đi nào, mình sẽ giải thích.

- Không giải thích giải thiết gì hết! Mau đến công ti ngay đi! Đêm qua, giám đốc Đỗ đã qua đời! Hoàng Hiệp sắp phá sản đến nơi rồi đó!

Tôn Duy hết sức kinh ngạc lẫn sửng sốt khi thấy phía trước cổng Hoàng Hiệp toàn là giấy rác và những băng rôn in toàn mấy lời lẽ phỉ báng, thưa kiện Hoàng Hiệp. Trước mắt anh bây giờ không còn hình ảnh một cánh cổng quyền uy của công ti danh tiếng nữa. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra chiều hôm qua? Trong đầu Tôn Duy không ngừng hỏi điều đó. Đứng bất động khoảng vài phút, anh liền chạy nhanh vào trong công ti, ở đây suy đoán lung tung cũng chẳng được gì.

Đứng trong thang máy mà Tôn Duy vô cùng sốt ruột. Anh lo lắng và nghĩ ngợi đủ mọi chuyện. Sản phẩm mới Eye MaxGirl tại sao lại có vấn đề? Giám đốc Đỗ qua đời thì Hoàng Hiệp bây giờ phải làm sao? Ai sẽ điều hành? Hoàng Hiệp phải hầu tòa ư? Liệu, Hoàng Hiệp có phá sản? Còn Đỗ Như, cô bé hiện đang làm gì và ra sao? Hàng tá suy nghĩ ngổn ngang không ngừng bủa vây đầu óc anh...

Đúng lúc cửa thang máy mở, Tôn Duy bất ngờ khi chạm mặt Đỗ Như. Sự chạm trán tình cờ này khiến anh lúng túng. Một phần vì bao nhiêu sự cố đổ ập xuống Hoàng Hiệp còn phần khác là về chuyện của Ngọc Thuý. Chưa kịp nghĩ ra sẽ nói gì thì anh chàng họ Tôn đã nghe giọng Đỗ Như cất lên, khá lạnh lùng:

- Chú đi làm với bộ dạng này à? Nếu là bình thường thì tôi sẽ kỷ luật chú!

- À ừm... xin lỗi vì đêm qua tôi uống say rồi sáng nay đến công ti gấp quá nên mới ăn mặc lộn xộn, lát nữa vào phòng vệ sinh tôi sẽ chỉnh trang lại. Mà Đỗ Như, có thật giám đốc...

Một lần nữa, Đỗ Như giữ chất giọng vô cảm đó khi đột ngột ngắt lời đối phương:

- Từ giờ, chú hãy cẩn thận cách xưng hô. Đừng tùy tiện gọi tên tôi thẳng thừng. Tôi, lúc này đã trở thành giám đốc Hoàng Hiệp. Nhớ kỹ điều đó.

Hiển nhiên, Tôn Duy đã ngạc nhiên lẫn sửng sốt đến mức nào. Anh nghe lầm chẳng, Đỗ Như vừa bảo hiện tại cô đã là giám đốc Hoàng Hiệp? Nghĩa là gì?

- Chú có rời khỏi thang máy hay không? Tôi đứng chờ lâu lắm rồi đấy.

Một cách khó xử, Tôn Duy rời khỏi thang máy trong khi Đỗ Như nhanh chóng đi vào. Gương mặt cô vẫn lạnh tanh cho đến khi cánh cửa nhôm khép lại... Còn Tôn Duy, anh đứng lặng người bởi dễ dàng nhận ra thái độ hờ hững xa lánh của Đỗ Như. Giờ đây, giữa hai người xuất hiện thêm khoảng cách mới: kẻ chủ - người tớ.

Sau khi xem xong bệnh án của Đỗ Như, vị bác sĩ trung niên quay qua mỉm cười:

- Không có gì đáng lo ngại, giám đốc Đỗ chỉ cần thay van tim nhân tạo là ổn. Phổ biến hiện nay người ta thay van tim cơ học tuy nhiên theo những gì đã ghi trong đây thì cô phù hợp với van sinh học. Dù sẽ có vài khó khăn sau khi mổ nhưng đây là phương án tốt nhất.

Đối diện, sau khi suy nghĩ trong vài phút thì Đỗ Như chậm rãi hỏi:

- Nếu thay van tim nhân tạo sinh học thì tôi phải uống thuốc mỗi ngày, ngoài ra tôi sẽ rất khó có con sau này đúng không?

- Uống thuốc sẽ giúp van tim hoạt động tốt và lâu dài. Còn vấn đề có con còn tùy thuộc vào sức khỏe của cô, dẫu vậy việc này cũng không cần lo lắng nhiều. Nếu sau khi mổ, cô chăm sóc sức khỏe thật tốt thì chuyện có con khá dễ dàng. Tóm lại, giám đốc Đỗ cứ yên tâm.

Nghe những lời giải thích cặn kẽ của bác sĩ, Đỗ Như phần nào nhẹ nhõm hẳn. Nói gì thì nói, tình trạng của cô không thể kéo dài hơn nữa, cần phải phẫu thuật thay van tim. Và trên hết là để cô có đủ sức điều hành Hoàng Hiệp.

- Anh à, anh nghe em hỏi không?

Tôn Duy sực tỉnh khi nghe giọng Ngọc Thuỳ ngay sát bên tai. Mau chóng quay qua, anh thấy vợ nhìn mình chăm chăm, lông mày cau lại kiểu khó hiểu.

- Anh sao thế? Cứ như người mất hồn.

- Bận suy nghĩ thôi.

- Nghĩ gì mà nhiều dữ vậy? Nếu có gì buồn phiền, anh cứ chia sẻ với em.

- Không cần đâu.

Trông thái độ khá hờ hợt của chồng, Ngọc Thuỳ thở ra thật mạnh:

- Gần hai tuần qua, anh rất lạ. Thường đi làm về trễ và ít nói chuyện với em.

Vợ vừa dứt lời thì Tôn Duy hơi khựng người một chút nhưng vẫn giữ vẻ bình thản như mọi lần. Anh tự hỏi, thấy vợ ngoại tình với gã đàn ông khác thì chồng biết nói gì đây? Kể từ sau buổi chiều tồi tệ đó, Tôn Duy lạ lùng là không hề đề cập về chuyện đó với Ngọc Thuỳ. Anh vẫn lặng thinh, vẫn vờ ra kiểu chẳng hề hay biết gì đến mối tình ngoài của vợ. Nguyên do có thể vì nghĩ rằng nếu hỏi rõ Ngọc Thuỳ thì liệu cả hai còn tiếp tục cuộc hôn nhân này được ư? Vỡ diễn sẽ hạ màn khi bí mật của nó bị tiết lộ. Nhất định, anh và vợ sẽ phải ly hôn. Dẫu rất giận Ngọc Thuỳ nhưng Tôn Duy vẫn không muốn tình cảm cả hai dành cho nhau suốt bốn năm chấm dứt nhanh chóng thế này.

Ngoài ra Tôn Duy còn nghĩ, suy cho cùng anh cũng có lỗi vì bản thân đã ngoại tình giống vợ. Dẫu do Đỗ Như ép buộc nhưng qua đêm với người con gái khác trên ba lần thì chẳng khác nào ngoại tình. Hiện tại, Tôn Duy lẫn Ngọc Thuỳ đều có lỗi với đối phương. Và hẳn bởi thế, anh chàng họ Tôn không vạch trần lỗi lầm của vợ. Sâu thẳm trong lòng, anh vẫn mong cho cả hai một cơ hội để cứu vãn cuộc hôn nhân dù chẳng rõ làm vậy là đúng hay sai, nên hay không.

- Em nghe nói công ti Hoàng Hiệp gặp rắc rối với sản phẩm mới. - Ngọc Thuý chuyển đề tài - Giới truyền thông đưa tin rầm rộ suốt hai tuần qua. Thêm việc bà chủ Đỗ qua đời để cô con gái trẻ mặng lên làm giám đốc.

Hết vấn đề Ngọc Thuý ngoại tình giờ Tôn Duy lại nghĩ đến Đỗ Như. Gần hai tuần qua anh không thấy cô xuất hiện ở công ti, nghe đâu cô đồng ý phẫu thuật thay van tim nhân tạo. Việc ấy với anh hơi bất ngờ bởi trước đó hai tháng Đỗ Như chẳng còn thiết sống. Tôn Duy cảm giác, sau cái chết của bà chủ Đỗ về như cô đã thay đổi. Và theo những gì anh thấy thì đó là những thay đổi tốt.

- Có lẽ Hoàng Hiệp sớm muộn gì cũng phá sản. Em nghĩ anh nên chuẩn bị tìm việc ở một công ti khác.

Tiếp tục bữa sáng nhạt nhẽo, Tôn Duy đáp lời vợ qua loa cho xong:

- Hiện giờ, Hoàng Hiệp vẫn còn tiếp tục hoạt động. Kinh doanh phải có lúc này lúc khác. Khi nào Hoàng Hiệp không còn nữa thì anh sẽ tìm việc mới.

- Tuỳ anh. Thời buổi này, kiếm việc chẳng dễ. Tốt nhất nên xin ở nơi có tiếng một chút. Chẳng hạn như công ti Bá Nghiệp của giám đốc Nguyễn Thái Bá.

Ba từ “Nguyễn Thái Bá” phát ra từ miệng Ngọc Thuý tức thì khiến Tôn Duy bất động, ngừng việc dùng bữa lại. Lập tức sự tức giận cùng nỗi uất ức khó chịu bị khơi dậy trong lòng. Cảm giác cả người như mọc gai, thốn thốn kỳ lạ.

- Giám đốc Thái Bá rất giỏi, công ti Bá Nghiệp do một tay ông ấy điều hành.

Âm thanh chiếc nĩa va vào mặt đĩa vang lớn khiến Ngọc Thuý đang say sưa nói bỗng chốc giật mình. Cô nhìn qua thì thấy chồng đứng dậy với vẻ khác thường.

- Được rồi. - Tôn Duy cố kìm cơn bức bối trong lòng - Anh đi làm đây.

Dứt lời, Tôn Duy mau chóng rời khỏi bàn đồng thời cầm lấy cặp bước vội về phía cửa hệt như đang trốn chạy điều gì. Cũng phải, nghe vợ hết lời khen cái gã khốn nạn ấy thì làm sao anh chịu nổi? Chẳng hiểu Ngọc Thuý nghĩ gì mà lại làm thế. Hẳn vì cô không ngờ chồng đã biết mối quan hệ mờ ám giữa mình với ngài giám đốc cao quý kia nên mới “mặt dày” vô tư khen người tình không ngớt. Tự dưng, Tôn Duy thấy buồn cười cho Ngọc Thuý, cô vợ chẳng hề hay rằng bí mật của bản thân đã bị chồng phát hiện.

21. Chương 20: Xin Chào Giám Đốc!

Cửa thang máy mở, lần thứ hai Tôn Duy bất ngờ chạm mặt Đỗ Như. Thường, nhân viên rất hiếm được thấy giám đốc vì một người ở quá cao còn kẻ dưới thấp, vậy mà chẳng hiểu nguyên nhân gì anh lại “may mắn” gặp giám đốc đến hai lần. Giống hệt hôm trước, biểu hiện đầu tiên của Tôn Duy là kinh ngạc lẫn bối rối. Nhưng lần này sự ngạc nhiên càng nhiều hơn bởi trước mắt anh, Đỗ Như xuất hiện với dáng vẻ vô cùng khác: mặc áo váy công sở sang trọng, mái tóc dài trước đây giờ trở thành tóc ngắn trên vai. Những sợi tóc ôm sát vào cổ khiến cô trở nên cứng chặc và không kém phần cá tính. Gương mặt hơi lạnh, rất người lớn, nét hồn nhiên vô tư trước đây hoàn toàn biến mất.

- Thấy giám đốc mà không chào, chú có biết phép tắc không?

Câu nói nhắc nhở nghiêm túc từ Đỗ Như khiến Tôn Duy sực tỉnh. Tiếp tục lúng túng như lần trước, anh liền cúi đầu về gấp gấp:

- Chào... chào giám đốc.

- Tôi nghĩ, chú nên xem lại những phép tắc cơ bản trong công ti đi. Bây giờ, chú còn định đứng trong thang máy đến khi nào nữa?

Không bước vội ra ngoài như cuộc gặp trước, lần này Tôn Duy đưa mắt nhìn Đỗ Như khá lâu rồi quyết định nói những điều cần nói:

- Đỗ Như, tôi xin lỗi chuyện đã đánh cô...

- Thứ nhất. - Đỗ Như thình lình cắt ngang, cái nhìn lạnh băng - Chú còn gọi thẳng tên tôi lần thứ ba, tôi sẽ kỷ luật chú! Thứ hai, nếu là vấn đề công việc thì chú hãy trình bày với cấp trên của mình và người nói chuyện với tôi sẽ là người đó chứ không phải chú. Còn ngược lại, nếu là vấn đề bên ngoài thì xin lỗi, tôi không đủ thời gian để nghe. Cuối cùng, lần sau có vô tình gặp tôi thì hy vọng chú sẽ cư xử đúng mực.

Đôi mắt Tôn Duy mở to bất động khi nghe từng lời mạnh mẽ xen lẫn lạnh lùng từ Đỗ Như. Chưa kể cái nhìn của cô hướng vào anh chẳng hề có xúc cảm nào. Trong thoáng chốc, Tôn Duy thấy hụt hẫng còn trái tim thì nhói một cách kỳ lạ, lồng ngực thắt lại khó chịu vô cùng. Vốn, bản thân chưa từng nghĩ Đỗ Như sẽ dùng biểu hiện đó nói chuyện với mình. Hiểu lúc này không nên nói thêm điều gì nên Tôn Duy đành cúi đầu: "Xin lỗi giám đốc".

Kết thúc câu nói nhạt hơn nước ốc ấy, Tôn Duy chậm rãi bước ra khỏi thang máy. Về phía Đỗ Như, hiển nhiên mau chóng đi vào trong. Cuộc nói chuyện của hai người kết thúc trong tình trạng không hề tốt đẹp. Chính xác thì, kết quả rất tệ!

Còn lại một mình, Tôn Duy nhắm mắt giấu tiếng thở dài. Anh không ngờ mối quan hệ giờ đây giữa mình và Đỗ Như lại trở nên xấu đến vậy. Cứ như chưa từng quen biết, chỉ là hai kẻ xa lạ và trên vai trò chủ tớ. Tôn Duy hiểu, Đỗ Như giận mình về chuyện Ngọc Thuý. Anh cũng muốn nói xin lỗi nhưng cô không cho anh cơ hội. Giờ đây, Tôn Duy phải làm gì khi những ngày sắp tới hay thậm chí lâu hơn nữa, Đỗ Như vẫn không nhìn mặt mình, vẫn giữ thái độ hời hợt lạnh nhạt ấy?

Bước ba bước rồi dừng lại, đưa mắt nhìn một lượt hết tất cả các nhân viên công ti, Đỗ Như mỉm cười thân thiện:

- Kể từ giờ, Đỗ Như sẽ là giám đốc mới của Hoàng Hiệp. Vì còn nhỏ tuổi và chưa có kinh nghiệm nên Đỗ Như khó tránh khỏi sai sót, hy vọng mọi người thông cảm bỏ qua. Hẳn mọi người biết tình hình hiện nay của Hoàng Hiệp không mấy sáng sủa thế nhưng xin hãy yên tâm, Đỗ Như sẽ cố gắng hết sức kéo Hoàng Hiệp đứng dậy, tiếp tục là một trong những công ti mỹ phẩm hàng đầu. Xin cảm ơn!

Đỗ Như cúi đầu trước hàng ngàn tiếng vỗ tay của tất cả nhân viên. Ai ai cũng ngạc nhiên trước sự thay đổi kỳ lạ của cô chủ trẻ này. Dẫu chưa rõ cô sẽ làm gì nhưng khi nghe lời hứa kiên quyết ấy thì lòng họ cũng phần nào yên tâm.

Đứng ở cuối phòng, Tôn Duy vừa vỗ tay vừa quan sát Đỗ Như. Rất nhanh, anh thở ra bởi nghĩ sắp tới cô sẽ phải gánh vác trách nhiệm to lớn và nặng nề: xoay chuyển tình thế khó khăn hiện tại để đưa Hoàng Hiệp trở về như cũ.

Trên hành lang trở về phòng, Đỗ Như cùng các trưởng phòng bàn cách giải quyết khó khăn hiện tại của Hoàng Hiệp.

- Giám đốc đã xem những tài liệu về Hoàng Hiệp chưa ạ?

- Các vị đừng lo, hai tuần nằm trong bệnh viện tôi đã xem hết tài liệu về cơ cấu hoạt động và chính sách kinh doanh trong nhiều năm qua của Hoàng Hiệp. Tôi nắm rõ tất cả rồi. Tuy vậy tôi vẫn rất cần sự giúp đỡ của các vị vì xét về kinh nghiệm, bản thân tôi chưa có gì cả.

- Giám đốc yên tâm, chúng tôi nhất định giúp đỡ cô.

- Cảm ơn. - Đỗ Như mỉm cười xong liền hỏi - Vấn đề bồi thường cho khách hàng tiến hành thế nào rồi?

- Tuần qua công ti trích ra một khoảng lớn để bồi thường thiệt hại cho những khách hàng dùng Eye Maxgirl. Chúng tôi đã xin lỗi đồng thời thuyết phục họ không kiện Hoàng Hiệp. Hiện tại, tình hình bắt đầu khả quan hơn.

- Tốt lắm. Chúng ta cứ tiếp tục làm như vậy để khách hàng biết Hoàng Hiệp có thiện ý muốn xin lỗi họ.

Một người đi bên phải Đỗ Như thoáng lưỡng lự rồi lên tiếng bảo thật khê:

- Thưa giám đốc, việc các đối tác huỷ hợp đồng cùng với khoản bồi thường cho khách hàng khiến vốn của công ti còn rất ít, chưa kể chúng ta còn nợ vài công ti khác một khoảng không nhỏ.

Đỗ Như chợt im lặng. Vốn đầu tư và các khoản nợ, chính là mối bận tâm hàng đầu của cô hiện nay. Làm sao tìm ra một nguồn vốn mới cho công ti? Nếu không đủ kinh phí thì việc bồi thường và trả nợ nhất định rơi vào bế tắc.

- Vậy Hoàng Hiệp nợ công ti nào nhiều nhất?

- Là công ti Bá Nghiệp của giám đốc Nguyễn Thái Bá.

- Là cái lão cáo già hay ra vẻ cao quý ấy sao? - Thấy những người nợ nhú mày nhìn mình, Đỗ Như bèn sửa giọng - Ừm, ý tôi là Nguyễn giám đốc... Có yêu cầu gì từ phía ông ấy không?

- Kỳ lạ là, chúng tôi chưa nhận được thông báo gì của công ti Bá Nghiệp.

Trưởng phòng kinh doanh vừa dứt lời thì đúng lúc, cô thư ký riêng chạy đến báo:

- Nguyễn giám đốc của công ti Bá Nghiệp muốn gặp giám đốc.

... Dẫu biết khi bước vào căn phòng này thì sẽ gặp ngay kẻ mình ghét thế nhưng vì công việc nên Đỗ Như đành dẹp tư thù sang một bên, mau chóng đẩy nhẹ cánh cửa đi vào trong. Vừa nhìn thấy nụ cười giả tạo trên môi Thái Bá là cô đã thấy khó chịu. Và điều kinh khủng là cô phải mỉm cười đáp lại theo phép lịch sự vì tình hình bây giờ Thái Bá đang trong vai trò chủ nợ đối với công ti Hoàng Hiệp.

- Rất vui được gặp cô chủ Đỗ. À không, bây giờ thì phải gọi là giám đốc Đỗ mới đúng. - Thái Bá cười bảo.

Cha già dịch giễu mình đây mà! Nhủ thầm trong bụng xong Đỗ Như đáp, tuy có phần thân thiện nhưng nghe kỹ vẫn nhận ra sự hời hợt lạnh nhạt:

- Không biết ngài đến nên không kịp chào đón, mong ngài bỏ qua.

Đối diện, Thái Bá khá kinh ngạc trước cử chỉ lẫn lời lễ lịch thiệp từ Đỗ Như, cô chủ nhỏ cách đây một tháng vẫn còn là chú ngựa non háu đá. Bây giờ, ông mới quan sát dáng vẻ của nữ giám đốc trẻ tuổi, bộ quần áo sang trọng cùng mái tóc ngắn cá tính khiến cô trông thật khác trước đây. Chẳng chặc, trưởng thành, quý phái và xinh đẹp. Trước mặt ông là một Đỗ Như hoàn toàn mới mẻ với sự thay đổi lạ lùng này. Chẳng rõ vị giám đốc ấy nghĩ gì mà lại kín đáo cười ẩn ý.

- Đỗ Như lại nói gì sai khiến Nguyễn giám đốc không vui ư? - Đỗ Như quan sát nét mặt khác thường từ đối phương, nhả nhận hỏi.

- Ồ không, tôi chỉ thấy bất ngờ. Trông cô rất khác trước đây tôi gặp.

- Bây giờ Đỗ Như đã là giám đốc, dĩ nhiên phải khác chứ. Đỗ Như từng có những lời nói không hay với Nguyễn giám đốc, hy vọng ngài bỏ qua.

- Hà hà, tất nhiên rồi. - Thái Bá tự dưng nhoẻn miệng cười - Tôi cũng đã bảo không để bụng còn gì.

Lão già dịch khó ưa giả vờ hay thật! Tiếp tục nói xấu Thái Bá thầm trong bụng, Đỗ Như vẫn phải giữ thái độ vui vẻ:

- Chẳng hay, ngài đến đây có chuyện gì? Nếu Đỗ Như đoán không lầm thì hẳn là về khoản tiền nợ của Hoàng Hiệp với công ti Bá Nghiệp?

Thái Bá gật đầu tỏ ra vô cùng hài lòng về biểu hiện tốt của cô gái trẻ này giờ:

- Giám đốc Đỗ nói đúng rồi. Thật sự, tôi rất lấy làm tiếc trước sự cố của sản phẩm mới Eye MaxGirl và việc bà chủ Đỗ ra đi đột ngột. Lúc còn sống, bà ấy là người phụ nữ tôi vô cùng ngưỡng mộ lẫn khâm phục. Ngoài vai trò đối tác, chúng tôi còn là bạn thân giao nhiều năm.

Chứng kiến cái dáng vẻ tiếc thương cộng với chuyện nghe những lời tâm sự nhạt nhẽo từ Thái Bá, Đỗ Như bắt đầu thấy bức bối. Cô tự hỏi, ông ta diễn vở kịch nhằm chán này với ý gì? Cho mình xem ư? Hay có dụng ý khác? Đúng là cô chẳng ưa nổi người đàn ông đó.

- Nhưng, dù mối quan hệ có tốt đến mấy thì công việc vẫn là công việc. - Thái Bá đột ngột chuyển chủ đề đồng thời thay đổi cả thái độ - Hoàng Hiệp nợ Bá Nghiệp một khoản không nhỏ. Đó là vốn đầu tư tôi dành cho cho Eye MaxGirl. Có lẽ tôi chẳng cần nói nhiều cô cũng hiểu?

Dù bề ngoài vẫn tỏ ra bình thường nhưng trong thâm tâm, Đỗ Như đang cười khinh bỉ Thái Bá với cái màn diễn nước mắt cá sấu ban này.

- Đỗ Như hiểu có nợ phải trả. Nhưng ngài không phải không biết tình hình hiện nay của Hoàng Hiệp. Chúng tôi tổn thất lớn vì bị huỷ hợp đồng, cả khoản phải bồi thường cho các khách hàng, Hoàng Hiệp không còn đủ khả năng chi trả nợ. Nguyễn giám đốc đừng hiểu lầm Đỗ Như đang cố xin ngài xoá nợ mà chỉ là muốn ngài gia hạn thêm thời gian để Hoàng Hiệp tìm ra cách tốt nhất cho vấn đề này.

22. Chương 21: Lời Đề Nghị

Lắng nghe câu nói nhẹ nhàng khéo léo của Đỗ Như, Thái Bá chẳng phản ứng gì ngoài việc im lặng. Trông nét mặt đầy suy tư đó có thể đoán ông đang suy nghĩ đến điều gì đó thú vị hơn là vấn đề nợ nần.

- Tôi hiểu ý cô, giám đốc Đỗ. Nhưng tôi nghĩ có lẽ chúng ta nên bàn kỹ thêm về việc gia hạn thời gian trả nợ. Cô thấy thế nào?

- Xin lỗi, Đỗ Như chưa hiểu rõ ý ngài lắm.

Khẽ mỉm cười, Thái Bá chậm rãi tiến lại gần chỗ Đỗ Như rồi một cách bất ngờ đưa tay lên giữ lấy hai vành cổ áo sơ mi của cô. Hiển nhiên, Đỗ Như vô cùng ngạc nhiên trước cử chỉ kỳ quặc từ vị giám đốc quyền uy ấy.

- Nguyễn giám đốc đang làm gì thế? Mong ngài tôn trọng Đỗ Như.

Cảm nhận sự phản kháng qua câu nói căng thẳng của đối phương, Thái Bá tiếp tục mỉm cười ẩn ý:

- À đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn chỉnh cổ áo ngay ngắn giúp cô thôi.

Không cần để ý sự khó chịu hẳn rõ trên mặt Đỗ Như, Thái Bá vẫn điềm nhiên kéo nhẹ vành cổ áo sơ mi và theo như ông nói, đang sửa nó lại cho ngay ngắn.

- Tôi muốn cùng giám đốc Đỗ nói chuyện riêng. - Ngón tay vuốt ve đường gấp vải, còn mắt người đàn ông trung niên này lại hướng vào chiếc cổ trắng muốt kia - Tối nay lúc bảy giờ, tôi mời cô đến khách sạn Thống Nhất dùng bữa tối. Khi ấy, hai ta sẽ bàn những chuyện cần bàn.

Giờ thì Đỗ Như đã hiểu phần nào lời mời với cả hành động sửa cổ áo sơ mi kỳ cục của Thái Bá. Cô không ngờ ông ta lại trắng trợn và trơ trẽn đến mức này. Nhớ lại cảnh vị giám đốc đó làm tình điên cuồng với Ngọc Thuý thì cô càng nhận rõ bản chất hèn hạ trong ông. Nhưng Thái Bá đã sai khi nghĩ Đỗ Như là một người con gái lẳng lơ. Việc cô qua đêm với một ai đó, nhìn bề ngoài thì trông có vẻ dễ dãi thế nhưng thật chất cô luôn điều tra kỹ đối tượng ấy. Chẳng hạn giống Tôn Duy... Cô chọn anh là vì có nguyên nhân.

Về khó chịu mau chóng biến mất thay vào đây là gương mặt thân thiện, Đỗ Như khéo léo gạt nhẹ tay Thái Bá ra và trả lời:

- Rất tiếc, Đỗ Như đành từ chối lời mời của ngài vì bản thân thích về nhà dùng bữa. Chúng ta cứ ở trong công ti bàn chuyện sẽ tốt hơn. Còn nếu ngài cảm thấy bất tiện hoặc không có thời gian thì cứ yêu cầu luật sư qua đây, Đỗ Như nhất định trình bày rõ ràng với họ. Ngài thấy thế nào?

Thái độ từ chối thẳng thừng của Đỗ Như khiến Thái Bá không thoải mái chút nào. Nụ cười thân thiện nhạt dần. Ánh mắt ông cũng trở nên vô cảm hơn.

- Nguyễn giám đốc im lặng nghĩa là đồng ý đề nghị của Đỗ Như. Chúng ta cứ quyết định như thế. Còn rất nhiều việc đang chờ nên xin thứ lỗi Đỗ Như không tiễn ngài được. Xin chào.

Nhưng Đỗ Như chưa kịp xoay lưng thì đã nghe giọng Thái Bá vang lên rõ ràng:

- Ngoài vấn đề khoản nợ của Hoàng Hiệp, tôi còn muốn nói với giám đốc Đỗ về một người tên Tôn Duy. Hình như anh ta là nhân viên trong công ti cô.

Lập tức khựng lại rồi mau chóng quay qua, Đỗ Như nhìn Thái Bá với ánh mắt cực kỳ khó hiểu:

- Tại sao Tôn Duy lại dính dáng đến chuyện này?

- Xin lỗi, tôi chưa thể nói. Nếu tối nay đồng ý dùng bữa với tôi thì cô sẽ tìm được giải đáp cho những thắc mắc. - Trông Thái Bá như một con cáo già.

Lặng thinh chốc lát, Đỗ Như nhanh chóng lấy lại sáng suốt để phán đoán sự việc:

- Về như Nguyễn giám đốc đang hiểu lầm gì đó. Đỗ Như và người tên Tôn Duy chẳng hề có mối quan hệ đặc biệt nào cả. Anh ta cũng như bao nhân viên khác trong công ti.

Thái Bá đột ngột ngắt lời cô gái trẻ bằng câu khẳng định thật dứt khoát:

- Mối quan hệ của hai người có đặc biệt hay không thì giám đốc Đỗ hiểu rõ nhất. Tóm lại, tối nay tôi chờ cô ở khách sạn Thống Nhất. Vì Hoàng Hiệp và vì anh chàng tên Tôn Duy, mong cô sẽ đến đúng giờ.

- Ngài uy hiếp Đỗ Như sao?

- Giám đốc Đỗ nghĩ lệch đi đâu vậy? Đây đâu phải gọi là uy hiếp mà đơn giản là cuộc bàn bạc sòng phẳng.

- Chậm rãi đi ngang qua cô gái trẻ, Thái Bá còn cố tình thì thầm mấy từ - Tôi chờ cô!

Với vẻ vô cùng đắc ý, vị giám đốc quyền uy thản nhiên rời khỏi phòng để lại Đỗ Như đứng bất động. Bao nhiêu suy nghĩ trong đầu cô không ngừng xuất hiện. Vì sao Nguyễn Thái Bá lại biết về Tôn Duy? Ông ta có mục đích gì khi kéo anh vào chuyện của Hoàng Hiệp? Rốt cuộc, cô phải làm thế nào trước sự việc bất ngờ không đoán trước này? Về như bây giờ Đỗ Như hiểu, những rắc rối mình phải đối diện không đơn thuần chỉ có sự xuống dốc của Hoàng Hiệp.

... Giật mình khi bàn tay ai đó lay khẽ, Đỗ Như liền nhìn qua và thấy trưởng phòng kinh doanh đang hướng ánh mắt vừa khó hiểu vừa lo lắng vào mình. Dường như cô giám đốc trẻ này đã có dáng vẻ không được tốt lắm trong cuộc họp nãy giờ. Và sự thật đúng là, Đỗ Như chẳng hề nghe thấy bất kỳ âm thanh nào chứ đừng nói đến việc lắng nghe những lời bàn luận từ mọi người. Hiểu bản thân đã có thái độ không nghiêm túc nên cô liền lên tiếng:

- Xin lỗi tất cả, tôi bận suy nghĩ vài vấn đề.

Có tiếng thở dài khe khẽ phát ra trong số những người đang ngồi tại đây. Không rõ là họ lo lắng hay cảm thấy không yên tâm trước Đỗ Như, cô gái còn quá trẻ đã ngồi vào chiếc ghế giám đốc của một công ti lớn như Hoàng Hiệp. Nhưng may thay, vẫn còn một vài người ngoại lệ vì thật sự quan tâm cô.

- Giám đốc thấy mệt ở đâu sao? Cô vừa phẫu thuật xong đã phải làm việc, như thế sẽ không tốt cho sức khỏe.

- Tôi rất ổn, cảm ơn ngài. Chẳng là tôi đang nghĩ về khoản nợ của Hoàng Hiệp với công ti Bá Nghiệp.

- Nãy giờ chúng tôi cũng đang bàn về vấn đề này. Trong cuộc gặp sáng nay, Nguyễn giám đốc có nói gì về khoản nợ?

Đỗ Như bất chợt im lặng, chính xác bản thân không biết nên nói thế nào về những lời lẽ kỳ quặc cùng yêu cầu khác thường từ Nguyễn Thái Bá. Điều khiến cô mệt mỏi không chỉ số tiền nợ quá lớn kia mà còn là dụng ý mờ ám của lão giám đốc quỷ quyết ấy đối với mình. Cô cảm nhận rõ, lão cáo già mang vẻ bề ngoài cao quý đó dường như đang ẩn giấu một bí mật nào đấy và hiển nhiên chẳng loại trừ khả năng có liên quan đến tình hình hiện tại của Hoàng Hiệp...

Sau khi cuộc họp kết thúc, Đỗ Như chậm rãi rời khỏi phòng với đầu óc nghĩ ngợi miên man. Chỉ còn ba tiếng nữa là kết thúc giờ làm việc, đến khi đó cô cần phải cho Nguyễn Thái Bá câu trả lời việc gặp mặt tối nay ở khách sạn Thống Nhất. Nếu nhận lời thì chẳng khác nào cô để lão già đó đạt được ý đồ đen tối nhưng nếu từ chối, hậu quả càng tồi tệ hơn. Cô không đủ can đảm nghĩ đến viễn cảnh khủng khiếp nhất sẽ xảy đến với Hoàng Hiệp.

Thở ra thật mạnh như thể giải phóng lực nặng nề trong mình, Đỗ Như nhắm mắt và đặt tay lên trán. Chỉ vừa lên làm giám đốc khoảng hai tuần mà cô đã gặp ngay vấn đề nan giải. Vị trí bản thân còn chưa được củng cố, trước ánh mắt quan ngại của các trưởng phòng, Đỗ Như càng lo hơn. Điều thiệt thòi là, cô chưa

có kinh nghiệm cũng như đủ khả năng nhìn ra các thủ đoạn mách khoé trên thương trường. Có cảm giác, cô chỉ đang đứng một mình và lèo lái con thuyền quá lớn để vượt qua bão tố.

- Giám đốc, cô uống thuốc chưa?

Chất giọng nhẹ nhàng bất chợt vang lên khiến Đỗ Như sực tỉnh. Cô đưa mắt nhìn, trước mặt là một người nữ tạp vụ trung niên với nụ cười hiền hậu. Thấy nữ giám đốc không ngừng nhìn mình, người phụ nữ bảo:

- Tôi thấy sắc mặt giám đốc hơi xanh nên sợ cô quên uống thuốc.

Trước câu nói quan tâm đó, Đỗ Như hơi ngạc nhiên. Cô bất ngờ bởi một nữ tạp vụ bình thường lại lo lắng cho mình đến thế.

- Ừm, cảm ơn dì. Tôi vừa mới uống thuốc.

- Thế thì tốt rồi. Giám đốc đừng gắng sức, kéo ảnh hưởng đến sức khoẻ.

Đỗ Như mỉm cười, gật đầu. Quan sát cô gái trẻ hồi lâu, người phụ nữ nọ tiếp:

- Giám đốc, tôi tuy chỉ là tạp vụ nhỏ bé nhưng cũng có thể hiểu tình hình hiện nay của công ti Hoàng Hiệp. Thật sự, tôi không tin sản phẩm Eye MaxGirl có chứa chất viêm da. Hẳn, có sự nhầm lẫn nào đó. Tôi làm việc ở Hoàng Hiệp gần hai chục năm, công ti thế nào tôi hiểu rất rõ. Hoàng Hiệp xem trọng khách hàng và luôn tạo ra những mỹ phẩm tốt nhất.

- Dì tin Hoàng Hiệp như vậy sao?

- Phải thưa giám đốc, bởi trước đây người điều hành công ti là giám đốc Đỗ và phu nhân ngài ấy. Họ đều là những người tốt. Và nếu không nhờ có bà chủ Đỗ thì tôi đã không có được công việc như hiện nay để nuôi con. - Người phụ nữ trung niên ân cần nắm lấy tay Đỗ Như - Hoàng Hiệp đã tạo công ăn việc làm cho hàng ngàn người như chúng tôi vì vậy chúng tôi nhất định không rời khỏi đây. Giám đốc hãy yên tâm và xin đừng bỏ cuộc.

Đôi mắt Đỗ Như tròn xoe, cả người bất động khi lắng nghe từng câu từng lời kỳ diệu của người phụ nữ tạp vụ. Cái nhìn động viên cùng cái nắm tay ấm áp, vào khoảnh khắc đó, cô gái trẻ như được tiếp thêm động lực. Mọi lo lắng lẫn áp lực đều tan biến, Đỗ Như thấy đôi chân mình bỗng dưng vững vàng hơn, mạnh mẽ hơn. Để rồi cô nhận ra, lòng quyết tâm hơn bao giờ hết...

Đi trên dãy hành lang, Đỗ Như đảo mắt nhìn xuống bên dưới, rất nhiều những nhân viên của Hoàng Hiệp vẫn đi lại nhộn nhịp, vẫn chăm chỉ làm việc và vẫn cười nói vui vẻ. Bất giác, lòng cô thật nhẹ nhõm. Những lời ban nãy từ người phụ nữ tạp vụ như tia sáng dẫn lối và nó đến thật đúng lúc, giúp cô hiểu ra điều cần làm và phải làm ngay lúc này: không được bỏ cuộc. Đang chìm trong tâm trạng vui vẻ thì Đỗ Như chợt nghe tiếng gọi khá lớn gần đó: “Tôn Duy!”.

23. Chương 22: Lương Lự

Vừa nghe cái tên “Tôn Duy” thì Đỗ Như chậm rãi quay qua, cách chỗ cô đứng không xa xuất hiện bóng dáng anh vừa đi vừa nói chuyện với đồng nghiệp. Cả hai bàn việc gì đấy trông rất hào hứng. Quan sát nụ cười của Tôn Duy, cái nhìn từ Đỗ Như lại trở nên trống rỗng vô định rồi tiếp đến, hai mí mắt chùng xuống. Một nỗi buồn khó tả dấy lên trong lòng cô.

Kể từ sau buổi chiều cả hai chấm dứt hợp đồng ngoại tình, Đỗ Như chưa nói chuyện với Tôn Duy lần nào. Nguyên nhân là vì bao nhiêu biến cố đột nhiên ập đến khiến Đỗ Như hoang mang rối bời nhưng suy cho cùng, lý do chính cũng bởi cô không muốn thấy anh nữa, chàng trai đã làm tổn thương mình. Những lần vô tình chạm mặt nhau ở thang máy, thật sự Đỗ Như có hơi bối rối. Tuy vậy, cô lại cố ép bản thân phải tỏ ra bình thường, thậm chí lạnh nhạt với Tôn Duy. Đỗ Như ghét phải nghe những lời hỏi han quan tâm cũng như xin lỗi của anh khi tất cả điều ấy chỉ xuất phát từ lòng thương hại.

Chưa kể, giờ đây cả hai đã ở hai vị trí quá khác nhau và chính cái khoảng cách quá xa đó càng khiến cho bức tường ngăn cách giữa hai người nhiều hơn. Dù gì trước mắt, điều quan trọng nhất đối với Đỗ Như là vực dậy công ti Hoàng Hiệp còn những vấn đề khác, chẳng hạn tình cảm, cô không muốn đề cập lúc này.

Vẫn chưa rời mắt khỏi Tôn Duy và Đỗ Như sức nhớ ra câu nói kỳ quặc của lão giám đốc họ Nguyễn lúc sáng nay. Đến bây giờ, cô vẫn không hiểu vì sao ông ta biết về Tôn Duy cũng như mối quan hệ đặc biệt giữa cô và anh. Chẳng những thế, Thái Bá còn cố tình lôi Tôn Duy vào, hết kiểu muốn đe dọa cô. Đỗ Như hiểu, nếu muốn biết mọi ẩn số mình đang thắc mắc thì chỉ còn cách đi gặp trực tiếp lão giám đốc cáo già khó ưa ấy, điều đó đồng nghĩa là...

- Chào giám đốc.

Một giọng chào khá lớn cắt ngang dòng suy nghĩ sắp hình thành của Đỗ Như. Cô nhìn về phía đối diện, hoá ra là anh chàng nhân viên ban này nói chuyện với Tôn Duy. Hiển nhiên, Tôn Duy cũng đang đứng bên cạnh và nhìn Đỗ Như. Rất nhanh, anh cúi đầu: “Chào giám đốc”. Hẳn, hai lần trước bị Đỗ Như dọa sẽ kỷ luật nếu không cư xử đúng mực khi gặp cô nên lần này anh không dám lơ là trong việc chào hỏi. Nhìn mái đầu cúi thấp của Tôn Duy trong vài giây, Đỗ Như chậm rãi phát ra âm thanh “Ừm”, sau đó cô bước đi ngang qua hai người nhân viên.

Khi biết Đỗ Như đã rời khỏi, bấy giờ Tôn Duy mới từ từ dựng người thẳng dậy. Vẫn thế, gương mặt cô cứ lạnh lùng không chút tình cảm, vẻ như mỗi lần gặp anh cô đều mất hết cảm xúc. Đứng tần ngần vài phút, Tôn Duy nghe đồng nghiệp giục trở về phòng làm việc. Trước khi quay lưng, anh còn dõi theo bóng dáng vừng vàng của Đỗ Như đang đi xa dần.

Đến khúc ngoặt hành lang, Đỗ Như liền dừng lại. Chẳng hiểu sao, trái tim lại đập mạnh. Dẫu không còn như trước nhưng mỗi lần thấy Tôn Duy nhìn mình là cô lại hồi hộp và có chút bối rối. Lẽ nào trái tim vẫn không thể nghe theo lý trí? Đặt hai tay lên thanh vịn hành lang, Đỗ Như nhắm mắt hít sâu, lấy lại tâm trạng bình thường. Tự dừng lúc ấy bên tai cô văng vẳng một câu nói xa xăm.

“Sống, phải lo toan nhiều thứ. Đôi khi ta cần nhún nhường chịu đựng để không phải mất đi miếng cơm manh áo.”

Mở mắt ra, Đỗ Như bắt giác mỉm cười. Thật kỳ lạ. Cứ hễ vào những lúc khó khăn nhất thì những lời nói của người đó lại xuất hiện trong cô. Nó như ngọn lửa sưởi ấm đồng thời dẫn dắt cô đi về phía trước không chút sợ hãi.

Chiều, vừa bước ra khỏi phòng của kế toán trưởng thì Tôn Duy lại bất ngờ chạm mặt Đỗ Như đang đi ngược xuống. Không quá lúng túng như hai lần trước nhưng vẫn có một chút bối rối nên anh làm hành động cúi chào như cái máy. Lúc nói xong ba từ “Chào giám đốc” thì Tôn Duy bắt giác nhận ra màn chào hỏi này thật ngớ ngẩn làm sao. Vẻ như lúc nào gặp Đỗ Như, anh cũng chỉ làm có mỗi chuyện cúi đầu còn miệng phát ra đúng duy nhất một câu không khác đi. Hẳn, anh không biết nên nói gì khác. Bản thân rất muốn xin lỗi Đỗ Như nhưng anh lại sợ cô tiếp tục đáp lại bằng vẻ mặt thờ ơ lạnh lùng rồi sau đó bảo mình hãy xem lại phép tắc trong công ti. Chưa bao giờ, anh khó xử như vậy khi đứng trước mặt cô gái đó.

- Chú cúi chào như thế mà không thấy mỏi cổ à?

Câu hỏi có phần nhẹ nhàng hơn từ phía Đỗ Như khiến Tôn Duy trong thoáng chốc ngạc nhiên. Chậm rãi ngược nhìn, anh thấy gương mặt đáng yêu ấy không còn lạnh lùng hay nghiêm nghị nữa mà có một chút dịu dàng thoáng qua. Đứng thẳng người lên, anh cười gượng gạo thay cho lời đáp.

- Chú chuẩn bị về nhà? - Chất giọng Đỗ Như vẫn không đổi.

- À... vâng. - Tôn Duy nói lóng ngóng - Còn giám đốc?

Dứt lời, Tôn Duy chợt bắt gặp cái nhìn kỳ lạ của Đỗ Như hướng về mình. Anh không biết phải miêu tả ánh mắt cô vào lúc ấy như thế nào. Trống rỗng. Vô định. Chứa đựng những suy nghĩ miên man. Và pha chút buồn bã. Nhưng Đỗ Như đã khỏa lấp những điều này thật nhanh chóng, đến nỗi Tôn Duy còn chưa kịp hiểu ý nghĩa đằng sau chúng là gì.

- Tôi phải đi gặp đối tác để bàn về khoản nợ của công ti Hoàng Hiệp.

- Vậy, giám đốc đi cẩn thận.

Lặng thinh vài giây, Đỗ Như khẽ gật đầu rồi chậm rãi cất bước. Dẫu thái độ của Đỗ Như đã thân thiện hơn so với những lần trước nhưng kỳ lạ thay, lòng Tôn Duy vẫn thấy hụt hẫng. Chỉ là anh hy vọng, cô sẽ nói với mình nhiều hơn và không phải bằng những câu liên quan đến công việc hay mang tính chất xã giao nhạt nhẽo giống này giờ. Thiết nghĩ, khoảng cách giữa hai người vẫn còn rất xa. Với tâm trạng chán nản, Tôn Duy lê từng bước nặng nhọc trở về phòng làm việc.

Về phía Đỗ Như, vừa đi xuống từng bậc thang cô vừa nhớ lại cảnh nói chuyện vừa rồi với Tôn Duy. Trông cảnh anh cứ liên tục cúi đầu chào mình, cô cảm giác không thoải mái. Dẫu hiểu rõ đó là phép tắc của nhân viên đối với giám đốc nhưng cô thật sự không muốn khoảng cách giữa hai người ngày càng xa hơn. Lòng chưa thể nguôi ngoai được ấy vậy Đỗ Như vẫn mềm lòng thay đổi gương mặt lạnh lùng bằng sự nhẹ nhàng. Thậm chí lúc nghe Tôn Duy hỏi, Đỗ Như đã định nói ra mình đi gặp lão giám đốc xấu xa Nguyễn Thái Bá để bàn việc. Nhưng chẳng hiểu sao một sức mạnh nào đấy đã giữ cô lại. Đúng hơn rằng, cô giám đốc trẻ tuổi này chợt nhớ ra, bản thân đâu là gì trong lòng Tôn Duy. Phải! Đối với anh, Phan Ngọc Thủy mới thật sự quan trọng nhất.

Chuông điện thoại reo. Đỗ Như lấy điện thoại ra, nhìn vào màn hình cháy sáng. Ba từ “Nguyễn Thái Bá” hiện rõ dưới ánh đèn nhấp nháy liên tục. Cô nhắm mắt cắn môi vì lão già dịch đó chắc chắn gọi đến để hỏi mình về buổi gặp mặt riêng tối nay. Lướt lự vài giây, Đỗ Như đành phải bắt máy. Vừa nghe chất giọng thân thiện nhưng mang đầy sự dò xét khó ưa từ Thái Bá là cô bức bối đến nỗi muốn hét vào tai ông ta vài câu cho bõ ghét:

- Chào giám đốc Đỗ, cô suy nghĩ thế nào về lời mời của tôi sáng nay?

Kìm chế cơn giận trong lòng, Đỗ Như cố phát âm cho lịch sự nhã nhặn:

- Tôi đang đến khách sạn Thống Nhất để gặp Nguyễn giám đốc đây.

- Tốt lắm. Tôi chờ giám đốc Đỗ.

Trước khi cúp máy, Đỗ Như còn kịp nghe có âm thanh cười khê. Cô đoán lão già Nguyễn Thái Bá đang khoái trá lắm. Thật ra, cô đã đoán được phần nào mưu đồ đen tối của ông ta. Siết chặt điện thoại, ánh mắt Đỗ Như trở nên lạnh băng. Khẽ khàng, cô lấy trong túi áo ra một vật: con dao rọc giấy... Chỉ ít, cái vật này cũng sẽ bảo vệ cô nếu có chuyện không may xảy ra.

Đứng tần ngần vài phút, Đỗ Như tiếp tục bước xuống những bậc thang. Ra bên ngoài cửa công ti, cô thấy tài xế riêng đứng chờ mình từ lúc nào. Lòng cô vẫn dằn đo rất nhiều dù vậy bản thân không cho phép mình lùi bước. Hít sâu một hơi, Đỗ Như đi nhanh về phía chiếc xe hơi đang đỗ và người tài xế mở sẵn cửa. Ngồi trong xe, Đỗ Như nhìn toà nhà lớn đồ sộ Hoàng Hiệp. Trông nó thật uy quyền dưới cái nắng chiều sắp tắt. Hai chữ “Hoàng Hiệp” tuy rất ngắn nhưng chứa đựng trong đó là tâm huyết cả đời của bố mẹ cô. Chẳng những thế, nó còn đang nuôi sống hàng ngàn người khác. Vì vậy nhất định, cô sẽ không để Hoàng Hiệp sụp đổ.

... Bước vào phòng làm việc với dáng vẻ chán chường, Tôn Duy thấy ngay một nhóm đồng nghiệp đang ngồi tụ lại một chỗ bàn chuyện gì rất hào hứng, đến nỗi không khí sôi nổi bao trùm cả căn phòng trước đó vài phút vẫn còn rất tĩnh lặng. Đồng hồ treo tường điểm đúng năm giờ, tan việc rồi, thảo nào mọi người mới rảnh rỗi như vậy. Vốn chẳng hứng thú gì với mấy trò bàn luận, thường vấn đề xoay quanh vẫn chỉ là nhậu nhẹt hoặc trận đấu bóng đá đoạt cúp vô địch nào đó, nên Tôn Duy chẳng mấy để ý mà bước lại bàn làm việc. Anh cần hoàn thành vài thứ trước khi ra về. Tuy nhiên, kế hoạch ấy đã bị phá sản khi chàng trai này chợt nghe một đồng nghiệp trong nhóm nói khá rõ:

- Ban này tôi nghe trưởng phòng kinh doanh bảo, tối nay giám đốc của chúng ta sẽ đi gặp riêng Nguyễn giám đốc của công ti Bá Nghiệp. Có lẽ là về món tiền Hoàng Hiệp đã nợ. Chà, chuyện này thật không bình thường.

Hiển nhiên Tôn Duy nghe rất rõ sự tiết lộ đầy bất ngờ đó. Tức thì, anh ngừng việc đang làm và thoáng bất động. Đỗ Như gặp riêng Nguyễn Thái Bá? Câu nói ấy vừa lặp lại trong đầu là bỗng dưng lòng anh xuất hiện nỗi lo lắng kỳ lạ. Đối tác hai bên gặp nhau để bàn việc làm ăn vốn vẫn là chuyện hết sức bình thường

nhưng vì sao anh lại lo lắng đến thế? Nguyên nhân bởi lẽ do hai từ “gặp riêng” kia. Điều đó có nghĩa, cuộc bàn chuyện sẽ chỉ có duy nhất Đỗ Như và lão giám đốc họ Nguyễn.

Tôn Duy biết rất rõ Nguyễn Thái Bá đồn mặt thế nào sau vụ phát hiện mối tình vụng trộm kinh tởm giữa ông ta và Ngọc Thủy, nay nghe Đỗ Như phải gặp riêng cái lão đáng khinh ấy thì hỏi sao anh không thấy lo được. Chẳng may, Nguyễn Thái Bá làm gì xấu xa với Đỗ Như thì thế nào? Chưa kể, Tôn Duy nhớ trước đây cô từng có những hành động lẩn lờ lẽ chẳng mấy tốt đẹp với Thái Bá, biết đâu ông ta nhân buổi gặp mặt riêng này “xử” cô?

- Có gì mà bất thường? Họ gặp bàn chuyện công ti thôi.

- Thế mới càng không bình thường. Nếu là chuyện công ti thì tại sao chỉ có mỗi giám đốc, đáng lý ra còn phải có thêm các trưởng phòng của Hoàng Hiệp. Đã vậy cả hai còn gặp riêng ở khách sạn Thống Nhất. Nói gì thì nói, giám đốc Đỗ còn quá trẻ lại xinh đẹp, cái đó cũng dễ hiểu.

- Cũng không loại trừ khả năng ấy. Tôi nghe người bên Bá Nghiệp nói, Nguyễn giám đốc hình như có nhiều tình nhân lắm, đều là gái đôi mươi.

Mãi bàn luận khí thế mà nhóm nhân viên này không biết rằng, tất cả những suy đoán này giờ của họ đã vô tình gieo vào lòng Tôn Duy mầm mống của nỗi bất an. Đến nỗi chàng trai này dường như không còn biết mình đang làm gì, thứ tồn tại duy nhất lúc này chỉ là vô số hình ảnh về cuộc gặp mặt với những điều tồi tệ đang diễn ra ở khách sạn Thống Nhất. Chúng trở thành một mớ hỗn độn xoay vần trước mắt anh. Để rồi rất nhanh, Tôn Duy nhớ lại cuộc gặp vừa rồi với Đỗ Như, nhớ ánh mắt khác lạ của cô khi anh nói câu: “Giám đốc đi cẩn thận”. Lúc ấy Tôn Duy quá hời hợt để nhận ra một điều mơ hồ ẩn hiện trong cái nhìn của cô. Dường như là... nỗi buồn cùng với sự sợ hãi! Đỗ Như đang cầu cứu!

Ngay lập tức, Tôn Duy liền rời khỏi phòng và chạy hối hả xuống bãi đỗ xe. Sau khi rời khỏi công ti, anh lái xe thật nhanh hướng đến khách sạn Thống Nhất.

24. Chương 23: Cuộc Gặp Ở Khách Sạn Thống Nhất

Đỗ Như kín đáo quan sát khắp căn phòng đóng kín, những chiếc đèn neon kiểu cổ điển không ngừng hắt ra những tia ánh vàng vọt mờ ảo. Nguyễn Thái Bá đã chọn căn phòng có phần hơi riêng tư này làm nơi diễn ra cuộc gặp mặt. Hiển nhiên, Đỗ Như cảm thấy không thoải mái, chính xác hơn là không yên tâm. Sự bất an trong cô càng tăng cao Thái Bá không mang theo đám vệ sĩ riêng như thường ngày, có nghĩa là chỉ cô và ông ta trong phòng.

Thật chất, Đỗ Như đã rõ mười mươi ý đồ mờ ám của lão cáo già họ Nguyễn trước việc mời mình đến đây. Nhưng vì Hoàng Hiệp, cô không thể không đến. Và hẳn, Thái Bá cũng hiểu điều ấy, chính vì thế ông ta mới trơ trên làm vậy. Vị giám đốc quý quýệt đó gần như nắm được yếu điểm của cô.

- Giám đốc Đỗ đừng quá căng thẳng, tôi không làm khó dễ gì đâu.

Lời nói nhẹ nhàng nhưng chứa đầy ẩn ý từ Thái Bá khiến Đỗ Như sực tỉnh. Hướng mắt về phía trước, cô thấy người đàn ông trung niên đang rót rượu vào hai chiếc ly thủy tinh đế cao. Nhìn thứ chất lỏng màu đỏ nâu bắt mắt ấy, có cảm tưởng nó đang ẩn giấu đằng sau là một cái bẫy đáng sợ bởi cô bắt gặp nụ cười thú vị nở trên môi Thái Bá, dù nó chỉ thoáng qua và gần như bị không gian nửa sáng nửa tối tại đây che khuất. Cô cần phải cẩn thận và đề phòng.

- Tôi có thể mời giám đốc Đỗ một ly? - Thái Bá đẩy nhẹ chiếc ly thủy tinh đầy rượu ra trước mặt đối phương.

Nụ cười thân thiện của Thái Bá không giúp Đỗ Như yên tâm hơn mà ngược lại, càng cảnh giác cao độ. Cô đủ thông minh để biết mình nên làm gì cho đúng.

- Xin lỗi, có lẽ Đỗ Như phải từ chối lời mời này. Trong lúc bàn chuyện với đối tác, Đỗ Như không thích uống rượu, mong ngài hiểu cho.

Nhận được lời từ chối khéo léo, Thái Bá lại cảm thấy không vui. Nhưng bản thân không muốn chuyện con con như vậy phá hỏng kế hoạch chính nên ông tiếp tục mỉm cười, đúng hơn rằng phải vờ ra vẻ tử tế.

- Thái độ làm việc nghiêm túc của giám đốc Đỗ khiến tôi khâm phục. Được rồi, vậy tôi uống thay cô ly rượu không được đón nhận này.

Dứt lời, một cách dứt khoát, Thái Bá cầm ly rượu của đối phương đưa lên môi uống. Quan sát dáng vẻ lịch thiệp đó, Đỗ Như im lặng chỉ vì thấy cái màn khách sáo này thật lố bịch. Đến lúc Thái Bá hạ ly xuống thì cô liền cất tiếng:

- Giờ Đỗ Như xin phép được nói thẳng vào vấn đề chính. Về số tiền nợ...

Thình lình, Thái Bá cắt ngang lời Đỗ Như với vẻ không mấy bận tâm về việc này:

- Tôi đã nghe đến nhàm chán những câu nói kiểu đó rồi, giám đốc Đỗ. Ở đây chỉ có tôi và cô, chúng ta hãy bàn bạc thẳng thắn với nhau.

- Đỗ Như hiểu. Nếu ngài đã nói vậy thì Đỗ Như mạo muội đề ra một việc: ngài có thể gia hạn thêm thời gian trả nợ của Hoàng Hiệp là ba tháng? Sau ba tháng, Đỗ Như hứa nhất định sẽ hoàn trả đủ tiền cho Bá Nghiệp.

Đối diện, vị giám đốc họ Nguyễn bất chợt im lặng, không chút biểu hiện nào. Tuy vậy, dường như ánh mắt ông đang lờn vờn dòng suy nghĩ nào đó, về một việc thú vị hơn số tiền nợ kia. Hoặc cũng có thể, người đàn ông đáng sợ này chỉ đang chờ Đỗ Như nói câu vừa rồi để chớp lấy thời cơ phản công lại cô.

- Giám đốc Đỗ cũng biết số tiền tôi đầu tư cho Hoàng Hiệp không nhỏ. Cô muốn tôi ngồi chờ một trăm ngày để có lại khoản tiền ấy trong khi Bá Nghiệp có thể dùng nó đầu tư vào một kế hoạch kinh doanh khác tốt hơn?

- Đỗ Như biết yêu cầu như vậy có phần quá đáng nhưng hiện tại đây là cách duy nhất Hoàng Hiệp làm được. Ngài không cần quá lo, trong ba tháng đó, những sản phẩm Hoàng Hiệp bán được sẽ chia 2/3 lợi nhuận...

Một lần nữa, Thái Bá lại không cho nữ giám đốc trẻ tuổi kịp dứt lời khi đột ngột cất giọng khá trầm:

- Sau sự cố với Eye MaxGirl, giám đốc Đỗ nghĩ rằng các sản phẩm của Hoàng Hiệp vẫn sẽ được bày bán sao? Khách hàng đã không còn tin Hoàng Hiệp nữa. Thế nên khả năng chia lợi nhuận cho Bá Nghiệp như cô vừa nói là rất thấp. Vậy nếu sau ba tháng, Hoàng Hiệp vẫn không thể trả hết nợ thì cô sẽ làm gì tiếp theo? Tiếp tục xin tôi gia hạn thêm thời gian trả nợ ư?

- Điều này, Đỗ Như sẽ tìm cách...

Rõ ràng Nguyễn Thái Bá không hề có ý định bàn công việc trên tinh thần hoà hảo bởi lần thứ ba ông lặp lại hành động bất lịch sự vừa rồi: giơ tay lên ngăn đối tác, không cho cô nói hết câu. Tất nhiên, Đỗ Như bực bội đến dường nào.

Biết tâm trạng khó chịu từ cô gái trẻ, Thái Bá nhướn miệng cười rồi phát ra tiếng thở dài đồng thời đứng dậy. Âm thanh xê dịch của chiếc ghế bắt giác làm nổi bất an trong Đỗ Như trở về. Cô tự hỏi lão cáo già ấy muốn gì khi rời khỏi chỗ ngồi, bước chậm rãi men theo mép bàn tiến đến gần mình.

- Số tiền nợ đó đúng là không nhỏ nhưng cũng không phải là không có cách. Thật ra, nếu Nguyễn Thái Bá này muốn thì xem như Bá Nghiệp cho không Hoàng Hiệp khoản đầu tư đó cũng được. - Vừa nói Thái Bá vừa chậm rãi đi vòng ra sau lưng Đỗ Như, hết kiểu chờ thời cơ thích hợp.

Dẫu đôi mắt đang hằn rõ sự cảnh giác cao độ khi dõi theo Thái Bá nhưng Đỗ Như vẫn không khỏi ngạc nhiên lần khó hiểu trước lời ông ta thốt ra.

- Xin thứ lỗi nhưng Đỗ Như không thích kiểu nói chuyện rào trước đón sau.

Đỗ Như suýt giật nảy người khi bàn tay Thái Bá bất ngờ đặt lên vai mình. Nhẹ nhưng cô cảm nhận những ngón tay thô cứng này đang bầu vào da thịt cùng với một sức mạnh ghì chặt, không cho cô đứng dậy. Rồi

tiếp đến, Đỗ Như nghe tiếng cười khe khẽ của Thái Bá, cứ như một giai điệu đáng sợ ngân lên giữa mảng tối trong căn phòng lập lòe ánh sáng.

Nhìn bề ngoài Đỗ Như vẫn rất bình thường nhưng kỳ thực, cơ thể cô cứng đờ vì đang gánh gồng những nỗi lo sợ bủa vây. Bàn tay trong túi áo khoắc giữ chặt con dao rọc giấy cũng bắt đầu ướt đẫm mồ hôi. Từ khi nào cô lại sợ Thái Bá đến vậy?

- Tính thẳng thắn của giám đốc Đỗ vẫn không thay đổi. Để tôi nói rõ hơn. - Đôi mắt Thái Bá nhìn hau háu vào phần cổ trắng muốt của Đỗ Như ẩn sau vải áo sơ mi trông cứ như con quỷ khát máu. Từ từ, ông cúi mặt xuống gần vành tai cô, thì thầm - Chúng ta có thể làm một cuộc trao đổi sòng phẳng. Tôi sẽ để Hoàng Hiệp khát nợ, thậm chí tiếp tục đầu tư thêm khoản tiền khác cho công ti nhưng bù lại tôi muốn đổi lấy một thứ từ cô.

Hơi thở nóng hổi phát ra từ miệng Thái Bá phả vào vành tai Đỗ Như khiến mọi âm thanh bỗng chốc trở nên lùm bùm. Nhưng nhanh chóng, cô kịp lấy lại bình tĩnh. Đỗ Như hoàn toàn im lặng trước cái trò quái gở từ Thái Bá. Ông vẫn giữ chặt vai cô và miệng thì tiếp tục thì thầm thì bằng giọng gió:

- Nếu cô đồng ý trở thành người tình của tôi thì tôi hứa sẽ giúp Hoàng Hiệp trở lại như lúc đầu, thậm chí có thể lớn mạnh sánh ngang với Bá Nghiệp.

Đỗ Như ngồi yên, chẳng có chút biểu hiện nào dù là một cử động rất nhỏ. Trong lòng, cô đang thầm cười khinh bỉ lão già đốn mạt này. Cuối cùng vị giám đốc cao cao tại thượng, người người kính nể đó cũng chịu buông bỏ cái mặt nạ giả tạo bản thủ xuống để lộ nguyên hình là kẻ hèn hạ bỉ ổi. Cổ nhân nói chẳng sai, chỉ khi đứng trước những ham muốn thì con người mới bộc lộ bản chất thật. Nguyễn Thái Bá, khao khát lớn lao trong kẻ này là dục vọng.

- Nguyễn giám đốc nghĩ rằng, Đỗ Như sẽ đồng ý sao?

Câu hỏi từ Đỗ Như sau mấy phút im lặng này giờ khiến Thái Bá buồn cười. Người đàn ông đó biết rõ Đỗ Như là cô gái khó thuần phục, ngang bướng và không dễ nắm bắt. Nhưng chẳng phải chính vì vậy mà ông càng hứng thú, càng muốn chiếm đoạt đóa hoa xinh đẹp đầy gai góc này ư. Con người, ai cũng có yếu điểm. Không may cho Đỗ Như khi Thái Bá lại nắm rõ yếu điểm của cô. Ông tin chắc rằng, chỉ cần mang hai thứ này ra đe dọa thì Đỗ Như nhất định phục tùng theo.

Về phía Đỗ Như, cô thầm nghĩ nếu lão ta lấn thêm bước nữa thì cô sẽ rút con dao rọc giấy sắc bén kia ra và cho lão biết tay. Bản thân hiểu rõ phải nhún nhường nhưng cô tuyệt đối không để Thái Bá lột bất kỳ thứ gì trên người mình xuống. Đỗ Như có thể chịu đựng cái việc bị ông ta đụng chạm, tuy nhiên điều ấy không có nghĩa cô đồng ý trở thành tình hờ với một kẻ đáng tuổi bố mình.

Đột nhiên, Đỗ Như cảm giác đôi tay bản thủ của Nguyễn Thái Bá rời vị trí khi từ vai chuyển dời qua cổ, lúc này ông ta đang vuốt nhẹ nhẹ phần da mịn màng sau ót cô. Sự đụng chạm da thịt đó khiến Đỗ Như điên tiết, tay siết chặt con dao rọc giấy và toan rút ra khỏi túi áo vest. Nhưng ý nghĩ phản kháng của Đỗ Như bị dập tắt ngay tức thì khi Thái Bá cất tiếng, vô cùng rõ ràng:

- Cô đừng quên mục đích mình đến đây. Là công ti Hoàng Hiệp, tâm huyết cả đời của bố mẹ cô. Ngoài ra, còn vì một người tên Tôn Duy.

Có cảm tưởng, hai từ “Tôn Duy” như công tắc làm ngừng hết mọi hành động phản kháng của Đỗ Như, thậm chí kể cả trong suy nghĩ.

- Tôi biết, cô và anh chàng đó có mối quan hệ cực kỳ đặc biệt. Tình cảm cô dành cho hắn ta không đơn thuần chỉ là chủ tớ hay bạn bè. Đúng chứ?

Đúng như Đỗ Như đoán trước đó, lão cáo già họ Nguyễn đã cho người điều tra về mối quan hệ giữa mình với Tôn Duy, để rồi giờ đây ông ta mang anh ra đe dọa cô. Đến lúc này thì Đỗ Như thừa nhận một điều: Nguyễn Thái Bá đáng sợ và vô liêm sỉ hơn những gì mình nghĩ!

Không thấy Đỗ Như phản ứng hay nói gì, Thái Bá khẽ nhếch mép cười khinh. Tuy kết quả vẫn chưa rõ ràng nhưng ông tin chắc mình đã thắng.

25. Chương 24: Giải Cứu

Mở cửa xe, Tôn Duy bước vội vàng vào bên trong khách sạn Thống Nhất. Đưa mắt nhìn xung quanh, toàn người với người, ai cũng ăn mặc sang trọng nhưng anh không tìm thấy Đỗ Như hay Nguyễn Thái Bá. Không nghĩ ngợi nhiều, Tôn Duy chạy nhanh đến quầy tiếp tân, sốt sắng hỏi nhân viên đứng quầy:

- Cho hỏi, có phải lúc nãy giám đốc Nguyễn Thái Bá của công ti Bá Nghiệp đến đây đặt phòng bàn chuyện với đối tác?

Thấy nhân viên tiếp tân gật đầu, Tôn Duy mừng rỡ:

- Ở phòng số mấy?

Người nhân viên bắt đầu nhìn Tôn Duy với ánh mắt dò xét lẫn e dè. Đối diện, như hiểu ra điều đó, anh chàng họ Tôn nhanh trí nói thêm:

- Tôi là nhân viên kế toán công ti Hoàng Hiệp, đối tác của Nguyễn giám đốc. Giám đốc Đỗ vừa gọi điện yêu cầu tôi mang tài liệu đến đây. Ban nãy đi gấp, tôi chưa kịp hỏi giám đốc họp ở phòng nào.

Bức hình trong tấm thẻ nhân viên kế toán cùng bì hồ sơ Tôn Duy đưa ra khiến lòng mày người tiếp tân dần dần, sự dò xét cũng biến mất. Mau chóng, người này nói số phòng cho anh biết. Chẳng kịp cảm ơn là Tôn Duy đã phóng như bay vào thang máy. Anh có thói quen mang theo bì hồ sơ loại nhỏ đựng vài giấy tờ tùy thân linh tinh. Bây giờ thì anh đang thầm cảm ơn cái tính cẩn thận của mình.

Không gian trong căn phòng nửa sáng nửa tối trở nên yên tĩnh đến mức ngột ngạt. Và người cảm thấy điều đó không ai khác chính là Đỗ Như. Từ lúc nghe Thái Bá nhắc đến Tôn Duy thì cô hoàn toàn rơi vào tình thế khó xử. Một mặt Đỗ Như muốn đứng dậy rời khỏi cái nơi kinh khủng này ngay lập tức nhưng mặt khác, cô lại không cho phép mình làm vậy vì có hai thứ đang giữ chặt chân mình: Hoàng Hiệp và Tôn Duy. Cả hai đều quan trọng, vì thế trở thành điểm yếu của cô. Dường như để thêm phần kịch tính, Nguyễn Thái Bá còn nói:

- Tôi đã cho người điều tra gia đình Tôn Duy. Hẳn ta có mẹ già bệnh nặng và bốn đứa em gái còn đi học, thêm cô vợ xinh đẹp đang làm việc trong Bá Nghiệp. Sẽ ra sao nếu tôi gây áp lực cho hắn và gia đình? Hắn, giám đốc Đỗ cũng hình dung ra được hậu quả. Hắn sẽ sống dở chết dở.

Lắng nghe lời đe dọa bản thủ cùng tiếng cười thích thú của ông ta, Đỗ Như thêm căm phẫn. Cả người như run lên nhưng cô tự nhủ phải kìm chế, nếu không tình hình sẽ càng tồi tệ hơn nữa. Không chỉ cô mà còn nhiều người khác.

- Còn công ti Hoàng Hiệp thì sao nhỉ? Hiện giờ nó như ngọn đèn trước gió. Chỉ cần tôi ra tay thì cái thứ cón con đó sẽ sụp đổ. Chắc giám đốc Đỗ không muốn tâm huyết cả đời của bố mẹ mình bị huỷ hoại trong tay cô chứ? Và mấy ngàn nhân viên của công ti, cô sẽ ăn nói ra sao với họ đây?

Đầu óc nữ giám đốc trẻ gần như trống rỗng khi nghe rõ từng lời của Thái Bá. Chúng len lỏi vào từng ngóc ngách trong bộ não trắng xoá của cô chẳng khác gì loài ký sinh kinh tởm. Chúng khiến Đỗ Như rơi vào vòng bế tắc cùng cực, và sự đấu tranh dữ dội giữa một bên là cá nhân mình còn một bên là lợi ích của tất cả mọi người. Ông trời thật tàn nhẫn khi đẩy cô vào tình thế khó xử này.

- Nếu... tôi đồng ý thì ông có hứa sẽ làm đúng những gì đã nói? - Đỗ Như hỏi khẽ, những câu từ phát ra bỗng chốc nhẹ tênh.

- Tất nhiên. Tôi xem em là báu vật, chỉ cần em muốn thứ gì tôi đều đồng ý. - Dường như, Thái Bá rất phấn khích nên liền thay đổi cách xưng hô.

Hướng cái nhìn bất động về phía trước, bàn tay giữ con dao rọc giấy cũng dần thả lỏng khi Đỗ Như quyết định buông một câu sau cùng:

- Tôi chấp nhận thoả thuận này.

Bấy giờ, Thái Bá mới nở nụ cười đắc thắng. Kết quả không nằm ngoài dự đoán của vị giám đốc đó. Cuối cùng, ông cũng đã có được đoá tường vi mình luôn khao khát. Thái Bá tưởng tượng cảnh mình trút bỏ hết mọi thứ trên người Đỗ Như xuống và ngắm nhìn cơ thể đẹp đẽ của cô, thấy nó run rẩy trong sợ hãi. Bao nhiêu loại phụ nữ, người đàn ông đó đều đã “ném” thử riêng Đỗ Như thì chưa. Cô gái trẻ ương bướng này khiến ông cảm thấy mới mẻ. Ông muốn xem Đỗ Như sẽ mang lại cho mình cảm giác tuyệt vời như thế nào. Với những ham muốn dữ dội ấy, Thái Bá lập tức cúi người rồi hôn hít liên hồi vào cổ và sau ót Đỗ Như, đôi tay cởi nhanh chiếc áo vest trên người cô.

Còn Đỗ Như, cô ngồi yên để mặc Nguyễn Thái Bá sờ soạng khắp người mình. Đầu óc cô gái trẻ trống rỗng, chẳng hề tồn tại bất kỳ hình ảnh hay ý thức nào. Khi bàn tay trần của Thái Bá chạm vào những chiếc cúc áo sơ mi và sắp mở bung nó thì Đỗ Như khép mắt lại. Đêm nay, mọi thứ sẽ kết thúc. Vì vậy cô buông xuôi tất cả, cơ thể và cảm xúc của chính mình, thậm chí là hơi thở...

Rầm! Tiếng mở cửa phòng thô bạo đột ngột vang lên. Dường như âm thanh ấy mới thật sự kết thúc cái việc xấu xa kinh tởm sắp diễn ra trong căn phòng này. Giật mình, Thái Bá ngừng hành động đang làm lại còn Đỗ Như thì liền mở mắt ra. Cả hai không giấu nổi kinh ngạc khi thấy Tôn Duy đứng thở hổn hển ngay cửa phòng. Và chẳng nói chẳng rằng, anh sải bước dài đến gần chỗ hai người nọ đồng thời túm lấy cổ áo Thái Bá kéo giật lại đồng thời gơ tay đánh mạnh vào mặt ông ta.

Do quá bất ngờ trước cú đánh trời giáng kia, vị giám đốc họ Nguyễn ngã nhào xuống bàn khiến đồ vật trên đó rớt liên tiếp. Âm thanh đổ vỡ vang lớn. Vẫn chưa hạ được cơn giận dữ điên cuồng, Tôn Duy tiếp tục kéo vạt Thái Bá dậy và tung cú đấm thứ hai vào mặt bên kia của ông ta. Lần này sức ra đòn còn mạnh hơn ban nãy. Vừa đấm tới tấp vào mặt vào người Thái Bá, Tôn Duy vừa dạy nghiêm:

- Khốn nạn! Bỉ ổi! Đốn mặt! Đề tiện như ông mà cũng là giám đốc sao? Hết cướp vợ người ta rồi giờ lại định cưỡng ép cô gái khác! Ông có biết liêm sỉ không? Hôm nay, tôi phải đánh chết kẻ háo sắc ghê tởm như ông!

- Mày... Thằng khốn...! - Bị đánh khốc liệt, Thái Bá chỉ nói được vài từ.

Trong khi Tôn Duy không ngừng đánh Thái Bá thì Đỗ Như không rõ lý do gì lại ngồi bất động trên ghế. Cảm tưởng rằng, cô quá bất ngờ trước sự việc đang diễn ra nên chưa định hình rõ ràng mọi thứ. Mãi một lúc sau, Đỗ Như mới sực tỉnh và nghe âm thanh va chạm dữ dội làm huyền não cả căn phòng. Mau chóng đưa mắt nhìn qua bên cạnh, cô thấy Tôn Duy vẫn còn đánh Thái Bá và máu ứa ra từ miệng ông ta. Lập tức, Đỗ Như chạy đến nắm tay anh ngăn lại.

- Dừng! Dừng đánh nữa! Dừng lại! Chú sẽ đánh chết ông ta đấy!

Bỏ mặc lời can ngăn từ Đỗ Như, Tôn Duy liền quát lớn, nghe đầy kích động:

- Cô tránh ra! Tôi phải đánh chết cái lão giám đốc đốn mặt này!

- Dừng lại! Chú điên rồi! Đánh chết người chú sẽ đi tù! Dừng đánh nữa!

Dùng hết sức lực, Đỗ Như ôm chặt Tôn Duy hông giữ anh lại. Ban đầu, Tôn Duy vẫn còn tức giận ghê gớm, không ngừng lấn đến chỗ Thái Bá đang nằm ngay đơ trên bàn nhưng sau khi bị Đỗ Như kìm giữ trong vài phút thì anh dần bình tĩnh lại. Sự giận dữ tuy còn nhưng anh không nổi điên giống ban nãy nữa. Đứng thở gấp gáp, chàng trai này nhìn sang vị giám đốc họ Nguyễn mặt mày sưng vù, khoé miệng rướm máu, nằm bất tỉnh.

Sau đó, Tôn Duy nhìn xuống hai cánh tay Đỗ Như vòng qua trước ngực mình, giữ chặt. Anh nghe rõ tiếng tim đập thình thịch phát ra từ cơ thể đang run của cô. Hẳn, cô đã rất sợ hãi và vì phải kìm giữ một người đàn ông mạnh hơn mình rất nhiều. Cả người đang gồng lên căng cứng bỗng dưng rũ xuống, đôi mắt tức giận của Tôn Duy dịu lại, nhịp thở cũng trở lại bình thường.

- Cô bỏ tay ra được rồi.

- Nhưng... - Đỗ Như bình tĩnh, toan nói gì đó nhưng khi thấy tấm lưng chàng trai đã bình thường lại thì khẽ khàng cô buông hai tay ra.

Chậm rãi xoay người qua, Tôn Duy bắt gặp cái nhìn lo lắng của Đỗ Như hướng vào mình. Nhưng chưa kịp cất tiếng thì anh và cô chợt nghe những tiếng bước chân vang lên hối hả ở bên ngoài. Đoán là nhân viên khách sạn, Tôn Duy mau chóng nắm tay Đỗ Như kéo đi. Cả hai theo lối thoát hiểm, chạy ra bên ngoài.

Chạy hối hả được một đoạn, Đỗ Như liền ngừng lại, rút tay ra khỏi sự nắm giữ của Tôn Duy. Cú giật đột ngột từ đối phương khiến Tôn Duy lập tức ngừng chạy và xoay lại. Đỗ Như nhìn anh với đôi mắt kiên quyết, hỏi:

- Chú làm gì vậy? Sao lại kéo tôi ra khỏi khách sạn chứ? Tôi phải quay về!

Đỗ Như chưa kịp quay đi thì đã bị Tôn Duy nắm lấy tay giữ lại. Anh kéo cô xoay qua đối diện với mình, tức giận bảo:

- Cô điên hay sao mà muốn trở về khách sạn? Ban nãy, nếu tôi không đến kịp thì cô đã bị lão khốn đó giữ rồi!

- Thì sao? Đây là do tôi tự nguyện...! Chỉ như vậy mới cứu được Hoàng Hiệp!

- Đồ ngốc! Sao cô có thể dùng thân mình để trao đổi chứ? Cô thật là...

- Thật là cái gì? Chú chẳng hiểu gì hết! Tôi không thể để tâm huyết cả đời của bố mẹ sụp đổ! Tôi đã hứa với họ, bằng mọi giá phải giữ Hoàng Hiệp!

Mím môi tức giận trước sự cứng đầu của Đỗ Như, Tôn Duy lập tức siết chặt vai cô đồng thời lớn giọng, nghe thật đáng sợ:

- Giám đốc Đỗ và cả phu nhân đều không muốn cô tự huỷ hoại mình! Đúng, Hoàng Hiệp là tâm huyết cả đời của họ nhưng họ thà để nó sụp đổ còn hơn là thấy cô dùng thân mình trao đổi với Nguyễn Thái Bá! Cô không hiểu tình thương của bố mẹ dành cho mình như thế nào sao?

- Tôi hiểu. Nhưng... - Giọng Đỗ Như bắt đầu lạc dần - Nếu tôi chịu thua thiệt một chút mà có thể giúp Hoàng Hiệp và hàng ngàn nhân viên trong công ti không phải mất việc làm thì điều đó cũng đáng lắm chứ.

- Cô đừng quá ngây thơ! Kẻ nham hiểm như Nguyễn Thái Bá chẳng đời nào giúp Hoàng Hiệp như đã hứa! Khi có được cô rồi, chắc chắn ông ta sẽ lật lọng! Lúc ấy, người mất tất cả là cô! Hiểu không?

26. Chương 25: Làm Hòa

Có vẻ câu nói kiên quyết sau cùng đó khiến Đỗ Như chợt hiểu ra. Một lần nữa, cái nhìn của cô trở nên trống rỗng, vô định. Nhưng khác ban nãy, ngay bây giờ cô đang suy nghĩ. Điều Tôn Duy nói không hề sai. Nguyễn Thái Bá, người đàn ông đó là kẻ mưu mô xảo hoạt vì vậy chẳng có điều gì chắc chắn ông ta sẽ làm theo lời hứa. Nếu sau khi thoả mãn xong, Thái Bá lật lọng thì lúc ấy, Đỗ Như phải làm sao? Cô có kêu trời, trời chẳng nghe. Có kêu đất, đất cũng chẳng thấu. Không những Hoàng Hiệp mà ngay cả bản thân mình, Đỗ Như cũng sẽ đánh mất. Cô đã quá nóng vội và thiếu suy xét, suýt chút nữa là đẩy mình vào bước đường cùng.

Đúng như Tôn Duy nói, cô quá ngây thơ rồi. Từ từ ngồi phịch xuống đất, Đỗ Như tự dưng cười cười, nghe thật nhạt nhẽo. Nhưng tiếp đến, cô bật khóc. Không hề tức tưởi dẫu vậy khi nghe từng âm thanh nấc lên khe khẽ nghẹn ngào ấy, người ta có thể cảm nhận được cô đang chịu đựng những xúc cảm vô cùng tồi tệ. Nước mắt lăn dài trên gương mặt bình thản, Đỗ Như nói:

- Tôi thật vô dụng... Chuyện gì tôi cũng không làm được...

Quan sát dáng vẻ đáng thương của Đỗ Như, Tôn Duy giấu tiếng thở dài. Rất nhanh, anh cúi xuống và nhẹ nhàng ôm cô. Không một lời nói nào nữa, anh giữ chặt người con gái nhỏ bé ấy trong sự im lặng hoàn toàn.

Bất chợt, Tôn Duy giật mình khi Đỗ Như đẩy mạnh mình ra. Cô hướng ánh mắt lạnh băng vào anh, chẳng rõ từ lúc nào những giọt lệ đã hoàn toàn bốc hơi, vẻ mặt khốc lốc khi này mau chóng được thay thế bởi sự vô cảm. Cái cách cô nhìn anh cứ như thể cả hai là kẻ thù truyền kiếp.

- Tại sao chú lại đến đây?
- Tôi đến cứu cô chứ làm gì. - Tôn Duy khó hiểu trước câu hỏi đó.
- Không cần! Chúng ta chẳng còn mối quan hệ gì nữa nên chú cứ mặc tôi!

Đôi mắt ráo hoảnh cùng cái nhìn phốt lờ, Đỗ Như lập tức đứng dậy, bỏ mặc dáng vẻ bất động của đối phương. Có cảm tưởng, cô đã quên mất Tôn Duy là người vừa cứu mình thoát khỏi trò đùa tiện từ Thái Bá và việc cô đang làm với ân nhân thật không đúng. Nghịch mặt khoảng vài giây, Tôn Duy cũng bật dậy. Anh nhanh chóng bước lên trước mặt Đỗ Như, ngăn cô bỏ đi:

- Cô làm thế là có ý gì? Đây là cách cô trả ơn tôi ư?
- Đỗ Như từ từ quay qua, vẫn chưa thay đổi kiểu nhìn vô cảm dành cho anh:

- Chú biết mình đang nói chuyện với ai chứ? Tôi là giám đốc...
- Ở ngoài đây, cô chỉ là Đỗ Như, không phải giám đốc gì hết nên đừng dùng quyền hành lấn át tôi. Và tôi muốn cô giải thích về thái độ kì cục này giờ.
- Chú quên bản hợp đồng ngoại tình đã kết thúc hả? Giữa chúng ta giờ đây chỉ còn trên vai trò chủ tớ. Vì vậy, chú đừng tỏ ra quan tâm tôi đến thế.
- Dù vậy nhưng tôi không thể bỏ mặc cô.

Lời nói dứt khoát ấy vừa dứt, Đỗ Như liền xoáy sâu ánh mắt vào Tôn Duy, giống hệt đang cố nhìn thấu tâm can anh. Rất nhanh, cô cười nhạt nhẽo:

- Trong mắt chú, tôi là con bé hư hỏng, bướng bỉnh, điên khùng, không ra gì. Thậm chí tôi còn đặt điều bôi nhọ danh dự người khác nữa mà. Không phải chú căm ghét và kinh tởm tôi lắm sao? Lí do gì bây giờ lại giúp tôi? Chú không thấy làm thế quá buồn cười ư?

Lần thứ hai, Tôn Duy đứng bất động. Anh nhận ra, Đỗ Như vừa lặp lại câu nói miệt thị anh phát ra vào buổi chiều đó. Cái khoảnh khắc, anh không hề nường tay khi tát cô thật mạnh. Sao Tôn Duy lại quên mất chứ? Đỗ Như thờ ơ lạnh lùng với anh suốt mấy tuần qua cũng bởi cô bị anh làm tổn thương. Bằng những lời sỉ vả. Bằng đôi mắt căm phẫn. Bằng cú đánh. Bây giờ, cô trách và giận anh cũng là lẽ hiển nhiên. Về chuyện Ngọc Thùy, Tôn Duy thực sự có lỗi với Đỗ Như.

Thấy nét mặt trầm tư của đối phương vì đã hiểu rõ nguyên nhân, Đỗ Như lặng im, bước đi ngang qua anh. Về phía Tôn Duy, dấu biết bản thân sai nhưng anh không muốn để cô rời khỏi đây như thế. Anh ghét cái cảnh hai người gặp mặt mà cứ thờ ơ với nhau, phốt lờ mọi chuyện. Thà để Đỗ Như hờn trách, đánh mình còn hơn là bắt Tôn Duy đừng quan tâm cô. Anh không làm được! Đã đến lúc giải quyết rõ ràng mọi mâu thuẫn, chính xác là khoảng cách ngày càng xa vời giữa hai người.

Với ý nghĩ kiên quyết, Tôn Duy với tay ra sau nắm vội lấy cánh tay Đỗ Như, giữ lại. Cả hai vẫn đứng xoay lưng vào nhau.

- Chú buông ra đi! Đừng hành động như vậy mãi!

Chất giọng nhẹ hẫng từ miệng Đỗ Như phát ra truyền đến tai Tôn Duy, chẳng khác một vết chém lạnh lùng. Chẳng những không buông mà tay càng siết chặt hơn, ánh mắt anh dịu xuống, nửa trống rỗng nửa phản chiếu điều gì mơ hồ. Không để cô gái đợi lâu nên anh cất tiếng, khề khàng giống hệt nói bằng giọng gió:

- Tôi xin lỗi vì đã đánh cô.
- Tôi không cần lời xin lỗi sáo rỗng ấy.
- Vợ tôi, Phan Ngọc Thùy, đúng là đang ngoại tình với Nguyễn Thái Bá.

Cái nhìn của Đỗ Như chợt đứng yên khi nghe rõ câu nói từ Tôn Duy. Đôi lông mày dần ra, tất cả hình ảnh phản chiếu trong con người đó cũng đều dần ra, mất hết sự lạnh băng, mất hết sự tức giận oán trách, gương mặt cô hẳn lên vẻ kinh ngạc. Cô biết bản thân không hề nghe lầm. Chậm rãi, Đỗ Như quay mặt lại thì bắt gặp Tôn Duy đang nhìn mình tự lúc nào. Đọc được ý nghĩ trong đầu cô, anh lặp lại rõ hơn:

- Chính mắt tôi đã nhìn thấy họ làm tình với nhau.

Không người chồng nào lại dễ dàng nói về cuộc làm tình giữa vợ mình với kẻ khác một cách bình thản đến vậy. Nhưng đó là tất cả những gì Đỗ Như nghe được từ chính Tôn Duy. Thậm chí anh chẳng có lấy cái nhíu mày thoáng qua. Nhìn chằm chằm chàng trai, cô phát hiện đáy mắt anh mờ mịt, tối tăm. Để rồi cô hiểu rằng, không phải Tôn Duy thản nhiên trước việc vợ ngoại tình mà là... bản thân anh đã đánh mất xúc cảm rồi. Hướng mắt xuống những ngón tay vẫn đang siết chặt cánh tay mình, Đỗ Như thoáng lự nhưng rồi cũng đặt tay còn lại lên đó. An ủi. Cảm thông. Cô chỉ có thể làm vậy thôi.

Còn Tôn Duy, khi nhận được thông điệp nhẹ nhàng từ Đỗ Như, anh cảm giác lòng nhẹ đi. Chỉ ít, anh đã khiến cô ngừng bước. Thả lỏng tay cô ra, anh cười buồn đồng thời dựa lưng vào bức tường phía sau, tuột người xuống. Bên cạnh, Đỗ Như cũng ngồi xuống cùng. Tiếp, cả hai lặng thinh, cùng để không gian tĩnh lặng vỗ về sự trống trải và đơn độc trong chính họ.

- Hẳn chú đã rất sốc? - Đỗ Như hỏi khẽ, sợ mình đánh mạnh vào nỗi đau của đối phương - Chắc chú rất đau khổ?

Ngả đầu ra phía sau, Tôn Duy ngược nhìn bầu trời nhập nhoạng tối, đáp lời:

- Đúng là tôi rất sốc. Nhưng tôi không đau khổ nhiều như mình đã tưởng.

- Nghĩa là sao? - Đỗ Như hơi nghiêng đầu qua, ra điều ngạc nhiên.

- Tôi nghĩ đáng ra mình phải đau khổ hơn nữa mới đúng ấy vậy tôi chỉ mang một tâm trạng bị phản bội mà thôi. Có chút chua xót.

- Vậy chú định làm gì? Ly hôn à?

- Tôi không biết...

Cuộc đối thoại kết thúc sau ba từ ngắn ngủi, không có phương hướng. Chính xác là Đỗ Như chẳng muốn hỏi thêm nữa. Cũng giống việc, nếu Tôn Duy hỏi cô bây giờ sẽ làm gì với công ti Hoàng Hiệp thì hẳn, cô cũng sẽ trả lời y hệt thế. Không bao giờ có lời giải đáp cụ thể cho những trường hợp hoàn toàn bế tắc. Hai người lại tiếp tục im lặng. Họ cứ ngồi đó, bỏ mặc cái nhìn hiếu kì từ người qua đường. Vài phút sau, lần này đến lượt Tôn Duy cất giọng trước:

- Tôi xin lỗi.

Phản chiếu trong đôi mắt Đỗ Như là hình ảnh những ngôi sao nhỏ sáng lấp lánh.

- Tôi chấp nhận lời xin lỗi của chú.

- Chúng ta hòa nhé.

Tôn Duy nói xong liền xoay mặt sang bên cạnh. Đỗ Như cũng ngoẹo đầu qua. Cô không trả lời, chỉ duy có ánh mắt đã trở nên dịu dàng hơn, cho một sự đồng ý.

- Vậy hãy để tôi giúp cô một phần trong việc vực dậy công ti Hoàng Hiệp.

Chẳng hiểu sao, tìm Tôn Duy lại đập mạnh khi hỏi điều ấy. Có lẽ anh đang hồi hộp chờ đợi phản ứng của Đỗ Như, về chuyện để anh ở bên cạnh giúp đỡ cô. Không lâu sau, anh nghe cô phát ra âm thanh “Ừ” nhẹ hắng. Vẫn chưa rời mắt khỏi cô gái đang chăm chú nhìn trời đêm, Tôn Duy vui bởi lại thấy trên gương mặt ấy nở ra nụ cười láu lỉnh đáng yêu của trước đây.

Sáng, vừa bước vào công ti, Tôn Duy bắt gặp Đỗ Như và vài trưởng phòng đi ra khỏi buồng thang máy. Họ bàn chuyện gì đó có vẻ căng thẳng vì trông gương mặt ai cũng trầm tư, chốc chốc lại phát ra nhịp thở nặng

nề. Đứng nán lại ít phút đợi những người nọ rời đi, anh mau chóng tiến đến chỗ cô. Nghe tiếng bước chân vang lên bên cạnh, Đỗ Như ngừng suy nghĩ, chậm rãi quay qua.

- Chào giám đốc. - Tôn Duy nghĩ cứ giữ đúng phép tắc sẽ tốt hơn.

- Khi chỉ còn hai chúng ta thì chú không cần giữ khoảng cách đâu.

Nghe lời nhắc nhở từ Đỗ Như, Tôn Duy nhớ lại đêm qua cả hai chẳng phải đã làm lành với nhau rồi sao. Vậy nghĩa là giờ đây, mối quan hệ giữa anh và cô trở về như trước đây. Nghĩ thế, anh thấy vui. Nhìn cô lần nữa, anh gật đầu.

- Đến giờ làm việc của chú rồi phải không? Tôi cũng phải đi.

- Có chuyện gì quan trọng ư?

Đỗ Như thoáng lưỡng vì hiểu nếu mình nói ra việc này thì chắc chắn Tôn Duy sẽ ngăn cản nhưng trước mắt, cô không còn lựa chọn khác nữa.

- Vẫn là vấn đề về khoản nợ của Hoàng Hiệp với Bá Nghiệp. Hôm qua tôi đến khách sạn Thống Nhất cốt là bàn với Nguyễn Thái Bá điều đó. Nhưng vì xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn nên cuộc bàn bạc này chưa đi đến đâu cả.

Đảo mắt, Tôn Duy dễ dàng đoán ra việc tiếp theo:

- Cô muốn đi gặp ông ta lần nữa? - Thấy Đỗ Như gật khế, tức thì anh phản đối ngay - Không được! Lỡ như ông ta lại giở trò dè tiện với cô thì sao?

- Nhưng chuyện này không thể không giải quyết.

- Cô có thể yêu cầu luật sư đến gặp ông ta.

- Nếu không phải là tôi thì Nguyễn Thái Bá sẽ không bàn bạc gì với ai khác.

Nghe sự khẳng định từ Đỗ Như, Tôn Duy thở ra thật mạnh. Rõ ràng là lão giám đốc khốn nạn ấy muốn nhắm vào cô nên mới có thái độ phân biệt kì cục đó trong chuyện bàn việc công ti. Vậy thì anh càng không thể để cô đến gặp Thái Bá một mình. Đặc biệt là chiều hôm qua đã thất bại khi định giở trò với Đỗ Như, ắt hẳn cuộc gặp gỡ lần thứ hai ông ta sẽ tiếp tục ra tay, biết đâu sẽ dữ dội quyết liệt hơn. Đỗ Như nói đúng, khoản nợ của Hoàng Hiệp không thể không giải quyết rõ ràng. Nếu thế thì, anh chỉ còn một cách duy nhất.

- Cô cho tôi đi cùng nhé!

Đỗ Như tròn xoe mắt ngạc nhiên trước yêu cầu kia:

- Chuyện này...

- Đừng lo, tôi sẽ không làm gì nóng vội giống chiều qua đâu. Tôi sẽ đứng bên ngoài phòng chờ cô. Nếu ông ta dám làm gì thì cô hãy hét lên báo tôi ngay.

Tôn Duy kiên quyết đến nỗi, Đỗ Như chẳng còn cách nào khác ngoài việc đồng ý.

27. Chương 26: Bắt Gian Tại Trận

Nửa tiếng sau, Đỗ Như và Tôn Duy đã có mặt ở công ti Bá Nghiệp. Nói chuyện với thư kí riêng của Thái Bá xong, họ được dẫn đến phòng ông. Trên đường đi, chợt Tôn Duy có điện thoại. Anh liền ra ngoài hành lang bắt máy, còn Đỗ Như tiếp tục đi theo cô thư kí vào phòng Thái Bá. Cúi chào nữ giám đốc trẻ xong, cô đi ra ngoài. Đưa mắt nhìn căn phòng rộng rãi và sang trọng, Đỗ Như bước chậm rãi lại ghé sofa tiếp khách, ngồi xuống. Không gian xung quanh vắng vẻ. Ban này cô nghe thư kí nói rằng, Thái Bá đã đến công ti từ sớm với gương mặt có vài vết bầm. Ông không muốn rời phòng nên bảo cô nếu có khách cứ dẫn họ đến đây luôn. Ấy vậy mà giờ chẳng rõ ông ta đi đâu nữa.

Hướng mắt vào chiếc bàn thủy tinh trước mặt, Đỗ Như đang nghĩ lát nữa sẽ nói gì với lão họ Nguyễn kia về chuyện của Tôn Duy chiều qua. Cô chỉ sợ ông ta nhất quyết truy cứu chuyện này đến cùng. Khi ấy, không những cô, Tôn Duy mà còn Hoàng Hiệp sẽ gặp phiền phức lớn. Ngả lưng dựa vào thành ghế sofa mềm mại, cô nén tiếng thở dài.

Còn chìm trong dòng suy nghĩ miên man thì bất giác Đỗ Như nghe một âm thanh khe khẽ vang lên. Dừng người thẳng dậy và nhìn quanh phòng, cô chẳng thấy bóng dáng ai cả, ngoài sự tĩnh lặng vẫn bao trùm lên nơi này từ nãy giờ. Lẽ cô ra sẽ nghĩ mình nghe lầm thế nhưng rất nhanh sau đó, âm thanh ấy tiếp tục xuất hiện. Lần này nghe rõ hơn chút. Phải mất vài phút quan sát kĩ nơi này thì Đỗ Như mới phát hiện bên trái có một căn phòng khác. Nếu cô đoán không lầm thì hẳn đây là phòng nghỉ ngơi riêng của Nguyễn Thái Bá. Và cái thanh âm nọ phát ra phía sau cánh cửa đóng im lìm ấy. Đáng lí cô chẳng muốn quan tâm nhưng bởi cái tiếng đó nghe rất kì cục lẫn quen thuộc. Không phải là nói. Cũng không phải là cười. Dường như là... rên rỉ.

Nhanh chóng đứng dậy, Đỗ Như khẽ khàng tiến đến gần cánh cửa phòng nghỉ. Khi đứng trước cửa, cô nghe càng rõ ràng hơn nữa. Hít thở sâu, cô đặt tay lên nắm cửa, xoay. Không khóa. Thật nhẹ nhàng, cô đẩy hờ tấm gỗ sang trọng hình chữ nhật đó ra, giống hệt bức màn đang che giấu bí mật.

Mắt mở to kinh ngạc và môi mím chặt lại khi Đỗ Như chứng kiến cảnh làm tình của Thái Bá với Ngọc Thùy. Hai người quấn chặt lấy nhau trên giường, chìm đắm vào cảm xúc hoang lạc và không ngừng rên rỉ. Đỗ Như bất ngờ trước hành động lộ liễu của họ. Quan hệ với nhau ngay trong công ti? Một việc làm thật bạo gan! Cả hai quá đắm đuối, vì thế mà chẳng hay biết có người đang nhìn vào.

- Thái Bá, từ từ thôi, kéo người khác nghe... - Giọng Ngọc Thùy gấp gáp.

- Cưng đừng lo, lúc này vẫn còn sớm, chưa có ai vào phòng giám đốc đâu.

Nghe tiếng đáp lời đầy ham muốn của ông ta, Đỗ Như cảm thấy kinh tởm. Không muốn chứng kiến thêm cảnh mây mưa đáng khinh đó nữa, cô đóng cửa lại thật khế. Đúng lúc, cô nghe bên ngoài phòng giám đốc vang lên tiếng bước chân khá nhỏ. Lập tức, Đỗ Như nghĩ đến Tôn Duy. Đúng rồi, ban nãy anh bạn nghe điện thoại nên đã không vào đây cùng cô. Dòng suy nghĩ lo sợ mau chóng xuất hiện. Nếu để Tôn Duy đi vào, chứng kiến cảnh vợ mình làm tình ngay tại công ti thì sẽ rất kinh khủng. Cô không tưởng tượng nổi anh sẽ phản ứng ra sao.

Ngừng nghĩ ngợi, Đỗ Như tức tốc rời phòng. Xui xẻo thay, cô vừa bước ra thì đã gặp ngay Tôn Duy đứng trước cửa tự bao giờ. Việc giáp mặt đột ngột này khiến cô giật mình, suýt tí nữa đã kêu lên. Dĩ nhiên, Tôn Duy nhận ra dáng vẻ hồi hã của đối phương. Cứ ngỡ Đỗ Như vừa bị Thái Bá giở trò nên anh hỏi ngay:

- Sao vậy? Lão khốn đó lại làm gì cô à?

Đỗ Như tự nhủ phải bình tĩnh. Hiện tại, cô cần đưa Tôn Duy rời khỏi đây trước khi quá trễ. Kín đáo thở ra nhẹ nhẹ, cô ngược nhìn anh, lắc đầu:

- Nguyễn Thái Bá không có trong phòng. Vừa nãy thư kí báo lại ông ta có cuộc gặp mặt với đối tác, hẳn trưa mới về công ti.

- Thật sao?

- Anh cứ nhìn vào phòng sẽ biết.

Đỗ Như mở hé cửa để Tôn Duy kiểm chứng. Và chỉ đợi anh nhìn qua căn phòng vắng vẻ đúng một lần duy nhất là mau chóng, cô đóng cửa lại rồi nói nhanh:

- Chúng ta trở về công ti Hoàng Hiệp thôi.

Mọi cố gắng của Đỗ Như trong việc che giấu cuộc làm tình kia hoàn toàn đổ bể khi thành linh tiếng rên hoan hỉ vang lên hơi lớn so với khi nãy. Thậm chí, hai người đứng ở ngoài cửa phòng vẫn nghe loáng thoáng được. Ngạc nhiên, Tôn Duy hỏi:

- Cô bảo ông ta đã ra ngoài vậy sao có tiếng người?

Dầu bề ngoài vẫn bình thường nhưng kì thực, Đỗ Như đang thầm rửa hai kẻ dở hơi kia. Đã làm trò bậy bạ rồi mà không khe khẽ tiếng giùm một chút. Xem ra hai người này chẳng kiêng nể gì chuyện bị người khác bắt gặp đang làm chuyện đó.

- Chú nghe lầm rồi. Gió thổi đập vào cửa sổ thôi.

Lần nữa, lời nói dối từ Đỗ Như bị vạch trần cũng bởi âm thanh ấy. Bấy giờ Tôn Duy có thể khẳng định cái tiếng vừa nghe là của một ai đó chứ không phải gió.

- Rõ ràng có người ở trong phòng. Tôi vào xem thử.

Giật mình khi nghe điều ấy, Đỗ Như vội vàng ngăn cản, đến nỗi quên mất bản thân cần phải bình tĩnh trước mặt chàng trai:

- Đừng! Tôi đã nói không có ai hết!

Quan sát thái độ kì quặc cùng gương mặt lo lắng đó, Tôn Duy liền dò hỏi:

- Cô... đang giấu tôi chuyện gì sao?

Đỗ Như chưa kịp phản ứng thì bất ngờ tiếng Ngọc Thùy gọi tên Thái Bá vọng ra, có cảm tưởng những xúc cảm mãnh liệt dữ dội vừa lên đỉnh điểm và cô không tìm lại được. Sau vài giây bất động, Tôn Duy dần dần hiểu ra mọi chuyện, kể cả hành động ngăn cản kì lạ từ Đỗ Như. Vợ anh hiện đang có mặt trong phòng Thái Bá và tất nhiên, cùng ông làm trò gì đấy cực kì thú vị. Lòng xuất hiện sự thôi thúc mạnh mẽ, anh rất muốn biết cái gì đang xảy ra đằng sau cánh cửa này. Chân bước vội lên phía trước, Tôn Duy bị Đỗ Như giữ tay ngăn. Cô nhìn anh, chút cầu khẩn.

- Tôn Duy! - Lần đầu tiên, Đỗ Như gọi thẳng tên anh - Đừng vào!

Hướng mắt vào cô gái trẻ trong chốc lát, Tôn Duy tự dưng mỉm cười, hết trấn an:

- Nếu đó là vợ tôi thì tôi có quyền được biết. Dù nó ra sao đi nữa, tôi vẫn sẽ chấp nhận. Cô hiểu không?

Đôi mắt mở to rồi dịu lại, Đỗ Như hiểu đây là vấn đề giữa vợ chồng Tôn Duy. Không ai, ngay cả cô, có quyền xen vào. Với tư cách một người chồng, anh cần được biết tất cả. Điều cô lo lắng chính là, anh sẽ không chịu nổi nếu chứng kiến cảnh làm tình của vợ với kẻ khác lần thứ hai. Nhưng ngay lúc này, cô tự nhủ với bản thân, đã không còn có thể che giấu thêm nữa. Hai cánh tay từ từ hạ xuống, cô bước lùi sang bên, nhường đường cho Tôn Duy. Chỉ chờ có vậy, anh đã lập tức bước vào. Đến trước ngay cửa phòng nghỉ bên trong, khe khàng mở hé nó ra...

Đỗ Như thấy Tôn Duy đứng yên, mắt nhìn chằm chằm khung cảnh diễn ra trong đó. Cô có thể hình dung cuộc ân ái của Thái Bá và Ngọc Thùy đang lên cao trào thế nào, từ những âm thanh phát ra ở môi họ, ở cơ thể họ. Mấy phút sau, cô liền bước đến đồng thời đẩy nhẹ anh xoay qua để rời mắt khỏi khung cảnh tàn nhẫn đó. Đỗ Như không muốn Tôn Duy cứ đứng trơ ra, ngay cả việc bản thân bị tổn thương cũng chẳng biết. Cô mong anh hãy bộc lộ cảm xúc, giận dữ, buồn bã hay khóc cũng được. Để tránh "làm phiền" hai người kia, cô nói thật nhỏ:

- Chú đừng nhìn nữa. Chúng ta rời khỏi đây thôi.

Lạ lùng thay, gương mặt Tôn Duy chẳng hề bộc lộ chút đau đớn, thậm chí bị sốc mà nó hết sức bình thản. Có vẻ đây là điều anh đã đoán trước hoặc vốn dĩ bản thân đã chấp nhận nó rồi. Lặng thinh một lúc, anh đưa mắt sang Đỗ Như:

- Trước khi đến đây, cô nói với tôi về việc muốn xin ông ta gia hạn thêm thời gian trả nợ là ba tháng nhưng ông ta không đồng ý?

Khó hiểu vì trong tình huống này mà Tôn Duy lại hỏi vậy, Đỗ Như trả lời:

- Phải... Nhưng nếu tôi đồng ý trở thành tình nhân của ông ta thì món nợ của Hoàng Hiệp sẽ được xóa sạch.

Im lặng. Tiếp, Tôn Duy nghiêng răng, đôi mắt bấy giờ mới hẳn rõ sự giận dữ:

- Đốn mạt! Ông ta dùng hòng đụng một ngón tay vào người cô!

Cái nhìn của Đỗ Như tròn xoe. Rồi cô thấy Tôn Duy lấy ra chiếc Iphone, bước trở lại trước cánh cửa phòng nghỉ mở hé. Cô hết sức ngạc nhiên khi anh từ từ đưa thiết bị cao cấp ấy lên ngang tầm mắt đồng thời bấm nút chuyển qua chế độ Camera, quay lại cảnh hoan hỉ trong phòng. Tức thì, Đỗ Như giữ lấy tay anh, cốt muốn hỏi lí do cho hành động ấy là gì. Chậm rãi, Tôn Duy quay qua nhìn cô bằng ánh mắt kiên định lẫn bình thản. Để rồi cô hiểu, anh đã suy nghĩ kĩ càng trước khi làm vậy. Trong khi Đỗ Như im lặng thì Tôn Duy tiếp tục việc của mình.

Thái Bá và Ngọc Thùy giật mình bởi tiếng mở cửa phòng khá lớn. Hai cơ thể đang quấn chặt lấy nhau liền ngừng lại, lập tức xoay qua nhìn kẻ thứ ba kia. Cả hai trợn mắt khi thấy Tôn Duy xuất hiện, phía sau còn có Đỗ Như. Trông gương mặt tĩnh lặng của họ, hai người có cảm tưởng họ đã chứng kiến cảnh mây mưa này rất lâu. Trong lúc Thái Bá chẳng biểu lộ xúc cảm nào thì nằm bên dưới, Ngọc Thùy đơ cả người. Một phụ nữ dám làm tình ngay tại công ti thì còn kiêng nể ai thế nhưng trước việc bị chồng bắt tại giường thế này thì cô không thể không hoảng hốt. Đơn giản vì bí mật động trời đó cùng lớp vỏ bọc hoàn hảo của người vợ hiền dịu xinh đẹp đã hoàn toàn vụn vỡ. Lập tức, cô đẩy nhẹ Thái Bá ra, với tay lấy đồng quần áo nằm vung vãi dưới sàn lên che ngang tấm thân trần trụi.

Hành động quýnh quáng của Ngọc Thùy khiến Tôn Duy buồn cười. Nhưng tạm gác cái chuyện vợ ngoại tình sang một bên, anh cần làm việc quan trọng hơn. Đưa mắt sang vị giám đốc cao quý đang trong tình trạng chẳng mấy hay ho, anh cất tiếng thật rõ:

- Xin lỗi đã cắt ngang giây phút vui thú của hai người. Nhưng tôi và Đỗ giám đốc có chuyện rất quan trọng muốn bàn với Nguyễn giám đốc đây.

Nhìn Đỗ Như đang quay mặt sang hướng khác khoảng vài giây, Thái Bá lại chuyển dời đôi mắt trở lại Tôn Duy. Chẳng nói gì nhưng tay ông siết chặt ga trải giường nhăn nhúm vì tức giận do bị phá đám.

28. Chương 27: Ngã Ngũ

Vài phút sau, bốn người ngồi đối diện với nhau ở bàn tiếp khách. Kín đáo quan sát dáng vẻ bình thản của Tôn Duy, Ngọc Thùy chốc chốc lại kéo nhẹ cổ áo sơ mi cho chỉnh tề dù biết việc này thật vô nghĩa. Bên cạnh, Thái Bá vẫn mặc bộ vest sang trọng, vẫn dùng những thứ đẹp đẽ để che đậy bản chất kinh tởm trong mình.

- Chẳng hay Đỗ giám đốc tìm tôi có chuyện gì?

Hít sâu để bình tĩnh hơn, Đỗ Như trình bày rõ ràng mục đích đến đây:

- Tất nhiên vẫn là về khoản nợ giữa Hoàng Hiệp với Bá Nghiệp. Tôi muốn biết câu trả lời của ngài cho chuyện gia hạn thời gian trả nợ.

- Về như trí nhớ của Đỗ giám đốc hơi tệ. - Thái Bá nhếch mép - Chẳng phải chiều hôm qua mọi thứ đã giải quyết xong rồi sao?

Hiểu Thái Bá ám chỉ việc mình cùng Tôn Duy rời khỏi khách sạn, Đỗ Như bảo:

- Mong ngài hãy xem xét lại.

Thái Bá mau chóng đưa tay ngăn:

- Đừng nói nữa. Nếu cô không đồng ý yêu cầu tôi đưa ra thì sẽ không có thêm bất cứ cuộc bàn luận nào về vấn đề này nữa.

Thái Bá vừa dứt lời, tự dưng Tôn Duy cười khê. Sáu con mắt còn lại đồng loạt hướng về phía anh. Chậm rãi, anh hết nhìn Ngọc Thùy rồi nhìn qua lão giám đốc họ Nguyễn, từ tốn cho từng lời nói sắp được phát ra:

- Thời cuộc đã thay đổi rồi, Nguyễn giám đốc cao quý. Dù muốn hay không, ông cũng phải chấp nhận lời đề nghị của Đỗ giám đốc.

Rất nhanh, đôi mắt lạnh băng của Tôn Duy chiếu thẳng vào Ngọc Thùy. Hiển nhiên cô vợ trẻ thoáng giật mình. Ánh nhìn kì lạ đó, lần đầu tiên cô mới bắt gặp nơi chồng. Sắc lém. Hệt xuyên thấu tim gan cô. Không còn thấy hình ảnh người chồng hiền lành trầm tính nữa, cô tự nhủ lí nào chỉ vì chứng kiến cảnh làm tình ban nãy mà Tôn Duy đột ngột thay đổi trở nên đáng sợ như thế.

- Sẽ ra sao nếu mọi người biết ông đang quan hệ với vợ một nhân viên công ti Hoàng Hiệp? - Thu hồi ánh mắt vô cảm khỏi vợ, Tôn Duy thản nhiên hỏi.

Ngọc Thùy lập tức nhìn chăm chăm Tôn Duy. Đối diện, Đỗ Như không nói gì chỉ kín đáo quan sát nét biểu cảm trên mặt anh. Còn Thái Bá, ông vẫn giữ dáng vẻ thản nhiên, tay trái xoay xoay chiếc nhẫn đeo ở ngón tay cái của bàn tay phải. Vốn là tên cáo già, người đàn ông mưu mô đó đâu dễ sợ hãi trước lời đe dọa của con kia.

- Nghĩ rằng tôi sẽ sợ ư? Ai tin chứ?

Nhẹ nhàng đặt chiếc Iphone đang ở chế độ phát lên bàn, Tôn Duy nhấn mạnh:

- Với đoạn clip quay trực tiếp cuộc làm tình của hai người thì sao?

Hốt hoảng, Ngọc Thùy kéo chiếc Iphone lại gần. Kế bên, gương mặt Thái Bá không còn vẻ thản nhiên hay kèn kiệu nữa, nó gần như mất hết cảm xúc vì các cơ mặt đành lại khi nhìn rõ cảnh ái ân diễn ra trong màn hình cảm ứng. Thân thể trần truồng của hai người, Ngọc Thùy hưng phấn tột độ, gương mặt nhìn nghiêng đầy hoang lạc của Thái Bá, kể cả những tiếng rên rỉ đều hiện ra rất sống động.

- Ông và vợ tôi đã làm nên những cảnh quay thật đẹp.

Giận dữ trước lời nói có phần mỉa mai của Tôn Duy, Ngọc Thùy mím môi:

- Sao anh lại làm trò hề tiện này chứ?

Đến lượt Đỗ Như hỏi ngược lại cô vợ mặt dày không biết liêm sỉ này:

- Cô bảo chú ấy hề tiện? Vậy hành động làm tình ở công ti của cô thì gọi là gì?

Ngọc Thùy toan đáp trả thì Thái Bá thành linh lớn giọng: “Đủ rồi!”. Sau âm thanh vang vọng ấy, sự im lặng đột ngột kéo đến. Không khí tại đây bắt đầu ngột ngạt hơn. Thái Bá giật nhẹ chiếc Iphone ra khỏi tay Ngọc Thùy, giọng sắc lạnh:

- Nếu phát tán đoạn clip này thì thiên hạ sẽ biết anh bị vợ “cắm sừng”. Một gã đàn ông thất bại khi không giữ nổi người phụ nữ của mình.

Trước câu nói đả kích quá đáng đó, Đỗ Như liền nhìn qua Tôn Duy. Vốn hiểu tính anh, cô sợ anh sẽ hành động nóng nảy. Nhưng thật ngạc nhiên, sự tĩnh lặng bao phủ trên mặt Tôn Duy vẫn chẳng thay đổi. Anh điềm tĩnh đến mức khiến cô nghĩ rằng, bản thân anh chắc hẳn đang cố kìm nén cơn giận dữ trong lòng.

- Tôi chỉ là một nhân viên nhỏ bé, đâu có danh tiếng gì mà sợ mất. Nhưng ông thì khác đấy, Nguyễn giám đốc. Muốn thử không, để xem khi đoạn clip này phát tán ra ngoài thì tôi hay ông mới là người bị thiệt.

Đỗ Như hết sức bất ngờ khi nghe câu ứng phó bình tĩnh của Tôn Duy. Trông anh giờ đây chẳng khác nào một nhà thương thuyết tài giỏi, luôn biết cách xoay chuyển tình thế để có lợi cho mình. Còn Ngọc Thùy thì mặt mày tái xanh tái xám, mồ hôi rịn ra trên trán. Cô không muốn phân nửa dân số cả nước biết mình “cắm sừng” chồng, và hơn hết là thấy cảnh cô làm tình. Tuy nhiên, bằng chứng rõ ràng cho khả năng tài tình kia chính là, anh đã khiến một giám đốc sảo quyết như Thái Bá phải biến sắc, đôi mắt trở nên đỏ ngầu. Bàn tay cầm chiếc Iphone của ông bắt chợt run lên, cả cơ thể cũng vậy. Lòng ông có một trận cuồng phong.

- Mà muốn gì? - Ngay cả cách xưng hô, Thái Bá cũng kích động.

- Chấp nhận yêu cầu của chúng tôi, gia hạn thời gian trả nợ. Nhưng lần này không phải ba tháng mà là nửa năm.

Cười khinh, Thái Bá vung tay ném mạnh chiếc Iphone xuống đất. Vỡ tan tành. Giật mình khoảng vài giây, Ngọc Thùy thở phào nhẹ nhõm. Đáng lí phải nghĩ ra việc đập vỡ nó ngay từ đầu, tiêu hủy đoạn clip kia. Có cùng suy nghĩ với người tình, Thái Bá hả hê vào cái lúc Tôn Duy nhìn chăm chăm những mảnh vỡ nằm

dưới sàn. Ông cười kè này ngu ngốc khi đưa chứng cứ cho tội phạm. Nhưng rất nhanh, nụ cười trên môi biến mất bởi ông thấy Tôn Duy quay qua, nở nụ cười kì quặc. Nó mang hàm nghĩa đừng tưởng mọi chuyện đến đây là kết thúc.

- Ban này quay xong, tôi đã vào laptop của Đỗ giám đốc. Ngoài ra còn lưu trữ trong mail. Chưa hết, tôi gửi nó cho bạn mình với lời nhắn: “Nếu có chuyện bất trắc gì xảy ra với mình thì cậu hãy tung đoạn clip này lên mạng”.

Ngồi chết dí trên ghế, Ngọc Thùy bần thần. Về phía Thái Bá, ông mắt bình tĩnh đến độ đứng bật dậy đồng thời chồm về trước, túm lấy cổ áo Tôn Duy. Tròng mắt hiện rõ những tia máu vằn vện, răng nghiến ken két, điên tiết đến mức khiến ông không nói được gì ngoài âm thanh gầm gừ trong cổ họng. Dẫu có thể sắp bị hành hung, ấy vậy Tôn Duy chẳng hề lo lắng, trái lại vẫn giữ nguyên nụ cười.

- Tôi có mang theo giấy gia hạn nợ đây. Nguyễn giám đốc nên kí tên đi.

Sự giận dữ mau chóng biến mất, các cơ mặt dần ra, đôi mắt trở nên trống rỗng khi Thái Bá nhìn về mặt Tôn Duy vô cùng điềm nhiên. Có lẽ ông nhận ra rằng, trong cuộc đấu trí này, mình thực sự thua rồi.

Đỗ Như rời khỏi công ti Bá Nghiệp, riêng Tôn Duy ở lại vì có chuyện phải giải quyết. Anh nghĩ mối quan hệ vợ chồng này không thể trốn tránh được nữa, đã đến lúc cả hai đối diện thẳng thắn với nhau. Trên sân thượng lộng gió, Tôn Duy và Ngọc Thùy đứng gần nhau, cùng im lặng. Ai cũng chìm trong mớ suy nghĩ ngổn ngang rối rắm. Đặc biệt là Ngọc Thùy. Cô hoang mang về mọi thứ, bị chồng bắt gặp cảnh mình ngoại tình, về đoạn clip anh quay, về lời đe dọa, về việc tất cả mọi người sẽ biết sự thật về mình - một người vợ giả tạo.

- Bao lâu rồi? - Tôn Duy bất chợt lên tiếng - Cô và Nguyễn Thái Bá bắt đầu quan hệ lén lút từ khi nào?

Chẳng còn gì để giấu giếm nữa, Ngọc Thùy trả lời hời hợt:

- Cách đây hai năm.

Sự tiết lộ của vợ khiến Tôn Duy thoáng bất động. Cả hai sống với nhau bốn năm vậy mà nửa khoảng thời gian đó cô đã lừa dối anh, biến anh thành kẻ ngu ngốc luôn tin tưởng vào sự chung thủy. Tôn Duy nhớ lần đầu tiên chấp nhận qua đêm với Đỗ Như, bản thân đã đau vật đau đớn ra sao vì phản bội vợ. Trong khi đó Ngọc Thùy, lí nào lại không mang một chút day dứt với chồng ư?

- Nếu đã không muốn ở bên tôi thì vì sao không li hôn?

- Vì Thái Bá chưa thể cưới tôi.

Có tin nổi chẳng khi Tôn Duy nghe những lời tàn nhẫn đó phát ra từ chính miệng Ngọc Thùy. Dẫu giờ đây đã biết rõ bộ mặt thật của người con gái này thế nhưng anh vẫn sốc. Ngực có chút đau nhói. Và trên hết là giận dữ. Đáng ra, cuộc hôn nhân miễm cưỡng này không nên tồn tại. Có nhiều sai lầm trở thành bi kịch.

Tôn Duy nhắm mắt để giúp bản thân bình tĩnh hơn. Lát sau mau chóng mở mắt ra, anh quay qua nhìn Ngọc Thùy, đôi mắt kiên quyết mạnh mẽ:

- Vậy thì bây giờ, chúng ta li hôn!

Ban đầu là ngạc nhiên nhưng tiếp theo, ánh mắt của Ngọc Thùy trở nên bình thản. Li hôn, đây đâu phải là kết quả không đoán trước được. Thậm chí ngay cả khi cuộc đối thoại này bắt đầu cô cũng đã hiểu cuối cùng mọi chuyện sẽ kết thúc như thế. Vốn dĩ không thể tránh khỏi chuyện li hôn, chỉ là nó đến sớm hay muộn mà thôi. Nhìn nét mặt điềm tĩnh đến khâm phục của vợ, Tôn Duy đã có câu trả lời sau cùng.

Đang đứng chờ đợi trong lo lắng thì Đỗ Như chợt thấy Tôn Duy xuất hiện với những bước đi chậm rãi và bóng dáng lạng lẽ ấy đổ bóng xuống nền đất trông thật cô liêu. Lúc anh đã đứng ngay trước mặt, cô lập tức hỏi ngay:

- Chú và vợ... Cuộc nói chuyện của hai người thế nào rồi?

Trái với nỗi bất an đang hiện diện trên gương mặt đối phương, Tôn Duy mang dáng vẻ hết sức bình thường, đáp nhanh chóng:

- Chúng tôi đã giải quyết xong. Mọi chuyện đã kết thúc.

- Nghĩa là sao?

Thêm lần nữa, Tôn Duy nhìn sâu vào đôi mắt Đỗ Như với sự kiên định đến kì lạ:

- Chúng tôi sẽ li hôn.

Đỗ Như kinh ngạc trong thoáng chốc, tiếp theo thì chẳng thể làm gì ngoài việc buông tiếng thở dài nặng nề. Hôm nay quả là một ngày tồi tệ!

29. Chương 28: Chỗ Ở Mới

Đỗ Như thỉnh thoảng cứ nhìn qua bên cạnh, nơi Tôn Duy đang ngồi yên lặng đồng thời hướng ánh mắt ra ngoài cửa kính xe, bản thân cô chẳng rõ anh chỉ nhìn vậy thôi hay đang mải miết đuổi theo thứ gì ở ngoài kia. Cô không hỏi và cũng không thể hỏi, hơn ai hết cô hiểu lúc này người đàn ông đó cần được yên tĩnh. Kể từ lúc hai người rời khỏi công ti của Nguyễn Thái Bá, ngồi trên cùng chiếc xe hơi này thì đã không ai nói với ai lời nào. Dù vậy khoảng lặng ấy khiến cả hai tự cảm thấy dễ chịu. Lúc chiếc xe chạy qua một ngã rẽ, Tôn Duy đột ngột lên tiếng khiến Đỗ Như có hơi giật mình bởi đang bận suy nghĩ:

- Bây giờ cô trở về công ti à?

Cái nhìn của Đỗ Như vẫn dõi theo từng đường nét tĩnh lặng của anh, đáp:

- Ừm, tôi còn nhiều việc phải làm. Vả lại, tôi cần suy nghĩ thêm đối sách nếu như lão Thái Bá xấu xa vẫn không chịu dời thời hạn trả nợ.

Rất nhanh, đôi mắt Đỗ Như phản chiếu hình ảnh Tôn Duy khẽ xoay người qua, dưới ánh nắng chiều tà hắt ngược từ bên ngoài cửa kính, mặt anh trở nên tối sầm.

- Tôi tin chắc rằng lão ta sẽ đồng ý thôi. Bị quay lén cảnh giường chiếu như vậy, hỏi sao không sợ hãi chứ.

Tôn Duy tuy đang cười mỉa mai ấy vậy Đỗ Như lại nhìn rõ nụ cười đó trông thật buồn. Quay cảnh giường chiếu của Thái Bá ư? Nhưng ông ta mây mưa với ai chứ? Là với vợ anh! Chẳng cần biết lão già đó lo lắng thế nào, nhưng cô hiểu rõ hơn hết, ai mới là người đang bị tổn thương nhất hiện tại. Anh không cần phải gắng cười như thế, cô khó chịu lắm.

- Chú đừng tự ép mình phải chịu đựng. Nếu thấy đau khổ hay khó chịu, chú hãy bộc ra đi, đừng giấu giếm, nhất là trước mặt tôi.

Khi Đỗ Như nhẹ nhàng chạm vào tay mình, Tôn Duy cảm giác như có điều gì đó vừa vụn vỡ. Hẳn là lớp vỏ bọc giả tạo bên ngoài mà anh đang cố khoác lên để tỏ ra bình thản. Đôi mắt thoáng chút ngưng đọng, nụ cười cũng trở nên gượng hơn, anh biết mình muốn sụp đổ tuy nhiên bản thân cần tiếp tục gắng gượng, diễn tròn vai là một người mạnh mẽ. Vì anh không muốn yếu đuối trước mặt Đỗ Như, khiến cô phải lo lắng thêm nữa.

- Tôi không sao, vẫn rất ổn.

Đỗ Như hiểu dừng nên đánh vào lòng tự tôn còn sót lại của một người đàn ông đang rơi vào bước đường cùng. Nếu anh thích giữ dáng vẻ kiên cường bây giờ thì cô chẳng muốn đánh sập nó, mà ngược lại, sẽ giúp anh đến cùng. Cô siết chặt tay anh hơn, chuyển qua chủ đề khác:

- Chú có dự tính gì cho thời gian tới? Vợ chồng đã thành ra như thế rồi chắc chú khó lòng ở chung nhà với chị ta.

- Tôi biết nên cũng chuẩn bị rồi. Có lẽ tôi sẽ dọn ra ngoài một thời gian, dù rằng căn nhà đó do hai chúng tôi đứng tên mua nhưng từ đây cho đến lúc thủ tục li hôn hoàn tất và rạch ròi về tài sản thì tôi sẽ để Ngọc Thủy tiếp tục ở lại nhà.

- Chú định đi đâu?
- Thuê đại một căn phòng nào đấy, hoặc không thì đến ở nhà bạn.
- Chú định để bạn bè biết chuyện vợ chồng chú như vậy ư?

Tôn Duy không nói gì, gương mặt trầm tư lộ vẻ phân vân. Đối diện, Đỗ Như chỉ thở ra một luồng khí nhẹ, biết là anh sẽ có biểu hiện này, dù sao cô cũng đã chuẩn bị sẵn phương án khác khả thi hơn:

- Nếu chú thấy được thì có thể đến nhà tôi ở một thời gian.
- Nhà cô? - Tôn Duy nhú mày.
- Phải, nhà tôi rộng lắm, lúc trước cha mẹ và tôi còn sống cùng nhau nhưng giờ chỉ mỗi tôi thôi, cảm giác cô đơn lắm. Có chú đến sống cùng, tôi sẽ thấy đỡ hơn.
- Cô không sợ sống cùng một người đàn ông chẳng có mối quan hệ gì sao?

Đỗ Như chẳng rõ Tôn Duy có ý hỏi đùa hay thế nào nữa, liền nhìn thẳng vào anh mà điềm nhiên trả lời rằng:

- Chú và tôi lên giường với nhau bao nhiêu lần rồi mà tôi còn sợ cái gì nữa?

Tôn Duy chưng hửng, phút chốc đưa mắt nhìn tài xế đang chăm chú lái xe, lòng không hiểu nổi cô chủ trẻ này nghĩ gì mà lại dám nói vậy trước mặt người khác. Bất gặp cô gái nhìn mình đầy thẳng thắn, mái đầu hơi nghiêng, những sợi tóc tém mềm mại ôm sát chiếc cổ, khiến anh thấy cô chẳng hề muốn đùa giỡn chút nào.

- Được rồi, cô đã có lòng mời thì tôi không từ chối.

Tôn Duy đành chịu thua bằng một tiếng cười khẽ. Đối diện, Đỗ Như cũng mỉm cười có chút tinh ranh, như thể muốn nói: Chú biết điều đấy!

Chiếc xe hơi sang trọng đỗ ịch trước cổng nhà, Tôn Duy bước xuống, trước khi đóng cửa xe lại có nói với Đỗ Như mình vào trong lấy quần áo và vài vật dụng cần thiết. Dõi theo bóng dáng chàng trai đó bước chậm rãi về phía cửa nhà, Đỗ Như ngả đầu ra phía sau, tự nhủ rốt cuộc thì mọi chuyện lại đi theo hướng này đây. Cứ ngỡ cả hai sẽ chẳng còn liên hệ gì nữa, nào ngờ... Nhưng suy cho cùng, việc này khiến cô chủ đó cảm thấy vui, dù rằng bản thân có hơi tệ khi vui trước sự đổ vỡ của vợ chồng Tôn Duy. Không sao, cô sẽ giúp anh vượt qua.

Dòng suy nghĩ miên man biến mất khi mười phút sau, Đỗ Như thấy cửa nhà mở, Tôn Duy đi ra cùng chiếc va li to đùng. Trong khi tài xế đặt va li vào cốp xe hơi thì anh đã mở cửa xe, ngồi vào bên trong. Đỗ Như hỏi:

- Sao chú lấy hành lí nhanh thế?
- Chẳng có việc gì phải ở trong đó lâu cả...

Tôn Duy bỏ lửng câu nói, thần nhiên thắt dây an toàn. Đỗ Như chẳng hỏi thêm nữa, chỉ đưa mắt nhìn ngôi nhà khang trang đang đóng cửa im lìm dưới bầu trời nhập nhoạng hoàng hôn, trước khi tài xế lái xe đi.

Nhận ra đường này không đến công ti, Tôn Duy ngạc nhiên hỏi tài xế chạy đi đâu. Bên cạnh, Đỗ Như trả lời nhanh chóng, là muốn cùng anh về nhà.

- Chẳng phải cô nói còn nhiều việc phải làm sao?
- Tôi nghĩ lại rồi, công việc có làm hôm nay cũng chẳng hết. Tự nhiên tôi thấy mệt nên về nhà nghỉ ngơi luôn cho rồi.

Tôn Duy nhìn Đỗ Như chốc lát, biết rõ cô làm thế là vì ai. Cô không muốn để anh cô đơn một mình khi tâm trạng hiện tại đang tồi tệ. Dù bề ngoài luôn thờ ơ và lạnh lùng, ấy vậy Đỗ Như luôn quan tâm người khác theo cách riêng của cô, với anh cũng thế. Phải, cô luôn luôn là vậy... Tôn Duy cười khẽ, sao đến bây giờ anh mới bắt đầu hiểu cô chủ nhỏ này nhỉ?

Đúng là nhà gia thế có khác, ngôi biệt thự to lớn nằm lọt thỏm trong khuôn viên rộng lớn xanh ngắt. Lúc xuống xe, Tôn Duy đảo mắt nhìn quanh một vòng, thảo nào Đỗ Như không khỏi thấy cô đơn. Nếu là anh thì đã “tuyển” thêm mấy chục người nữa đến ở chung rồi! Anh cùng cô đi vào nhà, hai cô hầu chạy ra thưa cô chủ. Đỗ Như nói cho họ biết về việc từ giờ Tôn Duy sẽ ở đây một thời gian.

Khi cả hai cùng bước lên cầu thang, Tôn Duy tò mò hỏi:

- Cô không có họ hàng gì sao?

- Cũng có nhưng chẳng mấy thân thiết nên cũng ít qua lại lắm. Với lại, tôi không thích nói chuyện hoặc sống chung với những người mà mình không muốn gặp.

Đỗ Như vừa kết thúc câu nói thì họ đã đặt chân lên trên lầu, nhìn bốn căn phòng đóng cửa nằm dọc theo dãy hành lang sáng đèn, cô quay qua nhìn anh:

- Chú thích ở phòng nào thì chọn phòng đấy.

Mắt Tôn Duy lướt qua hết một lượt bốn cánh cửa được trang trí theo kiểu cổ điển, có chút phân vân, mới cất tiếng hỏi tiếp:

- Phòng cô ở đâu?

- Ở cuối dãy đó.

- Thế thì tôi sẽ ở phòng bên cạnh.

- Chú muốn ở gần tôi vậy à?

- Cô chớ có hiểu lầm, chỉ là tôi không quen ở nhà người khác, lại còn quá rộng thê này. Chỉ ít có người ở phòng bên cạnh cũng khiến tôi đỡ lạc lõng hơn.

- Tôi biết, là chú... sợ ma.

Thề lưỡi trêu chọc xong, Đỗ Như bước xuống cuối dãy hành lang, phía sau Tôn Duy vừa kéo theo chiếc va li vừa lăm bằm trong miệng... Đèn bật sáng, căn phòng trống đang chìm trong tối lập tức sáng bừng. Tôn Duy quan sát xong thì thầm cảm ơn là nó không đến nỗi quá rộng, nhanh chóng đặt va li vào góc tường. Đỗ Như đóng cửa lại, bước đến giường và ngồi phịch xuống.

- Phòng đẹp, lại sạch sẽ, chú quá hời rồi đó.

- Cô có cần tôi trả tiền phòng hàng tháng không?

- Sợ nói ra số tiền đó, chú sợ vãi cả ra quần đấy.

- Sao đến giờ mà cô vẫn không thể nói chuyện tử tế với người lớn tuổi hơn vậy?

- Tôi là thế mà, chú cũng biết còn gì.

Trông cảnh Đỗ Như nhún vai và cười ngạo nghễ là Tôn Duy chán nản thở dài. Không muốn bị cô chủ này chọc phá nữa, anh thảo lỏng cà vạt, bảo nhật:

- Tôi phải tắm rửa đây, cả ngày hôm nay mệt quá.

- Ok, chú tắm xong thì xuống nhà ăn tối với tôi.

- Chắc không cần đâu, tôi chỉ muốn ngủ một giấc cho thoải mái thôi.

Quan sát dáng vẻ mệt mỏi của anh chàng họ Tôn, Đỗ Như hiểu anh vẫn cần thời gian để tĩnh tâm sau chuyện của vợ. Nếu như bình thường thì cô sẽ ép anh đến cùng, nhưng lúc này thì cô phải thông cảm cho anh thôi. Gật đầu, cô bảo anh hãy nghỉ ngơi sớm và mình không làm phiền nữa. Lúc đứng dậy, bất cẩn thế nào hai chân vướng vào nhau khiến Đỗ Như chới với suýt ngã nhưng may thay Tôn Duy phản xạ mau chóng bằng cách dang tay ra đỡ lấy eo cô. Tuy nhiên, anh không đủ sức giữ cả hai lại nên tiếp theo, họ ngã mạnh xuống giường.

30. Chương 29: Công Cuộc Bắt Đầu Lại

Sau khi hoàn hồn lại, Đỗ Như và Tôn Duy bỗng chốc nhìn nhau chằm chằm. Vốn dĩ sự cố này cũng chẳng có gì đáng nói, và đây cũng không phải lần đầu tiên cả hai ôm lấy nhau trên cùng một chiếc giường ấy thế mà lúc này ánh mắt họ đều phản chiếu thứ xúc cảm mơ hồ nào đó. Với Đỗ Như, bản thân lấy làm lạ vì nhịp đập vội vã của trái tim mình. Còn Tôn Duy thì chẳng hiểu sao mình lại không chịu đứng dậy mà cứ giữ nguyên tư thế kẻ trên, người dưới kỳ cục này. Nhưng có một điều mà anh biết chắc rằng, ngay lúc này anh muốn...

Tự nhiên Tôn Duy từ từ cúi mặt xuống gần Đỗ Như, đôi mắt ấy giờ đây đọng lại nơi đôi môi đang mở hé của cô. Về phần Đỗ Như, bất động khoảng vài giây thì cô lập tức hiểu ra chàng trai định làm gì. Hành động đến nhanh y như suy nghĩ, cô liền đặt lên ngực anh, giữ lại. Như người mộng du bị đánh cho tỉnh dậy, Tôn Duy ngạc nhiên bởi bất gặp đôi mắt trong veo nhưng đầy kiên quyết từ đối phương.

- Đừng xem tôi là kẻ thay thế cho ai đó...

Chẳng để Tôn Duy kịp phản ứng là Đỗ Như đã dùng sức đẩy anh ra. Cô đứng dậy chỉnh sửa chiếc váy trên người cho ngay ngắn, nói vài câu lấy lệ rồi rời khỏi phòng. Tôn Duy vẫn còn đứng bất động, từ lúc bị Đỗ Như đẩy ra cho đến khi trong phòng chỉ còn lại mỗi mình, anh cảm thấy mọi thứ đều quá nhanh chóng. Cúi đầu lặng im chốc lát, anh ngã vật xuống giường, tay gác lên che ngang tầm mắt. Hình ảnh gương mặt bình thần, ánh mắt kiên định của Đỗ Như cứ lờn vờn trong đầu, Tôn Duy hiểu rất rõ cô gái mình muốn hôn lúc ấy chính là cô chứ không phải ai khác... Và vì thế, cô chẳng phải thay thế cho người nào cả!

Hôm nay quả là một ngày không ra gì đối với anh chàng họ Tôn.

Trong lúc Tôn Duy đang chán chường cho cái số đen đủi của mình thì bên ngoài dãy hành lang vắng vẻ, Đỗ Như vẫn đứng yên lặng với đôi mắt dán vào một điểm chơi vơi nào đó trong không trung. Y hết đối phương, cô cũng đang nhớ lại cảnh tượng ban nãy giữa mình và Tôn Duy. Lý do khi ấy cô từ chối nụ hôn từ anh và thốt ra câu nói kỳ lạ kia là bởi bản thân không hiểu được anh nghĩ gì. Đỗ Như vốn biết rõ tình cảm anh dành cho vợ, cũng như trong lần say rượu trước đây anh hôn cô nhưng lại gọi tên Ngọc Thuý... Với tâm trạng bất ổn hiện nay, liệu Tôn Duy có một lần nữa nhầm lẫn cô với người phụ nữ đó?

Đỗ Như khẽ nhắm mắt hít thở sâu, cảm giác hiện tại chẳng mấy thoải mái.

Bỗng dưng lòng tự hỏi, liệu cô có đứng không khi đưa ra yêu cầu Tôn Duy đến đây sống chung một thời gian? Cứ tiếp tục như vậy chỉ khiến cô càng khó thoát ra khỏi thứ tình cảm đơn phương này.

Sáng hôm sau, Tôn Duy vừa bước xuống dưới nhà đã thấy Đỗ Như ngồi dùng bữa sáng. Mau chóng bước đến, anh chậm rãi kéo chiếc ghế ở phía đối diện ra, ngồi xuống. Đỗ Như nhìn anh, nói một câu chào buổi sáng. Trước đáng về hết sức bình thường ấy, Tôn Duy thầm nghĩ rằng có lẽ cô chẳng để tâm gì đến cái hôn hụt đêm qua. Với những suy nghĩ miên man, anh không hề để ý cô hầu đặt đĩa thức ăn trước mặt mình từ lúc nào, rồi hỏi vài câu mà anh chỉ đáp bằng sự vô thức.

- Lát nữa chú định đến công ti như thế nào? - Đỗ Như thành linh hỏi.

Tôn Duy thoát khỏi mớ suy diễn vẩn vơ trong đầu, đáp: "Có lẽ bằng xe buýt, xe tôi hôm qua vẫn còn ở công ti".

- Vậy chú cứ đi chung xe với tôi.

- Tôi nghĩ không nên, để nhân viên trong công ti bắt gặp chúng ta xuống cùng một chiếc xe thì thế nào cũng bị bàn tán, với cô điều đó chẳng tốt chút nào.

Đỗ Như thấy buồn cười, bản tính cẩn thận quá mức của Tôn Duy chắc không bao giờ thay đổi, mà thiết nghĩ lí nào một giám đốc như cô lại ngại thơ đến thế.

- Thì tôi sẽ bảo tài xế dừng xe cách công ti một quãng rồi chú xuống xe là ok.

Tôn Duy khê đảo mắt, hần bây giờ mới phát hiện mình “tính già hoá non” mất rồi. Nhưng anh để ý một điều, cách hành xử lần giải quyết vấn đề từ Đỗ Như đã chín chắn và điềm tĩnh hơn rất nhiều. So với hai tháng trước, ngoài việc thích gây phiền phức cho người khác thì cô chủ họ Đỗ này vẫn chỉ là cô bé ham vui. Vậy mà sau một thời gian ngắn thôi, Đỗ Như thay đổi hoàn toàn. Nguyên nhân có lẽ do cái chết của bà chủ Đỗ. Quả chẳng sai, trải qua biến cố rồi thì tự khắc sẽ trưởng thành.

Quan sát Đỗ Như vừa dùng bữa vừa trầm tư suy nghĩ, Tôn Duy bất giác thấy cô trở nên quyến rũ lạ lùng. Cái khí chất khác lạ đó toát lên qua đôi mắt, cái miệng, gương mặt, dáng ngồi và cả thân hình. Nhìn chăm chú được một lúc, Tôn Duy sực tỉnh đồng thời khê lắc đầu. Tĩnh lại đi nào! Rốt cuộc thì anh đang làm gì vậy? Trở thành kẻ biến thái với cái việc nhìn trộm Đỗ Như rồi thích thú trước những ý nghĩ “ám muội” về cô ư? Anh chàng họ Tôn chẳng rõ mình bị gì nữa! Dẫu anh không ngừng trấn tĩnh bản thân nhưng có điều chắc chắn rằng, giờ đây anh đã nhìn Đỗ Như bằng một ánh mắt khác xưa...

Như đã nói, Tôn Duy cùng Đỗ Như đến công ti Hoàng Hiệp. Theo căn dặn, tài xế dừng xe lại ở vị trí thích hợp để Tôn Duy có thể xuống xe mà không bị người của công ti bắt gặp. Dõi theo chiếc xe hơi chạy về phía cánh cổng sang trọng, Tôn Duy nén tiếng thở mạnh rồi cất bước. Hôm nay vẫn sẽ là một ngày khó khăn.

Vào phòng làm việc, Tôn Duy bắt gặp cảnh các đồng nghiệp đang tụm lại bàn tán rôm rả vấn đề thú vị nào đấy. Vừa đặt chiếc cặp lên bàn làm việc, anh đã nghe:

- Nghe đâu hôm nay giám đốc Nguyễn Thái Bá sẽ đến đây trao đổi về việc gia hạn nợ cho công ti chúng ta.
- Thế à? Sao nghe phong thanh Hoàng Hiệp nợ Bá Nghiệp số tiền không nhỏ đâu, giờ lại đang lúc khó khăn lý nào ông ta đồng ý cho gia hạn nợ sao?

Trong khi ai nấy đều khó hiểu thì Tôn Duy thoáng im lặng, tiếp theo thì chẳng để ý nữa mà ngồi xuống chuẩn bị làm việc. Anh là kẻ hiểu rõ nhất cái “sự tình” trong chuyện này, lại nhớ đến hôm qua lão giám đốc họ Nguyễn bị anh quay lén cảnh mây mưa rồi mặt xanh mày xám, cổ nuột cơn phẫn uất mà đồng ý điều kiện gia hạn nợ. Cười khinh xong, Tôn Duy nghĩ đến Ngọc Thuý. Đến giờ cái việc chứng kiến vợ mình ngoại tình với gã đàn ông khác, đối với anh mà nói vẫn còn quá bất ngờ. Nhưng suy cho cùng biết rõ sự thật vẫn tốt hơn nhiều so với bị lừa gạt. Hiện tại điều anh cần làm là chuẩn bị liên hệ với luật sư để làm giấy tờ li hôn, ngày hai vợ chồng ra toà án chắc không còn lâu nữa. Cho đến giờ chàng trai ấy đã hiểu, “vỡ kịch hạnh phúc” mà hai người cùng đóng cũng phải đến lúc hạ màn, tiếc rằng nó lại mang một cái kết bi kịch.

Lúc này trong phòng họp, Đỗ Như cùng ban điều hành đang có mặt cuộc trao đổi với Nguyễn Thái Bá về vấn đề nợ nần của công ti Hoàng Hiệp. Cũng giống như các nhân viên, mọi người trong ban điều hành bất ngờ khi người đứng đầu một công ti hùng mạnh như Bá Nghiệp lại đồng ý gia hạn trả nợ đến sáu tháng. Trong khi trước đó ai nấy đều tin chắc rằng ông sẽ không ngừng gửi “tối hậu thư” đến để thúc giục Hoàng Hiệp trả nợ mau chóng. Không mấy để tâm đến những nét mặt đang ngạc nhiên tại đây, Thái Bá cất tiếng, vẫn cố giữ vẻ hoà hảo:

- Sự kí kết này đã làm Đỗ giám đốc hài lòng chưa?
- Tôi vô cùng cảm kích sự rộng lượng của Nguyễn giám đốc dành cho Hoàng Hiệp. Tôi nhất định sẽ trả lợi nhuận hàng tháng đầy đủ như trong hợp đồng.
- Đỗ giám đốc quá lời, chẳng qua là tôi đánh giá sai khả năng của cô thôi...

Trông nụ cười thân thiện nhưng hàm chứa sự mỉa mai đến cay nghiệt ấy, Đỗ Như kín đáo cười thầm. Cô hiểu lão cáo già đó đang rất, rất cảm hận mình ấy vậy vẫn phải làm bộ như chẳng có gì, cười cười nói nói hết kiểu hai bên vẫn đang hợp tác trên tinh thần hoà hảo. Từng lời nói, ánh mắt của ông ta, khiến cô cảm giác người đàn ông đáng sợ ấy chỉ muốn bằm vằm cái kẻ đang ngồi trước mặt mình.

Buổi họp kết thúc, âm thanh bàn luận khe khê từ ban điều hành Hoàng Hiệp vẫn còn. Chẳng ai ngờ Đỗ Như có thể thuyết phục được vị giám đốc kiêu ngạo như Thái Bá. Hần, giờ đây họ đã mang cái nhìn tin tưởng hơn vào nữ giám đốc trẻ tuổi.

Khi cửa phòng họp mở, Đỗ Như theo phép lịch sự bắt tay Thái Bá. Và ông ta chưa buông ra vội mà còn siết chặt tay cô hơn, đến mức cảm nhận được cái đau đầy khó chịu. Dù thể Đỗ Như cố giữ nét mặt bình thường, nghe ông nói khê:

- Tôi sẽ chống mắt chờ xem, cô và cả tên Tôn Duy đó sẽ làm cách nào để vực dậy một công ti sắp sụp đổ như Hoàng Hiệp.

Biết mọi người vẫn đang quan sát, Đỗ Như chẳng phản ứng gì ngoài một nụ cười vui vẻ, trả lời lại câu thách thức từ đối phương bằng câu ngắn ngủi:

- Nguyễn giám đốc về cẩn thận.

Thái Bá chiếu tia nhìn sắc lẹm về phía Đỗ Như, cô gái này đã khác nhiều rồi, không còn như ông nghĩ nữa. Cũng bởi dáng vẻ hết sức thần nhiên đó càng khiến sự tức giận trong ông ta thêm bùng phát. Thoảng cười kinh bỉ, ông rời khỏi phòng. Nhìn theo bóng dáng bước mình ấy, Đỗ Như thở phào nhẹ nhõm.

Tôn Duy tình cờ gặp Đỗ Như và một số trưởng phòng đi ra từ phía phòng họp. Trông vẻ mặt thoải mái của họ thì anh chắc rằng, cuộc thương thảo kia với Nguyễn Thái Bá đã thành công. Anh dừng lại, cúi đầu chào họ. Đỗ Như muốn nán lại nói chuyện với anh nên bảo các trưởng phòng đi trước.

31. Chương 30: Những Lời Tâm Sự

- Xem ra mọi chuyện đã ổn thỏa. - Tôn Duy nói luôn.

- Chiêu đe dọa của chú hữu hiệu quá mà. Ông ta trong lòng hận tôi lắm nhưng phải vờ cười nói, hay thật! - Đỗ Như nhớ lại nét mặt khó coi của Thái Bá - Việc trả nợ cho Bá Nghiệp tạm thời đã ổn, một số món nợ khác có thể xoay sở được.

- Cô còn bận tâm đến điều gì khác hơn à?

- Ừm là về khoản đầu tư và sản phẩm mới. Dù uy tín của Hoàng Hiệp bây giờ đã không còn như trước nhưng công ti vẫn phải tiếp tục tạo ra sản phẩm. Tuy vậy vấn đề đó không quá khó khăn, điều đáng lo ngại nhất lúc này là làm sao tìm ra một khoản đầu tư mới? Thua lỗ, nợ nần, bồi thường khiến ngân sách công ti gần như cạn kiệt, để duy trì bộ máy hoạt động hiện nay đòi hỏi phải có một số tiền không nhỏ. Tôi nghĩ đến việc vay ngân hàng...

Lời Đỗ Như vô cùng hợp lẽ khiến Tôn Duy chỉ có thể gật đầu trầm tư. Đúng thế, dù chỉ là một nhân viên kế toán nhưng anh đủ sức hiểu, một công ti muốn tiếp tục hoạt động thì ngân sách là thứ cấp thiết nhất. Huống chi quy mô Hoàng Hiệp lại lớn như vậy, nguồn đầu tư phải cao thế nào. Nhưng anh biết rõ, điều này cực kỳ khó khăn. Nếu vay ngân hàng, đồng nghĩa lại có thêm một khoản nợ nữa. Và về như Đỗ Như cũng có suy nghĩ giống anh:

- Uy tín sụt giảm, các công ti khác không còn muốn hợp tác với Hoàng Hiệp. Còn nếu vay ngân hàng, e chỉ sợ rằng nợ càng thêm nợ...

Trông nỗi phiền muộn trên gương mặt cô, Tôn Duy liền trấn an:

- Không nên quá gấp gáp, chuyện gì cũng phải từ từ.

Nhìn Tôn Duy vài giây xong, Đỗ Như khẽ xoay qua đồng thời hướng ánh mắt vô định ra ngoài tấm kính lớn của dãy hành lang, như thu gom cả khoảng trời rộng ở phía xa cùng những tia nắng sớm, cất giọng thật trầm:

- Tôi sợ mình không đủ khả năng để chống chọi, cũng như vực dậy công ti Hoàng Hiệp. Có quá nhiều khó khăn mà tôi phải đối mặt, bản thân thiếu kinh nghiệm và non nớt, lỡ như tôi sụp đổ thì sao? Tâm huyết của bố mẹ tôi sẽ ra sao...? Ban nãy lão Thái Bá còn nói, sẽ chống mắt lên xem thử tôi có thể làm được gì.

Cái nhìn đầy lo lắng của Tôn Duy vẫn chưa rời khỏi Đỗ Như, lòng nhận ra cô gái trẻ đó đang hoang mang, sợ hãi thế nào. Đối với Đỗ Như, trách nhiệm về công ti Hoàng Hiệp là quá lớn! Không may mắn như một số người kế thừa khác, lúc họ ngồi vào chiếc ghế giám đốc thì bản thân đã sẵn sàng gánh vác, có đầy đủ kinh nghiệm, còn Đỗ Như thì không, cô có mặt ở đây vào thời khắc này, chỉ để oằn mình đỡ lấy sự thất bại

lấn tởn thất nặng nề từ công ti, hoàn thành trách nhiệm của một người đứng đầu. Bỗng chốc, Tôn Duy muốn ôm lấy thân hình mảnh mai kia vỗ về nhưng rồi đành dừng lại. Khoảng cách giữa họ hiện nay tuy đã rút ngắn, dấu vết chưa đủ chứng minh cho bất kỳ điều gì về mối quan hệ mơ hồ này. Và anh lại nhớ đến chuyện tối hôm qua Đỗ Như từ chối nụ hôn của mình...

Cuối cùng, anh chàng họ Tôn chỉ khẽ đặt tay lên bờ vai cô, động viên:

- Dừng lo, mọi chuyện sẽ ổn. Chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua các khó khăn này.

Thật kỳ lạ, Đỗ Như cảm giác sự gồng mình nãy giờ vừa được xoa dịu. Bản thân thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút, hẳn là do cái siết vai mạnh mẽ và cũng thật ân cần từ Tôn Duy. Phải rồi, dù có sợ hãi, hoang mang, thậm chí mệt mỏi đến suy sụp nhưng chỉ cần người đàn ông này vẫn ở bên cạnh thì cô sẽ được tiếp thêm sức mạnh mà bước tiếp. Chậm rãi quay lại, cô nhìn Tôn Duy đang mỉm cười dịu dàng, bất giác cũng muốn sà vào lòng anh nhưng cô phải kìm nén cái xúc cảm đó. Vả lại đây là công ti, nếu cả hai bị nhân viên khác bắt gặp đang tỏ ra thân mật thì tệ lắm.

- Cảm ơn chú.

Đỗ Như nở nụ cười đáp lại, cùng với một niềm tin vững vàng rằng, Tôn Duy sẽ luôn âm thầm đứng ở phía sau cổ vũ và để mình có thể dựa vào.

Đỗ Như vừa vào phòng thì thư ký riêng cũng bước vào để đưa một tập hồ sơ cho giám đốc. Ngồi xuống bàn, cô đón lấy những tờ giấy đánh máy chi chít và đọc thật kỹ các điều được ghi ở bên trong. Mất mười phút sau, cô mới ngược lên, hỏi:

- Đây là của trưởng phòng sản xuất đưa à?

- Đúng ạ. Theo chỉ thị của giám đốc, trưởng phòng đang điều tra kỹ lại vấn đề sản phẩm Eye Maxgirl có chứa chất viêm da.

- Ừm, theo như những gì được ghi rõ trong đây thì đúng là sản phẩm mới đó có chứa chất độc hại này. - Đỗ Như thả nhẹ xấp tài liệu lên bàn - Thật kỳ lạ, lí nào trong quá trình sản xuất, người ở bên bộ phận chất lượng không kiểm tra kỹ? Nếu nói là do sơ suất thì cũng chỉ ở một lô sản xuất thôi chứ.

- Giám đốc cho phép tôi nói điều này: Rất có thể có ai đó cố ý bỏ chất viêm da độc hại ấy vào sản phẩm...

Đỗ Như nhìn sâu vào đôi mắt mang sự chắc chắn của thư ký riêng, những ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn tạo thành âm thanh thật khẽ, hạ giọng:

- Không chỉ cố ý mà đó còn là kẻ nắm toàn quyền kiểm tra Eye Maxgirl.

Nữ giám đốc trẻ vừa dứt lời thì mau chóng, thư ký riêng bảo ngay rằng:

- Em sẽ nói trưởng phòng sản xuất điều tra về trưởng nhóm kiểm tra chất lượng.

Thư ký riêng vừa rời khỏi phòng, Đỗ Như cầm xấp tài liệu kia lên xem lần nữa, hơi ngả người ra phía sau và chân đạp nhẹ một cái, chiếc ghế xoay quay nửa vòng rồi dừng hẳn, giờ đây đối diện với cô là cửa sổ phòng bằng kính để nhìn ra bên ngoài. Đôi mắt nheo nheo do ánh sáng hắt vào, suy nghĩ của cô vẫn còn vướng lại trên những dòng thông tin đánh máy. Rốt cuộc sự cố về sản phẩm Eye Maxgirl liệu có bàn tay ai đó nhúng vào? Đó là người trong công ti Hoàng Hiệp hay một kẻ thù ở bên ngoài, ẩn mình đằng sau bóng tối?

Giờ nghỉ trưa, Tôn Duy cùng các đồng nghiệp xuống căn tin ăn cơm. Căn phòng rộng lớn ồn ào tiếng nói cười, âm thanh từ việc kéo bàn ghế, cả những chiếc muỗng và khay nhôm va chạm nhau cứ vang lên liên tục bên tai anh. Chọn chỗ ngồi thích hợp, anh ngồi xuống, lòng chợt nhớ đến Đỗ Như. Chẳng rõ cô đã đi ăn trưa hay vẫn đang làm việc. Định lấy điện thoại ra nhắn tin hỏi thăm nhưng nghĩ lại, anh cầm đĩa lên bắt đầu bữa trưa. Có lẽ không nên làm phiền cô quá nhiều, với anh nhận thấy mình chẳng khác gì một ông bố kỹ tính.

Miệng nhai cơm, tai nghe tiếng nói lào xào xung quanh, Tôn Duy lại nghĩ về vấn đề khoản đầu tư với sản phẩm mới mà Đỗ Như đề cập. Có cảm tưởng đầu óc anh chàng này không bao giờ ngừng nghĩ ngợi. Nói đúng hơn, Tôn Duy thấy mình bất lực trước nỗi phiền muộn của cô trong lúc này. Khoản đầu tư lớn, nhân

viên nghèo như anh thì giúp được gì? Sản phẩm mới thì mù tịt, anh là kế toán đâu phải kinh doanh mà nghĩ ra ý tưởng mới. Nhìn đi nhìn lại, anh không làm được gì cả.

Chợt, Tôn Duy nghe hai anh đồng nghiệp trung niên bên cạnh bàn tán rôm rả.

- Hôm qua vợ tôi than thở mỹ phẩm bây giờ đắt đỏ quá.
- Phụ nữ đổ tiền cho ba cái thứ đó thì tiền nào chịu cho nổi. Vợ tôi nội trợ đây, tìm mua một loại mỹ phẩm phù hợp với tuổi và giá cả cũng tối cả mắt.

Tôn Duy nhớ ngày trước cũng thường nghe vợ than vãn về chuyện mua mỹ phẩm, lúc đó tự thấy phụ nữ sao mà rườm rà. Nhưng phải nói, có ông chồng nào lại không muốn nhìn thấy vợ mình xinh đẹp? Thế nên phụ nữ làm đẹp phần lớn vẫn là để đàn ông ngắm. Không thể trách được! Húp hết muống súp, Tôn Duy để chén đĩa vào trong khay, đẩy nhẹ ghế rồi đứng dậy. Đúng lúc anh lại nghe một trong hai người ban nãy buông tiếng thở dài:

- Phụ nữ trung niên thì khó lắm, da dễ lão hoá nhanh mà mỹ phẩm giờ hay dành cho mấy cô gái trẻ. Thêm nội trợ nữa thì đủ sức đâu mà bỏ tiền mua đồ đắt.

Chẳng hiểu sao Tôn Duy cứ để tâm đến lời nói đó. Thậm chí lúc rời khỏi căn tin, trong đầu anh vẫn còn mãi miết nghĩ về mấy cụm từ như “phụ nữ trung niên”, “da dễ lão hoá” thêm cả “nội trợ không đủ tiền mua đồ đắt”.

Tôn Duy mở vòi xả nước để rửa mặt cho tỉnh táo, rất nhanh sau đó thì ra khỏi phòng vệ sinh, vô tình bắt gặp ba cô lao công trung niên. Họ cứ lần lượt nhìn vào tấm kính soi treo trên tường, vừa thở dài vừa than vãn với nhau.

- Da mặt dạo này tàn quá, tôi xài đỡ kem dưỡng của con gái, ai dè dị ứng nên phải ngừng dùng. Mà kiếm mua loại hợp với mình thì khó quá.
- Da của phụ nữ trung niên khác tụi trẻ lắm, rất khó dùng kem này nọ.
- Thôi già rồi mấy bà ơi, dùng kem chi phí tiền? Nội trợ rồi lao động như tụi mình có ai ngắm đâu mà chăm kỹ chi trời.
- Ô hay, phụ nữ nào chả muốn mình đẹp. Trung niên thì sao, nội trợ hay lao động thì sao, ai cũng có quyền đẹp hết!

Quan sát cuộc nói chuyện sôi nổi đó, bất giác Tôn Duy yên lặng trong một chốc. Dù chỉ là đàn ông và không quan tâm đến chuyện “chăm chút bề ngoài” gì nhưng ngay lúc này anh cảm giác mình có thể hiểu được phần nào nỗi phiền muộn của những phụ nữ vào giai đoạn trung niên. Tuổi tác khiến họ không ngừng lo lắng về nhan sắc, bên cạnh đó còn là sự đè nặng về tiền bạc. Nếu có thể dung hoà được cả hai thì tốt biết mấy... Đột nhiên cái ý nghĩ đó vừa hiện lên trong đầu anh thì một ý tưởng bất chợt loé sáng khiến chàng trai này thành linh kêu lên:

- Đúng rồi! Sao lại không nghĩ ra nhỉ?

Bỏ mặc cái nhìn ngạc nhiên từ ba cô lao công nọ, Tôn Duy mau chóng rời khỏi đây, vừa bước vội trên dãy hành lang vừa lấy điện thoại gọi cho Đỗ Như.

32. Chương 31: Ý Tưởng Mới

Có tiếng gõ cửa, Đỗ Như rời mắt khỏi những bảng báo cáo, ngược lên và nói “vào đi”. Cánh cửa nhanh chóng bật mở, cô thấy Tôn Duy bước vào, chẳng những thế còn mang một nét mặt rất vui vẻ lẫn hài lòng nữa. Cách đây mấy phút, cô có nhận được cuộc gọi từ anh, không rõ là chuyện gì mà chất giọng nghe rất phấn khởi. Chạm rãi rời khỏi bàn, Đỗ Như tiến đến trước mặt Tôn Duy, chưa kịp cất tiếng là anh chàng đã hỏi thẳng vào vấn đề:

- Đỗ Như, công ti đã có ý tưởng gì về sản phẩm mới chưa?

- Sản phẩm mới à? - Đỗ Như hơi nhú mày - Hiện tại bên phòng chế tạo sản phẩm vẫn chưa có ý tưởng gì, tình hình hiện nay vẫn chưa được ổn định lắm nên cần có thời gian để suy nghĩ và tìm ra ý tưởng. Mà chú hỏi để làm gì vậy?

Tức thì, Tôn Duy liền nắm chặt hai bờ vai Đỗ Như mà quên mất rằng đây là phòng giám đốc chứ không phải ở chỗ riêng tư, mừng rỡ bảo:

- Tôi vừa nghĩ ra một ý này, cô xem xét thử có được không nhé. Từ trước đến giờ, có phải hầu hết những mỹ phẩm của Hoàng Hiệp đều hướng đến giới trẻ? Sao chúng ta không thử thay đổi sang đối tượng khác?

- Là đối tượng gì?

Tôn Duy liền đem cuộc trao đổi của ba cô lao công trung niên cùng với hai anh đồng nghiệp ban nãy trong nhà ăn, kể lại cho Đỗ Như nghe. Vừa dứt lời, cũng chẳng để cô gái họ Đỗ phản ứng là anh nói tiếp:

- Tôi thấy phụ nữ trung niên, đặc biệt thuộc tầng lớp lao động hoặc nội trợ, hiện nay trong xã hội chiếm khá nhiều. Nếu chúng ta tạo ra sản phẩm mới hướng đến đối tượng này thì có thể tạo được một thị trường tiêu thụ không nhỏ.

Trước sự phấn chấn lẫn hăng hái của đối phương, Đỗ Như ngẩn ra trong chốc lát, sau đó thì khẽ đảo mắt đầy nghĩ ngợi. Đây quả là một gợi ý không tồi.

- Theo như những gì chú nói... - Nữ giám đốc này đặt tay lên môi, phân tích - Những phụ nữ đó đang gặp khó khăn trong vấn đề lựa chọn sản phẩm phù hợp với tuổi tác của họ vì phần lớn thị trường hiện nay hướng về phía giới trẻ nhiều nhất. Chú nói đúng, trong xã hội tầng lớp lao động rất nhiều, chưa kể bây giờ nội trợ và giúp việc cũng gia tăng đáng kể. Đa số kinh tế của họ ở mức trung bình trong khi những mỹ phẩm đang bày bán lại khá đắt đỏ. Giả như...

Chẳng hiểu lý do gì mà Tôn Duy tỏ ra hứng thú với ý tưởng này, đến nỗi không cho Đỗ Như nói hết câu thì đã khẳng định luôn:

- Giả như có thể tạo ra một sản phẩm vừa phù hợp với đối tượng này lại vừa thêm phần giá cả phải chăng thì khả năng tiêu thụ sẽ tốt đấy.

- Ừm, theo những gì phân tích nãy giờ thì ý tưởng mới đó đáng để thử lắm. Được rồi, tôi sẽ nhanh chóng trao đổi với trưởng phòng chế tạo sản phẩm. Nếu ổn thỏa thì lần này tôi phải cảm ơn chú rồi.

- Không có gì, tôi chỉ tình cờ nghe những cuộc trao đổi kia rồi nghĩ ra thôi.

- Nhưng không phải ai cũng có được sự tình cờ như thế đâu.

Cười cười xong, Đỗ Như bắt gặp ánh mắt Tôn Duy chăm chú nhìn mình. Phản chiếu trong đó là một sự ân cần dịu dàng đầy mơ hồ. Ngạc nhiên vài giây xong tự dưng cô liền mỉm cười nhẹ nhàng như đáp lại. Có cảm giác rằng, cả hai vẫn luôn dành cho nhau sự quan tâm âm thầm, và mỗi người hoặc ở vị trí cho đi hoặc ở vị trí đón nhận cũng đều thấy ấm lòng... Chẳng rõ cả hai sẽ còn đứng như thế đến bao giờ nếu cửa phòng không đột ngột mở, cô thư ký riêng cứ tự nhiên đi vào bởi không hề biết có hai người đang chìm đắm trong không gian riêng của họ tại đây.

- Giám đốc, có chuyện....

Cô thư ký ngưng bật khi thấy Đỗ Như và Tôn Duy đang đứng khá gần, mặt đối mặt, chưa kể anh còn nắm chặt bờ vai nữ giám đốc trẻ. Bất ngờ vì bị bắt gặp như vậy, Tôn Duy lập tức hạ tay xuống cùng với biểu hiện hơi lúng túng. Đối diện, Đỗ Như cũng có phần bối rối liền sửa lại áo vest và vuốt lại mái tóc theo phản xạ. Thấy cô thư ký khẽ chớp mắt, trông như kiểu chưa biết nên tiếp tục lên tiếng hay cứ im lặng như bây giờ, Đỗ Như giải vây cho cả ba bằng cách hỏi trước:

- Có chuyện gì sao?

- Dạ, tôi có chuyện quan trọng muốn báo với giám đốc...

Đỗ Như toan bảo “được rồi” thì đúng lúc nghe Tôn Duy ở bên cạnh nói:

- Không còn chuyện gì nữa, tôi xin phép rời phòng thưa giám đốc.

Trước đáng về cúi đầu cùng thái độ phép tắc đó, Đỗ Như biết anh không muốn cho thư ký hiểu sai về mối quan hệ giữa họ, liền cất tiếng nghiêm túc:

- Việc trình bày ban nãy tôi đã hiểu rõ, anh có thể đi được rồi.

Nghe Đỗ Như gọi mình bằng “anh”, Tôn Duy bất giác cảm thấy hơi lạ lùng nhưng hiểu rõ đây là cách xưng hô giữa cấp trên với cấp dưới nên anh không phản ứng gì khác ngoài việc rời đi mau chóng. Lúc đi ngang qua, anh kịp bắt gặp đôi mắt cô thư ký riêng thoáng nhìn mình, không phải kiểu bí mật hay có mưu đồ gì, đơn giản là cô ta đang tò mò về chàng nhân viên vừa có thái độ kỳ lạ với giám đốc.

Cửa phòng đóng lại, Tôn Duy thở phào một tiếng nhẹ nhõm, tưởng chừng cả ngọn núi vừa bốc hơi khỏi cơ thể. Khi nãy bị bắt gặp, anh lúng túng kinh khủng, may là Đỗ Như vẫn điềm tĩnh khiến cho tình hình không trở nên tệ đi. Đưa mắt nhìn hai bàn tay mình, anh tự nhủ có lẽ sau này phải cẩn thận hơn khi đứng trước mặt cô ấy nếu không muốn cả hai rơi vào rắc rối ngoài ý muốn.

Trong khi bên ngoài Tôn Duy đã cất bước thì trong phòng, Đỗ Như vừa nghe thư ký báo về một chuyện khiến cô vô cùng ngạc nhiên:

- Có một khoản đầu tư mới dành cho Hoàng Hiệp, của công ti nước ngoài ư?

- Đúng thế thưa giám đốc. - Cô thư ký gật đầu - Thông tin bất ngờ này vừa được báo lại, nghe nói đó là tổng công ti bên Mỹ, người đứng đầu là tổng giám đốc người Việt họ Trương, một chàng trai còn khá trẻ tuổi.

- Họ Trương? Tên đầy đủ của anh ta là gì?

- Về việc này thì phó giám đốc nói rằng, thư ký riêng ở bên đó chưa thể tiết lộ danh tính của vị tổng giám đốc này cũng như các thông tin chi tiết về công ti họ.

- Sao chứ? Họ có ý muốn đầu tư vào Hoàng Hiệp vậy mà lại che giấu thông tin ư? Liệu có đáng tin hay không đây?

- Hẳn sự đầu tư này không đến nỗi mập mờ đâu giám đốc. Tôi nghe phó giám đốc bảo rằng tổng giám đốc họ Trương này sẽ về Việt Nam trong nay mai, và ngài ấy muốn gặp trực tiếp giám đốc để bàn bạc kỹ lưỡng hơn.

- Hiểu rồi, tôi sẽ hỏi rõ lại phó giám đốc xem sao...

Cô thư ký cúi chào rồi rời phòng. Còn lại một mình, Đỗ Như đan những ngón tay vào nhau, khẽ tựa cằm lên mu bàn tay, đôi mắt hướng vào không trung đang suy nghĩ. Bản thân đang đau đầu về vấn đề tài chính của Hoàng Hiệp, nay bất thành lình nhận tin có một tổng công ti bên Mỹ có ý đầu tư cho công ti, lại là chàng trai người Việt mới kỳ lạ. Dường như anh ta chưa muốn cô biết rõ về mình nên không cung cấp thêm về thông tin cá nhân cũng như quy mô công ti bên đó. Đắn đo chốc lát, cô liền nói qua điện thoại bàn, yêu cầu thư ký gọi phó giám đốc đến.

Buổi chiều, Đỗ Như rời phòng giám đốc sớm hơn mọi ngày một chút. Nói chuyện với thư ký xong, cô cất bước, vừa băng qua những dãy hành lang vắng vẻ vừa nghĩ ngợi. Cuộc nói chuyện với phó giám đốc không giúp cô có thêm thông tin gì về vị tổng giám đốc bí ẩn kia. Riêng có một điều làm cô không khỏi bận tâm.

- Thú thực tôi cũng lo ngại trước điều lạ lùng này nhưng người thư ký có nói rằng: “Tổng giám đốc của chúng tôi rất muốn đầu tư cho Hoàng Hiệp, vì giám đốc Đỗ Như là người quen đặc biệt của ngài ấy”...

Khi nghe phó giám đốc thuật lại câu đó, Đỗ Như tròn xoe mắt kinh ngạc. Người quen đặc biệt? Nghĩa là gì? Vị tổng giám đốc này... quen biết với cô ư? Có khi nào đây là người quen cũ của bố mẹ ngày xưa và bây giờ nghe tin Hoàng Hiệp gặp khó khăn nên muốn giúp đỡ cô - con gái của họ? Càng nghĩ càng cảm thấy tò mò, rốt cuộc anh ta là ai? Đỗ Như chán nản, nhưng nghĩ kỹ thì nếu tổng công ti đó thực sự đầu tư cho Hoàng Hiệp thì đây là cơ hội rất tốt, còn vấn đề người kia là ai chỉ cần chờ đến khi hai bên gặp mặt thì cô sẽ được biết thôi.

Đang nghĩ ngợi miên man thì Đỗ Như thoáng giật mình bởi nghe tiếng gọi lớn:

- Giám đốc, cẩn thận!

Đỗ Như xoay qua vì nhận ra đó là giọng của Tôn Duy, và cũng cùng lúc đó, đôi giày cao gót vừa bước hụt một cái. Hoá ra vì lơ đãng mà cô không để ý phía trước đang là cầu thang, nhưng lúc phát hiện ra thì đã quá trễ, tiếng gọi từ Tôn Duy không kịp giúp cô thoát khỏi cú trượt ngã kia. Đỗ Như cảm nhận rõ cơ thể mình đang nghiêng dần xuống theo lực hút Trái Đất. Về phía Tôn Duy, anh cũng hốt hải chạy đến với ý định cứu giúp. Khi đó, hẳn họ đều nghĩ sẽ có một cú ngã xảy ra thế nhưng bất ngờ thay, một bóng dáng mau chóng xuất hiện và kịp đỡ lấy cô gái.

Sự việc diễn ra quá nhanh, đến lúc hoàn hồn lại thì Đỗ Như phát hiện mình đang nằm trong vòng tay của một chàng trai. Nghe tiếng thở hổn hển bên tai, cô liền quay qua. Cái nhìn lập tức đứng yên phản chiếu hình ảnh một gương mặt vô cùng thân thuộc, thậm chí đôi mắt, bờ môi ấy đã từng sưởi ấm trái tim yếu ớt của cô trong suốt hai năm qua. Nói về chàng trai kia, khi bắt gặp vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt đáng yêu ấy, anh liền siết chặt vòng tay hơn đồng thời nói thật rõ:

- Đỗ Như, anh trở về rồi...

Bất ngờ quá đỗi, Đỗ Như chỉ biết để mặc anh ôm siết lấy mình với niềm vui khôn tả. Chẳng riêng gì cô, ngay cả Tôn Duy cũng đứng bất động trên bậc thang và chứng kiến cảnh chàng trai xa lạ kia giữ chặt lấy cô như đang giữ một báu vật.

33. Chương 32: Bạn Trai Cũ Của Đỗ Như

Mặc dù đã mấy phút trôi qua nhưng Đỗ Như vẫn không nói được lời nào với chàng trai đang ngồi ở phía đối diện. Hẳn là vì quá bất ngờ! Chẳng phải ư? Gương mặt góc cạnh ấy, vàng trắng cao ấy, cùng ánh mắt và nụ cười tươi sáng ấy, cứ ngỡ sẽ không bao giờ còn được thấy lại vậy mà ngay lúc này anh đã ở ngay trước mặt cô. Nó giống như một phép màu mà vào cái ngày chia tay đó, cô chủ họ Đỗ từng mong muốn nó hãy xuất hiện.

Trương Tân, chàng trai ba năm trước khi đứng dưới cơn mưa đã lúng túng ngỏ lời với Đỗ Như rằng: “Làm bạn gái anh nhé?” và cũng chính anh vào một ngày đầu hạ cách đây một năm lại khiến trái tim cô bị tổn thương bởi năm từ: “Chúng ta chia tay thôi”. Tại sao bây giờ anh có mặt tại nơi này chứ? Lại còn với dáng vẻ sang trọng và uy quyền hơn xưa. Cứ như thể đây không còn là chàng sinh viên vừa tốt nghiệp ra trường nữa. Bao nhiêu ý nghĩ mông lung cứ bủa vây khiến Đỗ Như chỉ biết ngồi thừ ra, mãi một lúc sau mới nghe Trương Tân cất tiếng:

- Em làm sao vậy? Mệt ở đâu à?

Nghe câu hỏi nhẹ tênh đó, bất giác Đỗ Như thấy buồn cười. Nói chia tay cũng là anh, từ bỏ mối quan hệ yêu đương suốt gần ấy năm cũng là anh, và bây giờ anh đột ngột quay về rồi hỏi những điều như thế, nếu là Đỗ Như của mấy tháng trước đây thì hẳn đã làm một trận lòi đình rồi. Nhưng lúc này cô chỉ mỉm cười lắc đầu:

- Em ổn, dĩ nhiên là do quá ngạc nhiên khi gặp anh tại Hoàng Hiệp.

- Em còn trách anh ư?

- Chuyện qua rồi, hỏi những điều này còn có ý nghĩa gì?

Trương Tân quan sát Đỗ Như với ánh mắt thoáng ngạc nhiên, rồi tiếp:

- Đỗ Như, anh thấy em đã khác trước...

- Từ ngày anh đi, bao nhiêu chuyện không hay đã xảy ra nên em phải thay đổi thôi. Cái chết của mẹ em và tình hình công ti Hoàng Hiệp.

- Anh biết, vì thế anh mới cấp tốc trở về gặp em.

Trông cái nhìn dịu dàng của Trương Tân, Đỗ Như tự đứng im lặng.

Đứng phía sau nữ giám đốc trẻ, Tôn Duy này giờ vẫn không rời mắt khỏi chàng trai trẻ tuổi và lịch thiệp cao sang kia. Vừa rồi, anh có nghe Đỗ Như gọi anh ta bằng cái tên Trương Tân. Hình như từ trước đến giờ, trong những cuộc nói chuyện giữa anh với Đỗ Như, chưa khi nào xuất hiện hai từ này. Đây là lý do, Tôn Duy không tài nào đoán được mối quan hệ của hai người họ là gì?

Anh trai? Không, cả công ti ai cũng biết vợ chồng giám đốc Đỗ chỉ có duy nhất một cô con gái. Họ hàng? Lần trước anh nhớ cô có nói không mấy thân thiết với họ hàng. Vậy chỉ có thể là bạn bè... Nhưng Tôn Duy trông cái cách hỏi han ân cần cùng biểu hiện trù mến từ chàng trai họ Trương này thì chứng tỏ tình cảm không dừng ở mức bạn bè. Trong đầu Tôn Duy vang lên câu hỏi “Anh ta là ai nhỉ?”, còn đôi mắt thì cứ nhìn theo bàn tay của Trương Tân siết nhẹ bờ vai mỏng manh của Đỗ Như.

- Anh về nước gấp em, thế còn bố anh?

Trương Tân toan trả lời chợt đưa mắt nhìn qua Tôn Duy đang đứng với dáng vẻ trầm tư, liền quay qua hỏi bạn gái cũ:

- Nãy giờ mãi nói chuyện mà anh không để ý, đây là phó giám đốc của công ti?

Lần thứ hai, Trương Tân lại khiến Đỗ Như buồn cười, liền nhìn sang Tôn Duy cũng đang mang biểu hiện lóng ngóng đến khó xử. Cô trộm nghĩ, chú “hời” quá rồi được cho “lên chức” làm phó giám đốc Hoàng Hiệp nữa chứ!

- Chú... à không, anh ấy chỉ là nhân viên phòng kế toán thôi.

- Là nhân viên?

Trương Tân nhú mày, tức thì Tôn Duy hiểu ý liền ứng đáp rằng:

- Lúc này tôi thấy giám đốc bị ngã nên ở lại xem cô ấy có bị thương gì không. Bây giờ tình hình đã ổn thì tôi xin phép rời khỏi đây.

Đỗ Như cũng hiểu Tôn Duy không muốn để lộ sự thân thiết giữa họ cho Trương Tân biết nên đã viện cớ như vậy, bởi chỉ là một nhân viên kế toán mà lại đứng bên cạnh giám đốc chẳng khác gì thư ký riêng, và còn lắng nghe toàn bộ cuộc trò chuyện “mật thiết” này giờ thì về như không được hợp lẽ cho lắm. Tôn Duy cúi đầu chào Đỗ Như xong đồng thời xoay lưng. Đi được vài bước, anh đã nghe Trương Tân cất tiếng đề nghị muốn cùng Đỗ Như dùng bữa tối để cả hai có thời gian tiếp tục nói chuyện về những điều còn dang dở. Hiển nhiên cô đã đồng ý.

Đi ra ngoài và đóng cửa phòng lại, Tôn Duy bất giác nhận ra lòng có đôi chút nặng nề. Lời đồng ý mau chóng từ Đỗ Như chẳng hiểu sao lại kéo lòng anh chùng xuống một cách kỳ lạ. Và thêm điều thắc mắc: “Anh chàng Trương Tân đó rốt cuộc là ai? Mối quan hệ ra sao với Đỗ Như?” càng khiến cho sự nặng trĩu ấy thêm tăng. Đứng nghĩ ngợi vẫn vơ chốc lát, Tôn Duy gãi đầu soàn soạt, lý do gì bản thân lại quan tâm chuyện đó nhiều đến thế? Kể từ lúc nào mà anh bắt đầu để tâm đến những điều liên quan đến Đỗ Như? Tự thấy khó hiểu với chính mình, anh thở dài.

Cùng lúc có hai đồng nghiệp nam từ xa đi lại, khoác tay nói cười vui vẻ. Nhác thấy Tôn Duy đứng tần ngần ở gần cầu thang thoát hiểm thì một người liền hỏi:

- Hey, bọn này định đi nhậu một bữa, cậu đi không?

- Không biết Tôn Duy là người chồng mẫu mực à? Sau giờ làm là cậu ta luôn về nhà với vợ. Rủ cậu ta đi nhậu còn khó hơn lên trời! - Anh chàng kia bảo đùa.

Tôn Duy khẽ lườm thẳng đồng nghiệp dám trêu mình. Mà hẳn nói đúng, anh ít khi tham gia mấy cuộc chơi bởi đêm khuya với họ, bởi nghĩ đến Ngọc Thủy. Nhưng hiện giờ cả công ti còn chưa biết chuyện anh và vợ sắp li hôn nên cứ đem ra chọc phá, giễu cợt. Nếu như bình thường hẳn anh chàng đã từ chối rồi, tuy nhiên nghĩ đến chuyện có mỗi mình về nhà họ Đỗ trong khi Đỗ Như lại đi dùng bữa tối với Trương Tân bỗng chốc lòng thấy có chút cô đơn. Chưa kể, bản thân anh hiện đang khó chịu lắm nên quyết định nhận lời:

- Được! Đêm nay tôi đi nhậu xả láng cho mấy cậu coi!

Tức thì hai anh đồng nghiệp nhìn nhau ngạc nhiên. Dõi theo bóng dáng Tôn Duy bước nhanh xuống cầu thang, họ tự nhủ, bộ anh ta đang giận vợ hay sao thế?

Lúc này, Đỗ Như cùng Trương Tân dùng bữa tối ở một nhà hàng sang trọng. Sau khi xem thực đơn và gọi món xong, Trương Tân nhìn qua Đỗ Như đang chăm chú quan sát cảnh thành phố về đêm qua tấm kính lớn của toà nhà, cất tiếng:

- Nếu em thấy không vừa lòng điều gì thì cứ nói anh.

Đỗ Như chậm rãi quay lại, mặt đối mặt với chàng trai, cười bảo:

- Một nơi đẹp thế này thì có gì không vừa ý chứ. Anh luôn là người biết em thích gì, vì vậy chẳng bao giờ làm em phật ý.

- Cũng phải, dù sao thì anh cũng phục bản thân mình suốt ba năm qua đã làm hài lòng cô chủ Đỗ danh giá kiêu ngạo và khó chiều.

- Anh nói ai kiêu ngạo, khó chiều hả?

Đỗ Như tròn tròn mắt rồi bặm môi, vờ ra vẻ dầm dứ giận dỗi, hành động y hệt như khoảng thời gian trước lúc cả hai vẫn còn yêu nhau. Đối diện, Trương Tân bật cười dù khi đó anh luôn lo lắng tìm cách để dỗ dành cơn giận từ bạn gái.

- Anh chưa cho em biết vì sao lại về nước lúc này.

Nghe Đỗ Như hỏi, Trương Tân ngừng cười, gương mặt đang vui vẻ thoáng chốc chuyển qua trầm tư rồi lại trở nên buồn bã nuối tiếc:

- Đỗ Như, anh xin lỗi vì đã chia tay em một cách vội vàng như thế. Lúc đó vì sự thúc ép từ bố mẹ, anh chẳng kịp suy nghĩ được nhiều...

- Em nói rồi, chuyện đã qua anh đừng nhắc lại làm gì.

- Không, với anh thì nó chưa qua!

Đỗ Như tròn xoe mắt trước câu nói có phần mạnh mẽ từ Trương Tân, đôi mắt anh tự nhiên kiên quyết lạ thường.

- Bố anh mất rồi... Sau khi gia đình sang Mỹ đúng hai tháng, ông mất đột ngột mất vì nhồi máu cơ tim. Và anh, con trai duy nhất của ông, phải nối nghiệp bố ngồi lên chiếc ghế tổng giám đốc của tổng công ti Nior dù chỉ vừa tốt nghiệp ra trường một năm. Thời gian qua là giai đoạn khó khăn nhất anh từng đối mặt để có thể điều hành Nior ổn định. May mắn là hơn nửa năm sau mọi thứ dần tốt hơn.

Lắng nghe những lời trầm đều từ anh chàng họ Trương, Đỗ Như vẫn còn thấy bất ngờ. Cô không nghĩ suốt một năm qua, anh đã mất bố lại còn phải gánh vác trách nhiệm với chuỗi công ti quy mô lớn do bố mình sáng lập. Chuyện đời thật là, sao cô và anh đều gặp phải nỗi đau giống nhau như thế? Chỉ khác rằng, Trương Tân có năng lực và tài giỏi hơn cô, trở thành trụ cột vững chắc cho cơ nghiệp của gia đình. Rồi cô nghe anh nói tiếp:

- Anh hay tin chuyện mẹ em qua đời, Hoàng Hiệp lại bị tai tiếng về sản phẩm mới Eye MaxGirl. Vì vậy anh sắp xếp công việc bên Mỹ xong liền về nước gặp em. Đừng lo, anh sẽ giúp em Đỗ Như. Nior của anh sẽ đầu tư vào Hoàng Hiệp.

Tức thì Đỗ Như kinh ngạc, bấy giờ mới phát hiện ra một chuyện:

- Vậy ra vị tổng giám đốc họ Trương ở bên Mỹ định đầu tư một khoản tiền không nhỏ vào Hoàng Hiệp chính là anh, Trương Tân?

Nhận được cái gật đầu từ đối phương, Đỗ Như bất động chốc lát liền lắc đầu:

- Em biết anh tốt với em nhưng để chuyện tư ảnh hưởng đến chuyện công thì không hay chút nào. Nior đầu tư cho Hoàng Hiệp, biết đâu sẽ gặp rủi ro...

- Anh đã quyết rồi, nhất định sẽ giúp em vượt qua giai đoạn khó khăn này.
- Nếu là do cảm thấy áy náy với em về chuyện cũ thì anh đừng để tâm nữa, bây giờ anh về nước vì em, chúng ta trở thành bạn bè, như thế đã tốt lắm rồi.
- Anh chưa từng nói muốn trở thành bạn bè với em.

Lần nữa, Đỗ Như lại tỏ rõ sự ngạc nhiên trước lời khẳng định đó. Nhưng rất nhanh, cô thấy Trương Tân nhẹ nhàng đặt tay lên tay mình, siết chặt.

- Đỗ Như, quay lại với anh nhé.

Trông cái nhìn da diết từ bạn trai cũ, Đỗ Như khẽ khàng chớp mắt...

34. Chương 33: Mối Quan Hệ Của Họ...?

Đỗ Như thoáng giật mình khi chuông điện thoại reo. Một cách nhẹ nhàng, cô khẽ rút tay ra khỏi cái nắm tay đầy mạnh mẽ từ Trương Tân. Trong lúc lấy điện thoại ra, lòng cô thầm cảm ơn người vừa gọi đến vì đã giải vây cho mình trước tình huống khó xử ban nãy, vốn dĩ cô chẳng thể cho Trương Tân một câu trả lời thoả đáng. Đôi mắt Đỗ Như men theo cái tên đang cháy sáng trên màn hình cảm ứng, là Tôn Duy. Sao linh nghiệm thế nhỉ? Trương Tân vừa ngỏ lời cô hãy quay lại với anh thì đúng lúc Tôn Duy gọi đến chứ. Cố sửa giọng và bình tĩnh, cô bắt máy.

- Alo, tôi nghe đây. Chú gọi có chuyện gì à?

Dứt lời, Đỗ Như chưa kịp nghe Tôn Duy đáp lại là vô số âm thanh cười nói ồn ào ở bên kia đập vào tai cô. Anh chàng đang ở đâu mà không gian xung quanh ầm ĩ như vậy? Đúng lúc, giọng Tôn Duy cất lên, nghe đầy sáng khoái vui vẻ:

- À chào giám đốc Đỗ, tôi là Tôn Duy, xin lỗi đã gọi điện làm phiền nhưng tôi muốn nói với cô có thể tối nay tôi sẽ không về nhà...

Rốt cuộc thì chuyện gì đang diễn ra thế này? Đỗ Như khẽ cau mày, cái giọng lèm bèm ấy, cùng cách xưng hô kỳ lạ từ anh nữa, liền hỏi:

- Chú đang ở đâu, làm gì thế?

- Tôi đi làm vài chén với đồng nghiệp...

- Thảo nào, mà sao chú không về nhà tối nay? Định nhậu cả đêm hay sao?

- Cô đang dùng bữa với anh chàng trẻ tuổi bảnh bao kia đúng không? - Tôn Duy trả lời lại bằng một câu hỏi chẳng mấy ăn nhập - Chắc chắn anh ta sẽ đưa cô về tận nhà, lỡ chẳng may anh ta thấy tôi ở chung nhà với cô thì không hay. Tôi sẽ qua nhà người bạn ngủ, với lại tôi rất muốn nhậu xả láng một lần.

Nghe tiếng cười khanh khách của Tôn Duy, Đỗ Như cảm giác hôm nay anh hơi khác lạ, nén tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Chú say quá rồi đấy.

Bên kia đầu dây, Tôn Duy thoáng im lặng. Hẳn bản thân cũng nhận ra mình uống hơi nhiều so với dự định lúc đầu, không hiểu lý do gì mà vừa ngồi xuống ghế là anh đã ngửa cổ tu ừng ực hết bao nhiêu ly bia. Mặc đám đồng nghiệp ca hát, nói cười ầm ĩ, anh chỉ thu mình vào một góc và uống miệt mài. Tiếp đến, với đầu óc lâng lâng, Tôn Duy rút điện thoại ra gọi cho Đỗ Như. Cái lý do báo rằng mình sẽ không về nhà đêm nay chỉ là phụ, cái chính là tự nhiên anh muốn nghe giọng cô. Mặc dù anh biết rõ, lúc này cô đang dùng bữa tối với chàng trai đó.

- Alo! Chú còn nghe tôi nói không vậy?

Chất giọng lo lắng kia giúp Tôn Duy sức tỉnh, khẽ gục đầu xuống vài giây để tỉnh táo hơn, anh muốn đáp lời cô thế nhưng có một điều khác cứ thôi thúc anh. Nó mạnh mẽ đến mức, những từ ngữ đó đã mau chóng thoát ra khỏi bờ môi trước khi anh kịp nhận thức mong muốn của bản thân:

- Anh chàng chiều nay tôi gặp... có quan hệ gì với cô vậy?

Chợt nhiên tim Tôn Duy đập nhanh trong lúc chờ câu trả lời. Âm thanh “thình thịch” phát ra từ lồng ngực bỗng dừng làm anh tỉnh táo kỳ lạ. Đầu dây bên kia đã im lặng một thoáng, là Đỗ Như đang suy nghĩ hay phân vân điều gì?

- Anh ấy tên Trương Tân, là bạn trai cũ của tôi.

Hình như Tôn Duy đã bất động vào khoảnh khắc nghe rõ ba từ “bạn trai cũ” với chất giọng thì thầm của Đỗ Như. Anh không hiểu vì sao tim mình không đập nhanh nữa mà trở nên nặng nề hơn, hệt như ai đó vừa dùng dây kéo chùng nó xuống. Bất giác, anh nghĩ nên kết thúc cuộc đối thoại này.

- Tôi biết rồi... Thôi tôi phải cúp máy, ngày mai gặp lại ở công ti.

Chỉ cần nghe tiếng “Ừm” từ đối phương là Tôn Duy đã bấm nút kết thúc. Ném nhẹ chiếc điện thoại lên ghế nệm, anh lại cầm một ly bia lên uống hết sạch. Đặt mạnh ly lên bàn, anh chàng ngả người ra sau, cổ tựa lên thành ghế và nới tay tháo lỏng cà vạt. Gác tay che ngang tầm mắt, miệng anh lẩm bẩm:

- Bạn trai cũ...? Mọi quan hệ thân thiết còn hơn cả mình nghĩ...

Chiếc xe hơi chạy vào sân vườn nhà họ Đỗ.

Trương Tân nhanh chóng xuống xe rồi mở cửa xe cho Đỗ Như. Cô mỉm cười cảm ơn anh về bữa tối. Quan sát khu vườn rộng chìm trong đêm tối với những ánh sáng leo loét toả ra từ chùm đèn cổ, anh nhận ra nơi đây chẳng thay đổi gì so với một năm trước. Suốt bao năm yêu nhau, Trương Tân và Đỗ Như luôn trao nhau cái ôm, nụ hôn âm thầm ở trước cổng ngôi nhà này bởi hai bên gia đình không hoà thuận. Dõi theo bóng dáng Đỗ Như bước chậm rãi, Trương Tân cất tiếng gọi.

- Anh chờ câu trả lời từ em...

Đỗ Như chớp nhẹ hàng mi khi trông nụ cười dịu dàng ấy. Trương Tân chúc cô ngủ ngon, sau đó thì vào trong xe hơi rồi chạy đi. Người giúp việc đóng cổng lại, khu vườn lại yên ắng, chỉ còn nghe tiếng bước chân trĩu nặng của cô gái trẻ.

Với tay bật đèn, Đỗ Như đi vào phòng thả phịch người xuống giường. Một mối cho một ngày dài và những chuyện bất ngờ xảy ra. Sự trở về của Trương Tân khiến cô thực sự chẳng bao giờ ngờ tới. Vào ngày chia tay, cô nhìn theo bóng dáng bước đi không ngoái lại một lần, lòng đau đớn hiểu mọi thứ đã kết thúc. Ấy vậy sau 365 ngày không điện thoại, không thư từ hỏi han, anh đột ngột trở về. Chẳng những thế còn muốn cả hai quay lại với nhau như xưa. Giá mà anh về nước sớm hơn chút nữa, giá mà anh xuất hiện trước mắt cô trước khi bản hợp đồng ngoại tình kia được lập thì chắc rằng cô sẽ gạt đầu đồng ý chẳng mấy may do dự...

Đỗ Như ngồi dậy, rời khỏi phòng và đi qua phòng bên cạnh. Cánh cửa đóng im lìm, không có ai ở trong đó, cô áp tai lên cửa rồi khẽ nhắm mắt, chẳng có bất kỳ âm thanh nào phát ra. Ban nãy Tôn Duy nói sẽ không về nhà tối nay. Đỗ Như hiểu rõ, chính con người ở trong căn phòng này là lý do khiến cô không thể cho Trương Tân một câu trả lời mà anh hi vọng. Mối liên kết giữa cô với người đàn ông đó đã bắt đầu vào cái ngày bản hợp đồng ngoại tình thiết lập... Bao nhiêu lần qua đêm, những kỷ niệm vui buồn, cả giận hờn đau khổ, làm sao có thể xem như chưa từng có? Thứ mà Trương Tân đã đánh mất chính là thân thể lẫn trái tim Đỗ Như, khi mà giờ đây hai thứ này đều thuộc về Tôn Duy.

Nhưng điều khiến Đỗ Như khổ tâm nhất, là rằng: Liệu hiện tại cô có vị trí gì trong lòng Tôn Duy? Đã có chút gì thay đổi chưa hay... vẫn như trước đây?

Thiết nghĩ, đây hẳn là một đêm dài thật dài, với những trăn trở cùng sự rối bời trong lòng Đỗ Như, thậm chí biết đâu cả Trương Tân và Tôn Duy cũng thế.

Sáng sớm bước vào công ti, Tôn Duy cảm thấy cả người nặng như chì, đầu thì đau, cơn say đêm qua vẫn còn chệnh choáng. Anh không ngờ mình lại uống nhiều đến nỗi hầu như chẳng nhớ được mình đã rời khỏi cuộc nhậu ấy bằng cách gì. Chỉ nghe thằng đồng nghiệp kể lại đã phải vất vả lắm mới dìu anh về đến nhà cậu ta. Tôn Duy tự nhủ, lần sau sẽ không khùng điên mà uống như chết thể nữa. Có lẽ đây lần đầu tiên anh say bí tỉ đến vậy. Thật là...

Vừa bước ra khỏi thang máy, Tôn Duy tình cờ thấy Đỗ Như ở phía xa. Toàn bước đến gọi thì anh khựng lại bởi bất gặp Trương Tân đi bên cạnh cô. Cả hai đang bàn chuyện gì đó rất quan trọng, nhưng tiếp đến lại cười với nhau. Bàn tay vừa đưa lên liền nắm chặt lại, ngay cả đôi môi sắp phát ra một cái tên cũng mím chặt lại, anh khẽ nép người sát vào góc khuất hành lang để hai người họ không thể phát hiện ra mình. Âm thanh trò chuyện nhỏ dần, Tôn Duy vẫn đứng yên, suýt thì quên mất giờ đây bên cạnh Đỗ Như đã xuất hiện một người. Đó lại là bạn trai cũ. Và trông cách ăn mặc ấy cũng dễ dàng đoán ra, anh ta không phải hạng tầm thường.

Tôn Duy thiết nghĩ, bản thân chẳng còn lý do gì để “bám” theo Đỗ Như mãi. Thời gian trước, cô chỉ một thân một mình, nhưng giờ cô có thêm đồng minh mới tốt hơn thì anh đi theo được ích gì. Hiểu mình dừng nên “mặt dày” đến thế, anh cần phải nhớ rõ vị trí của mình thì hơn, một nhân viên kế toán không hơn không kém. Anh cất bước, mà sao tâm trạng thấy tồi tệ quá đỗi.

Trong khi đó, một cuộc ký kết bất ngờ đang diễn ra giữa Trương Tân, tổng giám đốc Nior với Đỗ Như, giám đốc Hoàng Hiệp. Ban điều hành công ti không ngừng quan sát cuộc thương thảo đầy hi vọng này. Phải nói rằng, kể từ khi Đỗ Như kế nhiệm chức giám đốc thì họ liên tục đón nhận những bất ngờ chẳng đoán được. Hết việc Nguyễn Thái Bá đồng ý gia hạn nợ, nay lại xuất hiện thêm một Trương Tân sẵn sàng đầu tư một nguồn vốn không nhỏ vào công ti mà chẳng rõ nay mai sẽ ra sao như Hoàng Hiệp. Hẳn bây giờ, những vị lão làng trong ban điều hành phải công nhận khả năng cũng như may mắn mà Đỗ Như có được là thật.

Về phần Đỗ Như, cô đồng ý chấp nhận sự đầu tư của Nior là vì hiểu rõ, có muốn ngăn cản Trương Tân thì cũng vô ích. Yêu nhau ba năm, cô hiểu rõ tính anh, đã quyết thì tuyệt đối không thay đổi. Với tình hình trước mắt, cô muốn cho Hoàng Hiệp một nguồn vốn để bắt đầu lại, nên đây có thể xem là cơ hội rất tốt. Nhưng hiển nhiên, Đỗ Như sẽ không dựa dẫm vào tình cảm của Trương Tân, những gì đã vay mượn anh hôm nay cô nhất định sẽ trả lại đầy đủ không thiếu một đồng. Đó là lời hứa mà cô buộc mình phải thực hiện.

35. Chương 34: Người Đàn Ông Đó Là Ai?

Giờ nghỉ trưa, Tôn Duy cùng đồng nghiệp đi xuống nhà ăn. Trong lúc lấy phần cơm của mình, anh nghe một đồng nghiệp nam ở phòng kinh doanh nói với bạn:

- Phải nói là giám đốc Đỗ của chúng ta cực kỳ may mắn! Công ti đang thiếu vốn nghiêm trọng vậy mà dùng một cái, chẳng rõ ở đâu ra một tổng giám đốc Trương Tân của Nior bên Mỹ sẵn sàng chi số tiền chẳng hề nhỏ vào đây để đầu tư.

- Thì bởi vậy mới nói, chắc chắn mối quan hệ của họ không bình thường.

- Cái đấy thì không biết được. Nhưng giả như sau lần hợp tác này mà hai người tiến tới mối quan hệ sâu xa hơn thì chả có gì khó hiểu. Họ đều còn trẻ, gia thế và tiền đồ tương lai cũng xán lạn. Trông cũng xứng đôi vừa lứa lắm.

Trong khi hai anh chàng kia bàn tán sôi nổi thì phía sau, Tôn Duy lại bắt đầu chìm trong những mớ suy nghĩ mông lung. Đúng như anh suy đoán, tổng giám đốc trẻ tuổi họ Trương ấy về nước là vì có lý do: giúp đỡ bạn gái cũ vượt qua cơn khốn khó hiện tại! Hoá ra là anh ta chấp nhận bỏ nguồn vốn mới vào cho Hoàng Hiệp, mặc dù biết khả năng thu lại lợi nhuận ở mức khá thấp, chứng tỏ tình cảm anh dành cho Đỗ Như không phải ít. Liệu, ngoài vấn đề đầu tư ra, Trương Tân còn mong muốn gì ở cô gái nữa chẳng? Về tình cảm, mối quan hệ chẳng hạn.

Tôn Duy sực tỉnh khi có giọng nói ở phía sau vang lên, nghe thúc giục đầy khó chịu. Ra là này giờ do mãi suy nghĩ nên anh đã đứng ngây ra khá lâu trước quầy thức ăn, đến nỗi nhân viên phụ bếp đang chờ được yêu cầu lấy món ăn cũng hướng ánh mắt bực bội vào anh. Tiếp theo đó thì Tôn Duy lấy xong phần cơm và rời khỏi chỗ xếp hàng với dáng vẻ lúng túng.

Chiều tan sở, Tôn Duy dọn dẹp hồ sơ, chào kế toán trưởng rồi rời khỏi phòng. Vừa bước vào thang máy, anh đã kinh ngạc bởi trông cảnh Đỗ Như ngồi thụp xuống, hai tay nhàu siết vải áo trước ngực, gương mặt nhăn nhó và tiếng thở nghe đứt quãng chứng tỏ đang có vấn đề về sức khỏe. Buông rơi cặp da, Tôn Duy sốt sắng đỡ lấy cô, miệng hỏi gấp gáp:

- Đỗ Như! Đỗ Như! Cô bị sao vậy? Lại đau tim à?

Dù đang vô cùng khó chịu nhưng Đỗ Như vẫn khê khàng xua tay, hàm ý bảo không sao. Phải mất một lúc, cô mới có thể cất tiếng:

- Tự nhiên tim tôi bị nhói... Hẳn do mấy ngày qua làm việc căng thẳng...

- Cô thật là, tôi đã dặn đi dặn lại là phải biết giữ gìn sức khỏe! Lỡ cô xảy ra chuyện gì bất trắc thì tôi biết làm sao?

To tiếng đã đời xong, Tôn Duy chợt khựng lại bởi phát hiện bản thân vừa lỡ lời nói ra điều không nên. Ngay cả Đỗ Như cũng nhìn anh, nhú mày khó hiểu. Tự nhủ phải bình tĩnh hơn, anh chàng liền khéo léo đỡ lời rằng:

- Ý tôi là nếu giám đốc cô xảy ra chuyện không may thì công ti và hàng ngàn nhân viên như tôi phải thế nào đây? Bị thất nghiệp à?

Hẳn vì đang quá mệt nên Đỗ Như, vốn bình thường rất tinh ranh, ngay bây giờ lại không hề phát hiện ra câu nói dối “chữa lửa” kia mà chỉ cười phì:

- Chú đúng là biết suy nghĩ trước sau thật.

- Cô đừng nói nữa, bây giờ tôi đưa cô đến bệnh viện nhé.

- Không cần đâu, chỉ là do mệt mỏi quá thôi, tôi về nhà nghỉ ngơi thì sẽ khỏe lại. Chú để ý giúp tôi đừng để người trong công ti thấy, kéo họ lại lo lắng.

Trước thái độ kiên quyết ấy, Tôn Duy chẳng thể làm gì khác ngoài việc đành nghe theo. Thang máy xuống tầng trệt, cửa mở, anh đưa mắt nhìn xung quanh. Không có ai ngoài nhân viên tiếp tân đang bận làm việc, anh mau chóng dìu Đỗ Như đi ra ngoài. Lúc cả hai vừa ra khỏi cửa công ti thì đúng lúc ở bên trong, Trương Tân cùng thư ký riêng bước xuống cầu thang. Và dĩ nhiên anh chàng đã kịp trông thấy Đỗ Như với dáng vẻ kỳ lạ, cùng một người đàn ông đi về phía chiếc xe hơi. Rất nhanh, anh nhận ra đó chính người mình đã gặp vào chiều hôm qua.

Về đến nhà, Tôn Duy tức tốc đưa Đỗ Như lên phòng nghỉ ngơi. Uống thuốc xong, cô nhẹ nhàng nằm xuống giường, cảm giác đã dễ chịu hơn. Thấy Tôn Duy đứng cạnh giường, sắc mặt hơi tái đi vì lo lắng, cô cười bảo:

- Chú yên tâm đi, tôi ngủ một giấc là ngày mai sẽ khỏe lại thôi. Chú cũng về phòng nghỉ đi, phải nhớ ăn tối...

- Tôi biết rồi, tôi muốn chờ cô ngủ xong rồi mới đi.

Đỗ Như vừa mỉm cười vừa nén tiếng thở dài, chán cái “ông chú” này thật, mới ba mươi thôi mà chuyện gì cũng lo lắng thái quá. Nhưng vốn biết rõ tính anh cũng cố chấp chẳng kém mình nên cô cứ để anh đứng đó nhìn mình dần chìm vào giấc ngủ. Và bản thân cũng nhận ra, cô thấy an tâm hơn khi có anh ở đây.

Đỗ Như về như đã ngủ rồi, Tôn Duy cúi xuống kéo chăn đắp qua ngực để giữ ấm, rồi đưa tay khê vuốt nhẹ mái tóc cô. Lặng lẽ nhìn cô thêm chốc lát, anh mới tắt đèn và rời phòng. Nghĩ mình sẽ đi tắm cho mát mẻ xong sau đó mới dùng bữa tối, anh vừa gỡ đầu thở dài thườn thượt vừa đi về phía phòng tắm.

Tắm xong, Tôn Duy bước ra cùng cái khăn vắt trên đầu, nước từ những sợi tóc nhiều tong tong xuống vai áo. Còn chưa kịp lau khô tóc thì anh ngạc nhiên khi cô hầu đang đứng trước cửa phòng Đỗ Như và gõ cửa liên tục. Lập tức bước đến, anh hỏi:

- Có chuyện gì thế? Hãy để cô chủ nghỉ ngơi...
- Nhưng anh Duy, có một vị khách muốn gặp cô chủ.
- Khách? Là ai? Cô cứ nói họ ngày mai đến, Đỗ Như chỉ vừa ngủ một chút.

Cô hầu toan trả lời thêm thì đúng lúc, một chất giọng nam khá trầm cất lên ngay phía sau lưng cô, đứng ngay vị trí cầu thang đi lên:

- Là tôi, Trương Tân.

Cả hai cùng quay qua, vừa lúc Trương Tân đã đặt chân lên hành lang đồng thời bỏ hai tay vào túi quần, đứng thẳng người và ánh hưởng mắt nghiêm túc vào Tôn Duy, người đàn ông chẳng rõ lý do gì lại có mặt tại nhà họ Đỗ ngay lúc này. Về phía Tôn Duy, sự xuất hiện đột ngột của anh chàng họ Trương khiến anh thoáng bất động bởi quá bất ngờ. Phải giải thích làm sao đây? Anh đang đứng trước phòng Đỗ Như lại còn mặc mỗi áo thun với quần dù đen, có nói dối thế nào cũng vô ích. Vốn dĩ chưa phải lúc cho Trương Tân biết về mối quan hệ của hai người. Bình thường là người ứng phó nhanh nhạy ấy thể hiện tại Tôn Duy chỉ biết đảo mắt khó xử, hai tay cứ nắm chặt khăn tắm còn vắt ngang vai.

Thêm lần nữa, sự việc ngoài ý muốn lại xảy ra. Đó là cửa phòng mở, Đỗ Như xuất hiện. Về như cô vừa bị đánh thức bởi vô số âm thanh ồn ào ở bên ngoài. Dù là người cuối cùng có mặt nhưng cô không hề tỏ ra ngạc nhiên, chỉ nhìn qua Trương Tân rồi đến Tôn Duy. Hai người đàn ông chẳng nói gì mà cô vẫn hiểu sự tình.

- Sao anh lại đến nhà em? - Đỗ Như phá vỡ bầu không khí căng thẳng bằng câu hỏi dành cho Trương Tân.

Thở mạnh một tiếng, Trương Tân rời mắt khỏi Tôn Duy, nhìn qua cô gái:

- Ban này anh thấy em rời khỏi công ti với dáng vẻ không được khoẻ, lo lắng em ngã bệnh nên anh đã đến đây xem tình hình thế nào.
- Ừm, do làm việc căng thẳng nên em hơi mệt, em vừa uống thuốc và muốn ngủ một giấc. Anh đừng lo, mai em sẽ khoẻ lại ngay.

Dĩ nhiên Trương Tân rất muốn hỏi về sự có mặt kỳ lạ của Tôn Duy thế nhưng sau cùng lại thôi. Phần vì thấy sắc mặt Đỗ Như hơi kém, chưa kể vì anh đến đột ngột nên đã phá hỏng giấc ngủ của cô, và phần vì hiểu bây giờ không phải lúc để “tra hỏi” cô về vấn đề này nên anh gật đầu mỉm cười:

- Vậy em nghỉ ngơi nhé, ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Đỗ Như cũng cười tươi đáp lại, rồi dặn cô hầu tiễn Trương Tân đi. Thấy cô hầu đưa tay mời, Trương Tân chậm rãi quay bước dù đôi chân vẫn còn lụng khụng. Dõi theo bóng dáng vị khách bất ngờ ấy khuất dần sau lối cầu thang, Tôn Duy bấy giờ mới thở phào một tiếng. Mới tắm xong mà trán anh đã lấm lấm mồ hôi.

- Chú yên tâm, tôi sẽ nói rõ với anh ấy về chuyện chú ở nhà tôi một thời gian...

Tôn Duy còn chưa kịp trấn tĩnh, lúc xoay qua đã thấy cánh cửa đóng lại rồi. Có lẽ Đỗ Như đã quá mệt và chỉ muốn yên tĩnh ngủ một giấc. Tần ngần vài giây, Tôn Duy cũng lầm lũi đi về phòng mình, thấy chẳng còn tâm trạng để ăn tối nữa. Đêm nay khéo lại trần trọc không ngủ được cho xem.

Sáng hôm nay vào công ti, Đỗ Như đã đến phòng chế tạo sản phẩm đầu tiên. Cô sẽ đề xuất cũng như yêu cầu trưởng phòng phải nghiên cứu, chuẩn bị cho kế hoạch tạo ra sản phẩm mới. Hiển nhiên đây là ý tưởng của Tôn Duy, về một loại mỹ phẩm dành cho những người phụ nữ trung niên. Họ phải bàn bạc về tiêu chí, thành phần cũng như giá cả cho sản phẩm, chủ yếu sẽ hướng đến thành phần nội trợ hoặc những người phụ nữ có thu nhập thấp trong xã hội.

- Đề xuất này quả thật không tệ, chúng tôi sẽ cố gắng tạo ra một sản phẩm phù hợp với các yêu cầu của giám đốc.

Gật đầu hài lòng với Trưởng phòng chế tạo sản phẩm xong, Đỗ Như quay qua Trưởng phòng sản xuất hỏi về việc điều tra vấn đề có chất viêm da trong sản phẩm Eye MaxGirl vừa rồi. Vị trưởng phòng ngoài bốn mươi, đẩy nhẹ cặp kính cận, trầm ngâm nói đã tìm ra nhóm kiểm tra chất lượng sản phẩm lần đó.

- Đúng như giám đốc suy đoán, nhóm người này có gì đấy không ổn. Vì sau khi Eye MaxGirl vừa ra lô hàng đầu tiên thì họ đều đồng loạt đề đơn xin nghỉ.

- Xin nghỉ việc ư? Lý do là gì?

- Người thì bảo công việc không phù hợp, người thì nói gia đình có việc... Tóm lại thì gồm năm người xin nghỉ cùng một lúc, chắc chắn liên quan đến chuyện trong sản phẩm tự động có chất viêm da.

Đỗ Như trầm ngâm vài phút rồi yêu cầu trưởng phòng tìm lại những thông tin cá nhân của năm người này, nhất định phải truy cho ra hiện giờ họ đang ở đâu.

36. Chương 35: Ngôi Nhà Ba Người

Trương Tân đang ngồi ở phòng khách công ti vì muốn gặp Đỗ Như để hỏi về kế hoạch làm việc trong tháng tới của Hoàng Hiệp. Và ngoài vấn đề chuyện công ra tất nhiên còn có chuyện tư, chính là cái việc mà suốt đêm qua khiến anh cứ bồn khoăn mãi. Hôm nay vừa vào công ti, anh vô tình gặp Tôn Duy trước cửa thang máy, vẻ như anh chàng đó cũng thấy anh và đã cúi chào. Mỗi quan hệ không quen biết hiện nay khiến Trương Tân chẳng thể hỏi chuyện Tôn Duy được, chưa kể sẽ khiến những nhân viên khác đứng gần đó để ý đến thì không hay. Nên sau cùng anh đành mang những khúc mắc ở trong lòng mà ngồi chờ Đỗ Như.

Tiếng chào của cô thư ký giúp Trương Tân thoát khỏi mớ bòng bong trong đầu, liền ngược mặt lên nhìn Đỗ Như đang tiến về phía mình. Cô hỏi anh vài câu rồi cả hai cùng đến phòng họp, dự định sẽ họp bàn rõ ràng về những chiến lược sắp tới của Hoàng Hiệp. Trương Tân thấy cũng rất tiện, trên đường đi anh có thể hỏi riêng Đỗ Như về những điều mà bản thân đang bận tâm.

Bước song song với Trương Tân trên dãy hành lang vắng vẻ, Đỗ Như khẽ đưa mắt nhìn cô thư ký riêng đang đi cách một khoảng khá xa ở phía sau, bấy giờ mới lên tiếng nói luôn vì biết rõ anh cũng sẽ hỏi mình:

- Anh đang muốn biết về mối quan hệ giữa em và Tôn Duy?

Trương Tân ngạc nhiên tự hỏi, Đỗ Như đã trở nên tinh tế từ lúc nào vậy? Lúc trước cô vốn vô tâm vì bản tính kiêu kỳ, nhưng chính như thế càng khiến anh có thêm thú vị về cô tiểu thư họ Đỗ của hiện tại hơn.

- Em không ngại nếu cho anh câu trả lời chứ?

Đỗ Như cười nhẹ, cảm giác anh chẳng thay đổi gì, vẫn rất chiều ý đối phương.

- Tôn Duy là nhân viên kế toán của công ti, vài tháng trước em với chú ấy xảy ra vài chuyện, sau cùng trở thành bạn của nhau. Thời gian qua chú ấy giúp em rất nhiều. Tôn Duy sắp li dị vợ, căn nhà hiện tại chú ấy vẫn để cho vợ sống, vì vậy em đã ngỏ lời mời chú ấy về ở tạm nhà mình một thời gian.

- Anh nghĩ anh ta không già đến mức để em gọi bằng “chú” đâu.

Sự khó hiểu từ Trương Tân khiến Đỗ Như chợt nhớ đến biểu hiện cay cú khó chịu của Tôn Duy khi lần đầu hai người gặp gỡ và cả lúc nghe cô gọi mình bằng “chú”, nó khiến cô buồn cười. Về sau gọi mãi cũng thành quen.

- Chú ấy hơn ba mươi, là do lúc đầu em thích gọi như vậy, giờ không sửa được.

Trương Tân quan sát nét mặt vui vẻ cùng nụ cười ý nhị trên môi Đỗ Như. Bạn bè? Biểu hiện khác lạ của cô gái khiến anh không tin rằng, giữa hai người chỉ đơn thuần là bạn bè. Chưa kể, anh dễ dàng nhận thái độ quan tâm kín đáo từ Tôn Duy dành cho Đỗ Như. Im lặng vài phút, anh nói tiếp:

- Cho dù thế nào đi nữa, anh thấy cũng không nên để một người đàn ông ở cùng một nhà với em. Những chuyện dễ mang lại rắc rối thì tốt nhất nên tránh.

Đỗ Như cười phì trước dáng vẻ lo lắng ấy, bởi cô là người hiểu rõ nhất rằng sẽ chẳng có rắc rối nào xảy ra đâu. Cô hiểu anh muốn ám chỉ điều gì, nhưng nếu anh mà biết được cô với Tôn Duy đã từng ngủ với nhau rồi thì hẳn sẽ sốc lắm.

- Em sẽ cố gắng để không xảy ra chuyện gì hết.

- Nhưng anh vẫn chẳng thể yên tâm...

Đỗ Như phả ra một luồng khí nhẹ, hỏi bạn trai cũ muốn mình phải làm gì thì mới yên tâm. Đối diện, Trương Tân khẽ đảo mắt bởi trước đó đã nghĩ ra một đối sách rồi. Chỉ là anh còn chút phân vân, liệu như thế có “mặt dày” chăng? Nhưng giữa một bên là việc để mặc Đỗ Như và Tôn Duy ở chung một nhà với một bên là lòng tự tôn chẳng mấy cần thiết thì anh không muốn suy nghĩ nhiều nữa.

- Anh có một ý kiến thế này...

Chẳng rõ đấy là gì mà đối diện, Đỗ Như nghiêng đầu chớp rỏi mắt nhìn anh.

Chiều nay tan việc như mọi ngày, Tôn Duy rời khỏi công ti và lái xe về nhà họ Đỗ. Trên đường đi, anh liên tục nghĩ đến chuyện tối hôm qua Trương Tân đã phát hiện mình hiện đang sống chung nhà với Đỗ Như. Rồi cả sáng nay khi hai người gặp nhau ở trước thang máy, anh nhận ra gương mặt Trương Tân mang vẻ trầm tư, chắc là anh ta rất muốn hỏi về vấn đề đó. Tôn Duy vỗ nhẹ vào vô lăng, tiếng thở dài cũng đi ra theo, tự nhủ liệu có nên sang nhà thằng bạn đồng nghiệp độc thân ở nhờ vài tháng chờ đến lúc thủ tục li dị hoàn tất?

Tôn Duy bắt gặp xe hơi của Đỗ Như ở trong sân vườn, liền nghĩ sao hôm nay cô lại về sớm như thế. Anh liền xuống xe, nhanh chóng bước vội vào nhà. Nhưng niềm vui trên mặt lập tức biến mất vì trong phòng khách ngoài Đỗ Như ra, anh còn thấy có Trương Tân. Hai người nói chuyện gì đó rất vui vẻ, và nó ngừng lại khi họ cùng thấy Tôn Duy xuất hiện. Ban đầu có chút bối rối nhưng rồi anh chàng cũng lấy lại dáng vẻ bình thường, đến chỗ hai người kia, mỉm cười thay lời chào.

- Chú về đúng lúc lắm, tôi có chuyện này muốn nói.

Trong suốt quá trình kéo ghế ra và ngồi xuống, Tôn Duy để ý ánh mắt dò xét tế nhị từ phía Trương Tân, bản thân bắt đầu nghĩ “chuyện này” hẳn không đơn giản. Chờ Tôn Duy yên vị xong, Đỗ Như nói một cách chậm rãi:

- Tình hình là tôi đã giải thích với Trương Tân về quan hệ của chúng ta, chỉ đơn giản là bạn bè, cũng như lý do chú ở nhà tôi. Nhưng anh ấy vẫn có chút lo lắng nên đã hỏi ý tôi rằng, liệu anh ấy có thể đến sống cùng chúng ta trong khoảng thời gian vẫn còn ở Việt Nam không? Chú thấy thế nào...?

Sự thật thì Tôn Duy đã ngồi bất động trong một chốc, cái nhìn cũng đầy kinh ngạc. Trương Tân cũng muốn sống ở nhà họ Đỗ? Căn nhà này bây giờ, ngoài người hầu ra, thì gần như là nhà của ba người theo một mối quan hệ “phức tạp” thế này ư? Dẫu đầu óc trống rỗng nhưng Tôn Duy vẫn tự nhủ phải tỏ ra bình thường bởi lần thứ hai, anh lại bắt gặp tia nhìn dò xét kín đáo của chàng trai ngồi trước mặt.

- Tôi nghĩ là cô hiểu lắm ở đây rồi. Tôi chỉ là người ở nhờ, còn cô mới là chủ nhà, vì vậy cô muốn cho ai đến ở chung là quyết định ở cô, tôi đâu thể có ý kiến.

- Ừm vì chúng ta sẽ sống chung một nhà nên vấn đề thoải mái phải được xem xét. Tôi biết chú nghĩ gì nhưng vẫn muốn nói cho chú biết rõ ràng như thế.

- Cô đừng để ý đến tôi, tất cả tùy theo ý cô.

Chẳng rõ có phải do suy nghĩ nhiều quá hay không mà Đỗ Như cảm giác nụ cười trên môi Tôn Duy gượng gạo làm sao, như thể anh đang có một chuyện gì đầy nặng nề ở trong lòng. Không muốn anh thêm khó xử, cô liền gật đầu:

- Thế thì được rồi. Có hai người đàn ông tốt bụng ở chung thì tôi quá yên tâm.

Tôn Duy buồn cười khi nghe câu nói láu lỉnh, hài hước đó. Tiếp theo, anh thấy Trương Tân đứng dậy đồng thời đưa tay về phía mình. Theo phép lịch sự, anh cũng đứng lên bắt tay và đón nhận một nụ cười thân thiện của đối phương.

- Thời gian qua cảm ơn anh Tôn đã giúp đỡ Đỗ Như. Từ giờ, anh không cần phải quá để tâm đến cô ấy nữa vì tôi đã ở đây rồi!

Tôn Duy không ngờ đến nỗi không nhận ra “kẻ địch” đang ngấm ngấm gửi đến mình “tối hậu thư”. Và điều đó có nghĩa, Trương Tân cũng lơ mờ nhận thấy sự “không bình thường” trong mối quan hệ giữa anh với Đỗ Như. Tôn Duy không đáp lời, cũng chẳng có bất kỳ biểu hiện nào ngoài việc đón lấy cái siết tay thật mạnh mẽ kia. Thời gian tới sẽ ra sao đây...?

Trong một căn phòng của khách sạn hạng sang, trên chiếc giường thơm mùi hoa hồng, Thái Bá cùng Ngọc Thùy đang làm tình điên cuồng. Kể từ sau khi Tôn Duy quyết định li dị, cô vợ họ Phan càng tự do thoải mái ở bên cạnh người tình giàu có và cuồng nhiệt này. Cứ cách hai ngày là họ lại lên giường với nhau, cùng trải qua đam mê nhục dục, những đêm rực lửa nồng nàn.

Thân thể trần truồng lấm tấm mồ hôi, ánh đèn ngủ soi rõ từng đường cong gợi cảm, Ngọc Thùy nhắm mắt thưởng thức những cái vuốt ve mạnh bạo, cùng những nụ hôn ướt át trên từng góc ngách sâu kín nhất. Cô nàng chìm trong mê muội ái tình với âm thanh rên rỉ không ngừng. Khuôn ngực căng tròn cứ lắc nhẹ sau những lần “nhấp nhô” cùng tình nhân. Gương mặt xinh đẹp đầy gợi tình, hàng mi khép hờ, mái tóc đen tung xoã trên giường, trông Ngọc Thùy vô cùng quyến rũ.

Và dù rằng, cảm xúc của cô nhân tình trẻ tuổi đang trong lúc cao trào nhất đồng thời đáng vẻ cũng đẹp đẽ nhất ấy vậy Thái Bá lại không mấy thích thú gì giống mọi lần. Người đàn ông dục vọng đó vẫn làm tình điên cuồng, nhưng vẻ như chỉ là theo bản năng từ sự ham muốn, vì tâm trí ông ta đang nghĩ về chuyện khác. Chẳng lấy gì làm ngạc nhiên khi vấn đề cứ lẩn vẩn trong đầu ông lại liên quan đến Đỗ Như và Hoàng Hiệp! Cái chuyện một tổng giám đốc Việt kiều bên Mỹ điều hành tổng công ti tầm cỡ như Nior, lại chấp nhận đầu tư vốn cho công ti sắp sụp đổ đến nơi kia, sao không khiến Thái Bá kinh ngạc cơ chứ!

Lúc nghe thư ký báo lại, người đàn ông uy quyền này đã tưởng mình nghe nhầm. Kinh ngạc rồi tự hỏi, tại sao lại có chuyện vô lý đến mức khó tin như vậy? Nhưng sau đó, một người quý quyết như Thái Bá cũng dễ dàng đoán ra, chắc chắn tay tổng giám đốc Trương Tân ấy có sự liên hệ đặc biệt với Đỗ Như. Cũng bởi thế càng khiến ông thêm giận dữ lẫn căm ghét.

37. Chương 36: Buổi Tiệc Rượu

Trên phương diện công việc, Thái Bá muốn chứng kiến cảnh Hoàng Hiệp bị sụp đổ, có như vậy mới làm ông hả dạ. Lần trước bị Đỗ Như và Tôn Duy chơi một vỏ khiến ông không khỏi nuôi lòng hận thù, muốn băm vằm cả hai ra thành trăm mảnh. Nhưng trên phương diện cá nhân, Thái Bá đối với Đỗ Như vẫn chưa thể từ bỏ. Người đàn ông này luôn khao khát chiếm đoạt “đóa tường vi” ấy, mặc dù không thể phủ nhận ông cũng rất căm ghét cô! Với những kẻ mang tính chiếm hữu cao như Thái Bá, thứ gì càng khó đạt được thì càng khó từ bỏ.

Bất giác Thái Bá mím môi, càng làm tình cuồng bạo hơn. Đến nỗi Ngọc Thùy phải bấu chặt vào vai ông, cơn hưng phấn mau chóng biến mất thay vào đây là cái đau đột ngột kéo đến. Cô thở một nhọc và nói đứt quãng: “Nhẹ lại đi anh...”. Thái Bá cảm nhận rõ những móng tay kia bấu chặt vào da thịt mình, bấy giờ

mới nhìn lại Ngọc Thùy đang nửa mê nửa rũ rượi trên giường. Chẳng rõ lý do gì mà khi nghe tiếng rên rỉ phát ra từ đôi môi căng mọng ấy thì ông thấy khó chịu lẫn chướng tai, nổi bực bới trong lòng thêm tăng thể nên thay vì ngừng lại thì ông càng “làm” mạnh bạo điên cuồng mặc cho cô người tình nhăn mặt, kìm nén đau đớn.

Sau cuộc mây mưa khốc liệt, Thái Bá xuống giường với nét mặt lạnh tanh, đi vào phòng tắm. Nửa tiếng sau, ông ra ngoài cùng áo choàng tắm trên người. Ngồi vào bàn, khẽ khàng rót một ly rượu, ánh mắt người đàn ông này cứ nhìn chăm chú thứ chất lỏng màu đỏ sẫm. Biểu hiện trở nên đắm chiêu hơn khi ông nhớ lại tấm thư mời của bên Nior gửi đến vào chiều nay. Trong thiệp ghi rõ rằng mời giám đốc Nguyễn Thái Bá đến dự buổi tiệc rượu mừng hợp tác giữa Nior và Hoàng Hiệp. Khi ấy chả hề nể nang gì, ông đã nhàu xiết tờ giấy màu bạc sang trọng đó trong tay.

Có âm thanh trở mình trên giường, rất nhanh Ngọc Thùy bước xuống với thân thể trần truồng, đến bên chỗ Thái Bá đang ngồi nhâm nhi rượu. Cô nâng quàng tay qua ôm lấy cổ nhân tình, thỏ thẻ bên tai với kiểu nũng nịu:

- Anh thật là, đêm nay sao “hăng” thế? Làm em đau quá đi. Bắt đền đấy!
- Được rồi, ngày mai anh sẽ đưa em đến dự một buổi tiệc rất là hoành tráng.
- Thật sao? Anh không được nuốt lời, xem như em tạm tha cho anh.

Hôn Thái Bá một cái, Ngọc Thùy ung dung đi về phía phòng tắm, miệng khe khẽ hát. Ở phía sau, Thái Bá nhìn theo cơ thể nuột nà ấy, khẽ nhếch mép. Sự thật thì ban nãy lúc làm tình, trong một khoảnh khắc, ông đã tưởng tượng người đang nằm ở bên dưới tung xoã mái tóc và hưng phấn kia không phải Ngọc Thùy mà là Đỗ Như! Nỗi khao khát trong ông ta nhiều đến mức đã tự huỷ hoại mình, chỉ tiếc rằng tiếng rên khó nghe của Ngọc Thùy khiến Thái Bá sức tỉnh quá sớm. Cũng bởi vậy nên ông mới làm điên cuồng, hết kiểu trút giận lên cô nàng họ Phan.

Thái Bá đưa ly rượu lên môi uống. Khi một người đàn ông trở nên thô bạo hơn trong lúc làm tình, chứng tỏ rằng họ đang mang những suy tưởng khó đoán...

Buổi tối hôm sau, ở khách sạn sang trọng năm sao Center New, buổi tiệc mừng cho sự đầu tư của tổng công ti Nior dành cho công ti Hoàng Hiệp được tổ chức. Dẫu trước đó vấn đề sản phẩm có chứa chất viêm da khiến danh tiếng bị ảnh hưởng nhưng với “bề dày lịch sử” trên thương trường của Hoàng Hiệp cũng đủ để nhiều nhân vật nổi cuộm đến tham dự. Chưa kể còn cả cái bóng quá lớn từ phía Nior, khiến buổi tiệc mừng này càng trở nên có đẳng cấp hơn nữa.

Những món ăn đắt đỏ, những chai rượu thượng hạng được bày biện khắp hội trường rộng lớn. Các vị khách tham dự đều ăn mặc sang trọng, lịch thiệp. Họ đứng nói cười vui vẻ, nâng ly chúc mừng rồi lại tán dương hết người này đến người kia. Có lẽ đối với những ai thuộc tầng lớp thấp hơn mà bước chân vào nơi này, tham dự một buổi tiệc quá ư xa hoa, chắc hẳn phải cảm thấy lạc lõng. Ví dụ như Tôn Duy chẳng hạn, bởi anh chàng đang đứng bên cạnh chiếc bàn gần góc phòng, nơi ít bị để ý nhất. Ngay cả cái tay cầm ly rượu cũng khiến anh thấy thừa thãi khi cứ đưa lên đưa xuống để uống rượu.

Dù hội trường rất lạnh, ấy thế Tôn Duy vẫn cảm giác nóng nực đến kỳ lạ. Trên người anh đang vận áo vét đắt tiền, thắt nơ bướm. Vốn chẳng thích những nơi quá sang trọng và ăn mặc theo kiểu thượng lưu này nhưng anh vẫn phải có mặt tại đây chỉ bởi không muốn phụ lòng Đỗ Như đã bỏ công bỏ sức ra lựa chọn bộ vét mới cho mình. “Chú muốn tôi mất mặt à?”, câu nói chẳng nể nang của Đỗ Như như “đập thẳng” vào mặt Tôn Duy khiến anh không còn sự lựa chọn mà đành mặc nó.

Tôn Duy nhìn về phía Đỗ Như và Trương Tân đang nói chuyện với khách. Anh thở dài một tiếng, tự thấy mình dư thừa quá. Rồi đúng lúc thế nào, anh trông thấy Thái Bá xuất hiện ngay cửa hội trường, điều đáng nói là bên cạnh còn có Phan Ngọc Thùy. Cô vợ sắp li dị của anh mặc chiếc váy khoét cổ sâu để lộ nửa bộ ngực. Cả hội trường im lặng trong phút chốc, đơn giản vì khi thấy “ông trùm” giới mỹ phẩm thật uy quyền cùng cô nàng lạ mặt nhưng vô cùng quyến rũ bước vào trong.

Đón chào Thái Bá bằng biểu hiện trang trọng nhất, Trương Tân nhanh chóng bắt tay ông cùng lời chào hỏi

chân tình. Dĩ nhiên Thái Bá cũng đáp lễ lại bằng nụ cười lịch thiệp và không quên giữ nguyên nụ cười ấy khi quay qua Đỗ Như.

- Thật vinh hạnh khi Nguyễn giám đốc đến tham dự buổi tiệc này. Dù ở bên Mỹ nhưng tôi đã nghe danh tiếng của ngài. - Trương Tân nhã nhặn.

- Đừng khách sáo, Trương tổng gửi lời mời đầy mới là vinh hạnh của tôi.

Quan sát nụ cười chan hoà đến khó tin đó, Đỗ Như nhẹ nhàng lên tiếng:

- Đỗ Như cũng rất vui mừng khi Nguyễn giám đốc đến đây...

- Đỗ giám đốc lại quá lời nữa rồi, chúng ta vốn có giao tình nhiều năm mà.

Đỗ Như cười ý nhị trước hai từ “giao tình” phát ra từ miệng Thái Bá, nhưng cô không nói gì thêm và tiếp tục đưa mắt sang Ngọc Thùy đang đứng bên cạnh ông ta cùng dáng vẻ hồ hững. Thiết nghĩ, cô nàng cũng “mặt dày” thật!

- Xin hỏi đây có phải là Nguyễn phu nhân? - Trương Tân lịch sự hỏi.

Ngọc Thùy nghe ba từ đó thì thích lắm, kín đáo cười cười. Còn Thái Bá lại nói:

- Chỉ là người quen lâu năm, Trương tổng hiểu lắm rồi.

Nét mặt Ngọc Thùy hậm hực thấy rõ, liền rút tay ra khỏi tay Thái Bá như kiểu giận dỗi. Tuy nhiên hành động ấy của cô nàng chẳng khiến ông bận tâm ngược lại còn bảo cô hãy đi ăn, để ông bàn chuyện riêng với Trương tổng. Ngọc Thùy nhìn Thái Bá xong liền liếc mắt sang Đỗ Như, thầm nghĩ: Chắc lại viện cớ để ở gần cô ta chứ gì! Còn đang phân vân chưa biết thế nào thì chợt Ngọc Thùy thấy Tôn Duy đứng ở phía xa, cũng đang nhìn mình thế là cô liền rời đi. Hành động đi về phía Tôn Duy của cô nàng khiến Đỗ Như cứ dõi mắt nhìn theo.

Ngọc Thùy đã đứng ngay trước mặt Tôn Duy, khoanh tay hỏi khinh bỉ:

- Sao nào, vợ được “con cá vàng” nên bây giờ cũng muốn làm thượng lưu à?

Tôn Duy, lạ là chẳng hề tức giận, chỉ cười khê đồng thời lắc nhẹ ly rượu:

- Cô cũng đâu có thua kém gì. Còn chưa ra toà li dị chồng mà đã nghênh ngang khoát tay người tình xuất hiện ở chốn đông người thế này rồi.

- Thái Bá có tiền và quyền thế, tôi sợ gì chứ? Anh ấy sẽ bảo vệ tôi. Mà nói gì thì nói, tôi biết anh cũng chẳng trong sạch gì, đừng tưởng tôi ngu ngốc mà không nhận ra giữa anh với cô nàng Đỗ Như kia có “tình ý”. Biết đâu anh cũng ngoại tình rồi.

Tự Tôn Duy thấy hơi chợt dạ khi nghe thế. Dẫu biết bây giờ Ngọc Thùy có phát hiện ra mối quan hệ ngoài luồng giữa anh với Đỗ Như thì cũng chẳng còn gì quan trọng thế nhưng khi bị người ta nói trúng bí mật thì ít nhiều cũng có giật mình. Thoảng im lặng vài giây, rồi Tôn Duy chợt nhiên nở nụ cười mỉa mai, đáp rõ:

- Tôi và cô, đều bí ối như nhau thôi!

Ngọc Thùy vừa mím môi vừa liếc Tôn Duy, nhưng không quá lâu lại nói tiếp:

- Cô nàng Đỗ Như ấy vừa trẻ vừa đẹp, lại còn gia thế, nếu là tôi thì sẽ chọn Trương tổng chẳng phải tốt hơn à? Nên anh cứ mơ hão đi.

Dứt lời, Ngọc Thùy quay ngoắt bỏ đi để lại Tôn Duy đứng yên lặng với ly rượu đã cạn. Vừa lúc Đỗ Như tiến lại gần, trông thấy sắc mặt không tốt của anh mới hỏi:

- Xảy ra chuyện gì giữa hai người sao?

Không muốn để lộ những suy nghĩ tồi tệ trong mình, Tôn Duy cười gượng lắc đầu. Nhưng chính vì thái độ im lặng đó của anh lại khiến Đỗ Như hiểu lầm rằng anh vẫn còn buồn khi thấy Ngọc Thùy sánh bước bên Thái Bá, và cũng bởi thế cô thấy không vui nên liền rót rượu uống.

Bữa tiệc mừng cuối cùng cũng kết thúc. Tôn Duy không hiểu lý do gì mà Đỗ Như uống đến say khướt, chân đứng không vững. Thấy cô bước loạng choạng quá nên anh phải đưa tay đỡ lấy cả người cô, để cô tựa hẳn vào mình rồi thở dài:

- Đã bảo cô đừng uống nhiều rồi, sức khỏe không tốt mà sao cứ uống như thế?
- Chú nói nhiều quá...! - Đỗ Như lèm bèm - Mới ba mươi mà chú y hệt ông già!
- Cái cô này, phải tôn trọng người lớn chứ!

Trong khi Tôn Duy vừa mắng vừa ôm lấy Đỗ Như đang ngã lên ngã xuống thì cách đó không xa, Trương Tân đứng quan sát với nét mặt không được tốt. Mới ít phút trước, anh bắt tay chào vị khách cuối cùng ra về xong thì tình cờ bắt gặp cái cảnh này. Đúng là bên ngoài nhìn vào người khác còn tưởng cả hai là...vợ chồng, hoặc chí ít cũng đang là người yêu. Bởi cái cách Tôn Duy chẳng ngần ngại gì khi quàng tay đỡ lấy đôi vai trần mảnh khảnh kia, và Đỗ Như cũng vô cùng tự nhiên dựa vào lòng anh. Đến lúc chẳng thể để yên như vậy nữa, Trương Tân mau chóng bước đến và không chút kiêng nể khi kéo Đỗ Như rời khỏi Tôn Duy.

38. Chương 37: Đối Thủ Mới

- Hi vọng anh Tôn đừng chạm vào Đỗ Như thế này, sẽ không được hay.

Ban đầu là bất ngờ, tiếp theo Tôn Duy nhìn thẳng vào đôi mắt đang hằn rõ sự khó chịu từ đối phương khi nói ra câu nói rành rọt ấy.

Trong lúc Tôn Duy với Trương Tân đang đối mặt nhau thì khi đó, Thái Bá cũng đối diện với một vấn đề gây bức bối. Ban nãy trong buổi tiệc, Thái Bá và Trương Tân đã có cuộc nói chuyện riêng. Dù trông cả hai rất vui vẻ nhưng chẳng ai ngờ rằng, họ đều đang gửi đến nhau những lời “đe dọa” ngầm. Đặc biệt là Trương Tân, dẫu biết Nguyễn Thái Bá thuộc hàng lão làng trong giới kinh doanh mỹ phẩm nhưng anh chàng tổng giám đốc trẻ tuổi này chẳng ngần ngại khi nói rõ ràng:

- Tôi đã nghe Đỗ Như kể “một vài chuyện” về ngài và thứ lỗi tôi nói thẳng, cách hành xử lẫn việc làm của ngài thật không hay chút nào! Tôi vẫn sẽ tôn trọng ngài trên phương diện công việc nhưng kể từ giờ tôi hi vọng ngài đừng làm những chuyện gây tổn thương cho cô ấy.
- Tôi không nghĩ là Đỗ giám đốc ba hoa như thế...
- Ba hoa? Ồ không, tôi lại nghĩ là Đỗ Như chỉ muốn tôi cẩn thận hơn thôi. Thương trường mà, biết rõ đối thủ luôn giúp ta có lợi thế hơn.

Lòng đang giận lắm nhưng Thái Bá vẫn giữ vẻ điềm nhiên, nhếch mép hỏi:

- Trương tổng đây cứ gọi thẳng tên Đỗ giám đốc với vẻ thân thiết như vậy sao?

Trương Tân cười nhẹ đồng thời đưa tay lên vuốt nhẹ mép áo vét sang trọng trên người đối phương, chậm rãi cho từng lời nói:

- Vậy là Nguyễn giám đốc chưa biết rồi, tôi thực ra là bạn trai cũ của Đỗ Như.

Nghe xong ba từ được nhấn mạnh kia, nụ cười vờ vịt trên môi Thái Bá lập tức biến mất. Tay Trương tổng này đúng là rất biết cách khiến người khác bất ngờ! Trước, ông cũng đã phân nào nghĩ rằng mối quan hệ của hai người có phần mật thiết nhưng sự thật họ từng là người yêu thì quả là không thể nghĩ ra. Ông nhớ Đỗ Như từng nói mình vừa bị bạn trai bỏ rơi, thế ra người đó chính là Trương Tân!

Nghiến răng vì không tìm được nóng giận, Thái Bá đập mạnh tay vào kính xe:

- Tại sao có nhiều kẻ muốn che chở cho cô ta như vậy?

“Cô ta” ở đây dĩ nhiên là ám chỉ Đỗ Như! Thái Bá không ngờ rằng, một người uy quyền như mình lại có ngày phải chịu “khổ sở” chỉ bởi một cô gái trẻ chỉ mới đôi mươi. Chẳng những vậy, cô còn là người phụ nữ mà ông muốn chiếm đoạt hơn bất kỳ ai khác! Cao cao tại thượng như thế nhưng không rõ từ lúc nào người đàn ông đó lại bị xoay vần trong cảm xúc nửa khát khao nửa căm hận đối với cô!

Thấy Thái Bá mang biểu hiện khác lạ, Ngọc Thùy nhích lại gần ôm cổ ông, hỏi:

- Có chuyện gì mà khó chịu thế, anh yêu?

- Yên lặng đi nào!

Chất giọng lạnh nhạt của Thái Bá khiến Ngọc Thùy lại giận dữ, liền bảo ngay:

- Là vì Trương tổng đó hay vì Đỗ Như? Hừ, cô ta có gì tốt chứ, lạnh lùng kiêu kỳ, lúc nào cũng chỉ biết dựa vào đàn ông! Trông mặt thì xinh đẹp nhưng cứ tỏ ra ngây thơ để đàn ông bảo bọc! Biết đâu cô ta và Trương tổng đã lên giường rồi...

Chẳng ngờ được câu nói vô tội vạ ấy đã làm cho ngọn lửa giận dữ trong Thái Bá thêm bùng phát. Hẳn vì ông đang nghĩ đến cảnh Đỗ Như đã làm tình với Trương Tân - một gã đàn ông khác chứ không phải mình là bản thân chẳng thể chịu nổi! Bởi thế, Thái Bá đã mất tự chủ mà quay qua bóp chặt lấy miệng của Ngọc Thùy đồng thời ép cô nàng sát vào thành ghế. Hành động mạnh bạo bất ngờ từ nhân tình khiến Ngọc Thùy sửng sốt, chỉ biết ú ớ trong cổ họng. Chiều cái nhìn lạnh băng lẫn sắc lẹm vào cô, ông ta liền gần giọng:

- Tốt nhất là hãy im mồm lại! Đàn bà thì nên biết thân biết phận, hiểu không?

Ngọc Thùy cố gắng gạt đầu trước việc bị bàn tay gọng kìm kia giữ chặt miệng, ánh mắt hiện rõ nỗi sợ sệt. Đối diện, Thái Bá trông cảnh Ngọc Thùy đang run rẩy thì cơn giận dịu lại, cùng lúc tia nhìn quét xuống cổ áo khoét sâu để lộ chiếc cổ trắng muốt cùng bộ ngực phập phồng của cô nàng. Cười khinh, ông cúi mặt hôn ngẫu nhiên lên khe ngực sâu hoắm đó và cuộc làm tình cuồng nhiệt lại bắt đầu...

Trở lại cảnh đối mặt giữa Tôn Duy và Trương Tân, đã mấy phút trôi qua mà hai người đàn ông này vẫn chưa thay đổi tư thế cùng đôi mắt hướng thẳng vào nhau. Nghĩ không thể cứ tiếp tục như hiện tại nên Tôn Duy từ tốn lên tiếng:

- Tôi thấy Đỗ Như say quá và chỉ muốn đỡ cô ấy thôi.

- Vậy thì tôi thay mặt Đỗ Như cảm ơn anh... Nhưng chẳng phải tôi đã từng nói, kể từ giờ tôi sẽ là người chăm sóc cho cô ấy! Hi vọng lần sau, anh sẽ kìm chế hơn.

Nói xong, không cần biết phản ứng của đối phương thế nào, Trương Tân dìu Đỗ Như vào trong thang máy. Còn lại một mình, Tôn Duy nửa buồn cười nửa khó chịu. Thật là, sao thanh niên bây giờ không biết tôn trọng người lớn tuổi hơn thế? Cái gì mà “thay mặt Đỗ Như cảm ơn anh” lại còn “hi vọng anh kìm chế hơn”, thể ra việc anh đỡ giúp một cô gái đang say rượu là tội ác tày đình ư? Tay Trương Tân đó có phải ý mình là tổng giám đốc nên “lên mặt” với anh không?

Tôn Duy tháo lỏng cà vạt ra cho dễ thở, cảm thấy bức bối trong người dù máy lạnh thổi vù vù. Anh không thích cái kiểu bảo vệ thái quá của Trương Tân dành cho Đỗ Như, bạn trai cũ thì sao nào? Đã gọi “cũ” rồi thì nó có nghĩa rằng, mối quan hệ lúc trước chỉ là quá khứ! Thế mà anh ta làm như thể mình là chồng Đỗ Như.

Về như buổi tối hôm nay, không riêng gì Thái Bá mà ngay cả Tôn Duy lẫn Trương Tân đều nhận ra “đối thủ mới” của bản thân!

Hôm sau đến công ty, Đỗ Như thấy đầu vẫn còn hơi ê ẩm. Tối qua cô uống khá nhiều rồi sau đó chẳng nhớ gì nữa, chỉ có cảm giác mình đã bị ai đó kéo qua kéo lại. Giá mà cô chủ họ Đỗ chứng kiến cảnh vì mình mà hai người đàn ông đã đối đầu không khoan nhượng thì sẽ biết bản thân trở nên “có giá” thế nào! Đang suy nghĩ thì Đỗ Như chợt nghe tiếng Trương Tân ngay bên cạnh:

- Em làm gì mà thù người vậy?

- À, chỉ đang nghĩ lung tung vài chuyện thôi.

- Có phải em đang lo về sản phẩm mới của công ty?

Nhắc đến sản phẩm mới, Đỗ Như mới nhớ đến vấn đề mình đang lo lắng. Nói về ý tưởng là dành cho những phụ nữ trung niên và tầng lớp bình dân thì không có gì phải bàn luận vì nó khá hay, về khâu sản xuất thì cũng chẳng lo ngại gì, nhưng điều đáng lưu tâm chính là làm cách nào để bán được sản phẩm mới này?

Sau vụ tai tiếng về Eye MaxGirl, uy tín của Hoà Hiệp phần nào giảm sút trong mắt người tiêu dùng, đầu sau đó công ty đã cố gắng bồi thường thiệt hại cho những nạn nhân bị dị ứng và thuyết phục họ không đưa đơn kiện, thế nhưng thanh danh vẫn không được như xưa. Và điều ấy sẽ ảnh hưởng đến chuyện tung sản phẩm mới! Còn ai dám mua mỹ phẩm của Hoà Hiệp đây sau sự cố như vậy?

- Em chỉ đang nghĩ cách để sản phẩm mới có thể bán ra thị trường...

Tiếng thở dài của Đỗ Như nghe thật nặng nề. Bên cạnh, Trương Tân khẽ gật đầu, cũng là dân kinh doanh mỹ phẩm nên hiển nhiên những lo lắng trong lòng cô anh đều biết và hiểu rõ. Nhưng không sao, anh cũng đã có cách rồi! Nói gì thì nói, để có thể ngồi vào chiếc ghế tổng giám đốc rồi điều hành công ty tầm cỡ Nior khi tuổi còn trẻ thế này, Trương Tân đâu phải dạng tầm thường. Những tình huống nằm trong tầm kiểm soát thì anh luôn tìm ra đối sách.

- Em đừng lo, anh cũng suy tính đến chuyện này rồi. Khi nào sản phẩm mới sản xuất xong, em cứ đưa sang Nior - Việt Nam của anh.

- Để làm gì? - Đỗ Như ngạc nhiên.

- Hiện tại, uy tín của Hoà Hiệp đã giảm nên khó lòng mà bán được sản phẩm mới. Chúng ta sẽ dùng kế sách gọi là “tiền trăm hậu tấu”, có nghĩa tung sản phẩm ra trước tuy nhiên sẽ giữ bí mật về tên công ty sản xuất! Để cho khách hàng sử dụng thử, đến khi đạt được hiệu quả nhất định thì bấy giờ mới công khai là mỹ phẩm của Hoà Hiệp. Nếu nó được bán dưới danh nghĩa Nior, có thể sẽ lôi kéo một lượng đông đảo khách hàng.

Đỗ Như hơi bất ngờ trước chủ ý này. Đúng là với tình hình hiện tại, kế hoạch này có phần khả thi nhất! Nếu biết là Hoà Hiệp khéo sẽ ít người mua, nhưng nếu để khách hàng dùng thử sau đó đánh giá trên sự công bằng thì sẽ có lợi cho Hoà Hiệp. Một khi đã không bị yếu tố chủ quan đánh vào tâm lý thì người ta sẽ có cái nhìn công bằng, đúng đắn hơn. Nhưng việc Nior chấp nhận thay danh nghĩa Hoà Hiệp bán sản phẩm này thì có phần rủi ro quá.

- Lỡ kết quả không như ý muốn, có thể Nior cũng bị vạ lây thì...

- Không sao đâu. - Trương Tân ngắt lời cô gái - Chỉ cần sản phẩm mới đạt chất lượng thì anh tin kết quả sẽ không đến nỗi tệ.

Trước sự kiên quyết đó, Đỗ Như cũng không thể nói gì thêm ngoài việc gật đầu.

Trong lúc Đỗ Như và Trương Tân suy tính cho chiến lược về sản phẩm mới thì lúc này, Tôn Duy lại đang làm một việc vô cùng quan trọng: hoàn thành thủ tục ly hôn! Sau bao nhiêu ngày chờ luật sư chuẩn bị đầy đủ giấy tờ thì hôm nay, vợ chồng Tôn Duy và Ngọc Thùy chính thức ký đơn ly hôn rồi nộp cho Toà án thụ lý. Thời gian Toà tiến hành giải quyết sẽ phải kéo dài khoảng vài tháng.

Sau khi rời khỏi văn phòng luật sư, Tôn Duy thở mạnh ra một phát. Đúng lúc lại nghe giọng Ngọc Thùy cất lên đầy nhẹ nhõm:

- Tuy còn phải chờ thời gian giải quyết nhưng có lẽ Toà sẽ chấp thuận thôi. Vậy thì xem như chúng ta kết thúc, đường ai nấy đi.

- Xem ra cô chờ thời khắc này đã lâu rồi nhỉ?

- Phải, kể từ lúc quen Thái Bá thì tôi đã luôn muốn ly hôn! Thật ra tôi biết anh và tôi đều chẳng hạnh phúc với cuộc hôn nhân này, thôi thì chia tay để bớt giày vò nhau cũng như cho đối phương tìm lấy cuộc sống mới.

Nhoén miệng cười, Ngọc Thùy ung dung bỏ đi trước. Còn lại một mình, Tôn Duy ngược nhìn ánh mặt trời chói lòa, đúng là cái cảm giác từ giờ đã có thể tự do không phải bị “xiềng xích” vì một cuộc hôn nhân vô nghĩa quả là thoải mái.

39. Chương 38: “em Là Của Tôi!”

Tôn Duy có nghe các công nghiệp bàn luận về sản phẩm mới sắp tung ra của Hoàng Hiệp, bản thân cũng vừa nôn nao vừa thấp thỏm. Nghĩ có lẽ Đỗ Như cũng đang trong tâm trạng như thế nên anh muốn gặp cô nói vài lời động viên. Nhưng cái khung cảnh trước mắt khiến Tôn Duy phải ngừng việc này lại. Đỗ Như và Trương Tân đang đứng nói chuyện ngoài hành lang phòng họp, anh tự hỏi sao hai người họ có lắm chuyện để nói với nhau thế!

Thình lình Trương Tân ôm lấy Đỗ Như, khiến Tôn Duy đang âm thầm quan sát cũng không khỏi ngỡ ngàng. Chẳng rõ họ đang làm cái quái gì, anh liền bước lại gần đứng núp phía sau bức tường để nghe cho rõ hơn.

- Đỗ Như, anh suy nghĩ rất kỹ rồi, em hãy trở lại làm bạn gái của anh như xưa nhé! Là anh sai khi rời xa em, sau đó anh mới hiểu mình không thể sống thiếu em.

- Khoan đã Trương Tân, đây là công ti...

Đỗ Như muốn đẩy anh chàng ra tuy nhiên phản kháng có chút gì đấy mềm yếu. Trông thế Trương Tân càng ôm chặt hơn, quyết liệt:

- Anh sẽ bù đắp tình cảm cho em, và giúp em vượt qua giai đoạn khó khăn này.

Trong khi hai người mãi chìm đắm trong cái ôm kia thì ở đây, Tôn Duy đứng bất động nhìn chăm chú. Lồng ngực anh dâng lên thứ cảm xúc vừa khó chịu vừa nặng nề. Hoá ra Trương Tân vẫn còn tình cảm với Đỗ Như, và biết đâu cô cũng như thế. Trước cái cảnh cô không nỡ đẩy anh ra cũng giúp người ta hiểu rồi. Tình cảm thì bảo Tôn Duy hãy đến đó đẩy anh chàng tổng giám đốc ra giành lại Đỗ Như, nhưng lý trí thì nghĩ khác: biết đâu Đỗ Như về lại bên Trương Tân lại là điều tốt! Bởi sự thật rằng, người duy nhất giúp được cô lúc này chỉ anh ta!

Tôn Duy lẳng lặng quay bước rời khỏi với một tâm trạng bức bối đến khó tả.

Chính vì nỗi buồn trĩu nặng đó mà chiều tan việc, Tôn Duy bất ngờ đề suất với đám bạn đồng nghiệp hãy đi uống một chén xả láng...

Buổi tối ở nhà họ Đỗ, Đỗ Như ngồi một mình trong phòng khách vắng vẻ. Trong đầu đang nhớ về nhiều chuyện, nào là sản phẩm mới sắp tung ra thị trường, chiến lược trong thời gian tới của Hoà Hiệp, tiếp theo là lời bày tỏ của Trương Tân lúc trưa nay. Bản thân chẳng biết làm sao cho tốt. Rõ ràng cô hiểu trái tim mình thuộc về ai thế nhưng về như người đó vẫn không có tình cảm gì với cô, còn Trương Tân thì có vẻ rất thật lòng muốn hàn gắn mối quan hệ tuy nhiên từ lâu rồi cô đã không còn yêu anh. Đỗ Như thở dài một tiếng, ôi thật là khiến người ta đau đầu!

Đỗ Như ngược nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ đêm rồi sao Tôn Duy vẫn chưa về nhà? Vì chờ “ông chú” đó mà cô không ngủ được đây này, Trương Tân thì tối nay không về nhà nên giờ chỉ còn mỗi cô thôi. Đúng lúc Đỗ Như nghe âm thanh mở cửa kèm theo chất giọng lèm bèm say sấn quen thuộc. Cô đứng dậy xoay qua thì bắt gặp bộ dạng say khướt của Tôn Duy. Hoá ra, anh chàng này vừa đi nhậu.

Tôn Duy bước lảo đảo quá khiến Đỗ Như khá khổ sở khi dìu anh ngồi đỡ xuống ghế sofa. Uống gì mà lảm nhảm chẳng biết, cô chán chường sau đó thì đi lấy khăn nhúng nước ấm để anh lau mặt cho tỉnh táo lại. Nhưng Tôn Duy say quá rồi, chẳng biết trời trăng mây nước gì nữa, cứ liên tục xoay qua xoay lại trên ghế. Đỗ Như thật muốn nắm cho anh một phát, chậm rãi dùng khăn lau lên gương mặt đỏ bừng kia.

Cảm nhận có thứ gì vừa ấm vừa mát áp lên da mặt, Tôn Duy thoáng sức tỉnh. Đôi mắt mơ màng mở ra và thấy Đỗ Như đang cầm cùi lau tay cho mình. Mùi thơm dịu nhẹ từ người cô toả ra khiến anh chàng chợt tỉnh táo hơn nữa. Quan sát gương mặt xinh đẹp lạnh lùng và chứa nhiều suy tư kia, bất giác lòng Tôn Duy xuất hiện thứ cảm xúc không thể kìm nén. Anh muốn ôm cô, giữ chặt cô hơn nữa để không ai có thể cướp đi, dù đó là Trương Tân! Cái cảnh chàng tổng giám đốc ôm Đỗ Như sáng nay lại ủa về chiếm ngự hết tâm trí anh khiến cơn ghen bộc phát, khó chịu đến không tả nổi và anh đã đột nhiên cầm lấy tay cô.

- Đỗ Như...

- Chú làm gì vậy? Để tôi lau người cho, buông tay ra nào!

Cảm nhận sự phản kháng qua tay Đỗ Như, Tôn Duy càng thêm bức bối.

- Đỗ Như, ở bên tôi... Đừng đi đâu hết! Em là của tôi!

Dứt lời, Tôn Duy kéo mạnh Đỗ Như ngã xuống ghế sofa. Hai tay bị nắm chặt, Đỗ Như thấy anh nhìn mình chằm chằm, đôi mắt đỏ ngầu mà đầy da diết. Cô chưa kịp lên tiếng thì bất ngờ lẩn dử dội, đôi môi kia đã ụp lên môi cô. Men rượu cùng cảm giác chiếm hữu bộc phát khiến Tôn Duy hôn Đỗ Như như phát cuồng. Môi anh không ngừng mút lấy mút để môi cô và hôn liên tục, hết muốn nuốt chửng lấy nó. Bị một cơ thể to lớn phủ chụp lên, lại trong tình trạng bị giữ hai tay rồi còn bị “cưỡng hôn” vồn vã khiến Đỗ Như choáng cả đầu óc, miệng thở hổn hển cổ hút lấy không khí trước sự tấn công dữ dội từ đối phương.

Một tay giữ Đỗ Như, tay còn lại bắt đầu sờ xuống thân thể mảnh mai trong bộ áo ngủ bằng vải satin, Tôn Duy thấy trong người trở nên nóng hơn. Mùi thơm lẫn sự mềm mại của da thịt qua lớp vải mỏng đó khiến anh từ từ hưng phấn. Dù là trong cơn say nhưng lý trí vẫn còn và anh hiểu mình khao khát người con gái này không phải chỉ do ham mê xác thịt mà còn là bởi yêu thương. Bấy giờ mới rời khỏi môi Đỗ Như, Tôn Duy kéo nụ hôn gấp gáp kia lướt xuống chiếc cổ trắng muốt, ngấu nghiến chẳng rời.

Đỗ Như, sau khi đã lấy lại hơi thở cũng liền nhận ra hành động mờn trốn đó. Không được! Quái gì thế này! Đang ở trong phòng khách, họ sẽ bị người làm phát hiện! Đến khi cái môi tham lam kia đặt lên ngực mình thì cô lập tức giật tay lại, dùng sức đẩy Tôn Duy ra. Nhưng anh cứ ôm siết lấy ngực cô, tiếp theo lại hôn nhẹ lên vành tai cô, gọi liên tục:

- Đỗ Như! Đỗ Như! Đỗ Như!

Tiếng gọi do ham muốn ấy khiến Đỗ Như chịu không nổi, lập tức dùng biện pháp mạnh: tát mạnh vào mặt Tôn Duy! Kết quả là nó vô cùng hữu hiệu. Tôn Duy bật dậy khi bất ngờ lãnh cú đánh trời giáng, vẻ như đã bừng tỉnh sau cơn “cuồng loạn” không tự chủ nãy giờ. Sờ lên má rát buốt, anh nhìn lại Đỗ Như đang ngồi trên sofa, tay đang ép chặt cổ áo đồng thời hướng đôi mắt giận dữ vào anh. Như hiểu bản thân vừa hành động sai trái, anh e ngại:

- Đỗ Như, tôi... có hơi thiếu kìm chế...

Mau chóng đứng dậy, Đỗ Như cất giọng rành rọt:

- Tôi đối với chú, ngoài tình dục thể xác ra thì không có gì nữa sao?

- Không! Đỗ Như, nghe tôi nói! - Tôn Duy sốt sắng nắm lấy tay cô - Đúng là ban nãy tôi không tự chủ được nên đã muốn cùng với cô... Nhưng đó không phải do ham muốn nhất thời! Tôi đối với cô không phải chỉ có tình dục mà còn thứ khác nữa!

- Đây là cái gì?

Bắt gặp đôi mắt linh động kiên quyết kia nhìn thẳng vào mình, Tôn Duy thoáng khựng lại vài phút. Anh từng không hiểu vì sao mình đối với Đỗ Như lại trở nên khác đi, có một thứ tình cảm nào đó cứ nhen nhúm thôi thúc anh ngày qua ngày. Đau khổ, vui vẻ, ham muốn, chiếm hữu và cả sự ghen tuông khó hiểu! Tuy nhiên ngay vào thời khắc này, Tôn Duy đã hiểu rõ cảm xúc này là gì. Và anh không muốn trốn tránh nữa cũng như không muốn đánh mất cô gái đang ở trước mặt này.

- Là... tình yêu!

Vừa nghe xong từ đó là tức thì Đỗ Như kinh ngạc nhìn Tôn Duy, hỏi lại:

- Chú vừa nói cái gì?

- Là yêu! Đỗ Như, anh yêu em...

Cuối cùng, Tôn Duy cũng nói ra được ba từ quan trọng đó. Phải, ngay lúc này anh đang đối diện với chính bản thân, với sự nhận thức rõ ràng nhất.

Đỗ Như đã đứng bất động khá lâu, cảm giác mơ hồ lắm. Tôn Duy nói yêu cô ư? Sau tất cả mọi chuyện, người đàn ông cô yêu cũng đã nói yêu cô... Thế nhưng sao Đỗ Như vẫn không thấy vui? Rõ ràng cô đợi Tôn Duy bày tỏ đã lâu rồi, ấy vậy ngay lúc này khi nghe anh buột miệng ra câu “anh yêu em” lại thấy chưa đủ.

- Bây giờ chú đang say nên tinh thần không tỉnh táo, hãy để ngày mai chúng ta nói tiếp...

Đỗ Như khẽ rút tay ra, hờ hững quay lưng đi. Đối diện, Tôn Duy cảm giác hụt hẫng vô cùng. Anh những tưởng câu tỏ tình này là điều mà cô mong muốn, thế ra nó không phải ư? Cô vẫn không tin tình cảm của anh, hay do lòng còn vương bận một người khác mà không chấp nhận anh?

Lúc Đỗ Như bước chân lên những bậc thang thì linh thành phía sau, tiếng Tôn Duy vang khẽ:

- Nếu đã thấy khó xử như vậy thì chúng ta đừng nên tiếp tục ở chung nhà nữa. Thời gian tới, tôi sẽ dọn đến sống cùng một đồng nghiệp.

Thoáng im lặng, sau đó Đỗ Như trả lời ngắn gọn: “Tuỳ chú!” rồi tiếp tục trở về phòng. Còn lại một mình trong căn phòng trống vắng với ánh sáng mờ ảo, Tôn Duy nhắm mắt đồng thời cúi mái đầu lặng lẽ.

Lý nào, mối quan hệ giữa anh và Đỗ Như đã không còn có thể hàn gắn?

Cuối cùng, sản phẩm mới của Hoà Hiệp cũng đã hoàn thành và chuẩn bị tung ra thị trường. Loại mỹ phẩm làm đẹp da dành cho những phụ nữ trung niên mang cái tên “Spring Candles”, nghĩa là “Cây trường xuân” với các thành phần thảo dược chất lượng được kiểm duyệt gắt gao hơn trước, cùng ý nghĩa giữ gìn tuổi xuân cho phụ nữ lớn tuổi giúp họ nắm lấy tình yêu cũng như hạnh phúc hôn nhân của mình.

- Sản phẩm lần này đã kiểm tra rất kỹ nên sẽ không có sự cố gì cả.

Đỗ Như nói với Trương Tân, ánh mắt chắc chắn khi đưa ra lời đảm bảo.

- Được, anh sẽ cho nhập hàng qua Nior và chuẩn bị bán lô hàng đầu tiên.

Đỗ Như gạt đầu mỉm cười với Trương Tân, lòng tràn đầy hi vọng.

40. Chương 39: Trương Tân Phát Hiện Ra “bản Hợp Đồng Ngoại Tình”

“Sản phẩm này tốt lắm!”

“Sử dụng một tuần là thấy có cải thiện, giá cả lại vừa phải.”

“Đúng là Nior, bán mặt hàng nào cũng chất lượng!”

“Ý tưởng Spring Candles khá hay, đúng là thứ mà phụ nữ trung niên cần.”

Đó là vài nhận xét trong số mấy ngàn review về sản phẩm Spring Candles trên website Nior. Sau hơn nửa tháng bán ra, mỹ phẩm “trẻ mãi không già” này nhận được kha khá những lời khen tích cực giúp cho việc bán hàng diễn ra suôn sẻ. Chẳng những vậy, Spring Candles còn leo lên top năm những sản phẩm bán chạy nhất trên danh sách Topnior. Quả là một khởi đầu thuận lợi! Đây là những gì Đỗ Như nghĩ khi xem tỉ mỉ tất cả nhận xét từ khách hàng. Giờ cũng có thể thở phào một chút, suốt hai tuần qua cô cứ nơm nớp lo âu, thậm chí tối không ngủ được.

- Anh đã nói rồi mà, mọi chuyện sẽ tốt thôi. - Trương Tân đặt tay lên vai Đỗ Như, siết nhẹ động viên.

- Em vui lắm, thật sự cảm ơn anh.

Nghe Đỗ Như nói vậy, Trương Tân nén tiếng thở dài, thấy cô đối với mình cứ khách sáo làm sao. Anh vẫn còn đang chờ câu trả lời của cô về việc lần trước lúc anh yêu cầu cả hai trở lại làm người yêu của nhau. Điều khiến Trương Tân lấy làm lạ chính là sự rời nhà của Tôn Duy. Cũng đúng nửa tháng trước, anh chàng ba mươi đó đột nhiên nói rằng sẽ dọn đến sống cùng đồng nghiệp. Khi đó Trương Tân để ý, về mặt của Đỗ Như lần Tôn Duy đều có chút khác lạ, có phải đêm trước đó đã xảy ra chuyện gì giữa họ?

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang mạch suy nghĩ của Trương Tân. Anh quay qua thấy Đỗ Như đang bắt máy, vẻ như là nói chuyện với đối tác nào đấy. Tiếp theo, cô bịt một ống nghe lại rồi bảo với anh:

- Anh tải liệu “Dịch vụ 291” vào USB hộ em nhé.

Đỗ Như đưa USB cho Trương Tân, sau đó tiếp tục nói chuyện. Anh chàng tổng giám đốc cắm USB vào laptop, lướt mắt qua các Folder để tìm “Dịch vụ 291” để rồi bất chợt dừng lại ở một Folder mang tên “Bản hợp đồng ngoại tình”. Nhíu mày khó hiểu, tên hợp đồng này lần đầu tiên anh mới nghe. Vì sao lại có trong laptop của Đỗ Như? Mà, “ngoại tình” nghĩa là gì? Tức thì, anh nhớ đến lời của Nguyễn Thái Bá từng nói với mình trong cái đêm đến dự buổi hợp tác giữa Nior với Hoàng Hiệp:

“Ngài cũng cần lưu ý đến Tôn Duy. Tuy chỉ là nhân viên quèn trong Hoàng Hiệp nhưng giữa anh ta với Đỗ giám đốc có một mối quan hệ không-bình-thường đâu.”

Khi ấy Trương Tân đã hỏi “không bình thường là thế nào” nhưng lão cáo già Thái Bá chỉ nở nụ cười ẩn ý mà im lặng quay lưng đi. Đúng là ngay chính bản thân anh cũng mang cảm giác, giữa Tôn Duy với Đỗ Như rõ ràng là “khác lạ”, không đơn thuần chỉ là bạn bè. Nay lại thấy cái Folder lạ lùng này nữa thì càng khiến anh thêm nghi hoặc, bởi từng nhớ mang máng rằng Tôn Duy đã có vợ! Trương Tân thoáng lưỡng lự khi click chuột vào Folder kia, bỗng mặt khẩu liền xuất hiện. Quả nhiên đây là bí mật của Đỗ Như!

- Anh xong chưa?

Trương Tân hơi giật mình khi nghe Đỗ Như hỏi, hình như cô cũng sắp nói chuyện điện thoại xong rồi, liền bảo nhanh:

- À ừm, bây giờ anh mới thấy tài liệu, cho anh năm phút.

Trương Tân nhanh tay “Dịch vụ 291” vào USB, song song đó anh liền mở mail của Đỗ Như rồi gửi “Bản hợp đồng ngoại tình” vào mail của mình, xong xuôi anh không quên xóa đi cái mail vừa gửi ấy. Lúc đưa USB cho Đỗ Như, đôi mắt Trương Tân đầy suy tư, tối nay anh nhất định mở được mặt khẩu để xem rốt cuộc “bản hợp đồng” đó là cái quái quỷ gì.

Vừa đi trên lối hành lang, Tôn Duy vừa ngáp ngắn ngáp dài. Tối hôm qua lại cùng thằng bạn đồng nghiệp thức gần tới sáng để cày game. Thật, lúc trước anh sống rất lành mạnh vậy mà kể từ nửa tháng trước dọn qua ở cùng nó là bị lây nhiễm toàn “thói hư tật xấu” của những thằng đàn ông độc thân. Nhắc mới nhớ, thời gian này Tôn Duy ít gặp Đỗ Như, chẳng rõ cô thế nào rồi? Nghe đâu sản phẩm mới Spring Candles bán khá tốt, dù trên danh nghĩa của Nior. Anh thấy vui vì chí ít cũng giúp được Đỗ Như phần nào.

Mải lo suy nghĩ mà lúc đi qua khúc ngoặt hành lang, Tôn Duy vô ý va trúng một người. Tiếp theo đó là một âm thanh vỡ xoảng vang lên. Đưa mắt nhìn về phía trước, anh mới phát hiện ra là Đỗ Như, ở dưới đất chiếc ly thủy tinh vỡ tan. Cô nhìn anh, thở dài một tiếng:

- Chú thật là, đến khúc rẽ thì phải để ý chứ.

- Anh xin lỗi, em có bị làm sao không? - Tôn Duy xưng hô thật thân mật.

- Suýt chút bị chú làm cho hết hồn rồi.

Vừa nói, Đỗ Như vừa cúi xuống định nhặt những mảnh thủy tinh lại. Tôn Duy cũng cúi người theo, miệng ngăn cô đừng dùng tay không kéo đứt tay. Xui xẻo thế nào, lời cảnh báo vừa dứt là Đỗ Như đã bị mảnh thủy tinh cắt xước qua da, rướm máu. Trông thế, Tôn Duy sốt sắng cầm tay cô, nói:

- Đây, anh đã bảo mà không nghe! Đi lại đây, để anh dán vết thương cho!

Chẳng để Đỗ Như nói gì là Tôn Duy đã mau chóng kéo cô đến bên ghế sofa chờ được đặt ở hành lang. Ấn nhẹ cô ngồi lên ghế, còn anh thì ngồi xổm xuống để bàn tay bị thương kia ngang tầm mắt mình. Tiếp theo, Đỗ Như ngạc nhiên bởi thấy Tôn Duy lấy trong túi áo ra miếng băng cá nhân rồi còn cả... bông gòn nữa! Buồn cười, cô hỏi:

- Chú đem theo cả những thứ này bên mình sao?

Tôn Duy cẩn thận lấy bông gòn chấm nhẹ vào vết thương rướm máu, đáp:

- Cẩn trọng và kỹ lưỡng, là hai nguyên tắc hàng đầu của kế toán đấy em không biết ư? Những cái này cần thiết lắm.

Nghe xong, Đỗ Như tự hỏi: “Vậy ra cái tính hay cảm râm của chú cũng là do nghề nghiệp sao?”. Những người kỹ tính thường hay cẩn thận, bởi do cầu toàn. Cười cười xong, chợt Đỗ Như để ý đến cách xưng hô khác lạ kia.

- Mà tại sao chú lại gọi tôi thân thiết thế? “Anh - em” nữa cơ đấy.

Khẽ khàng dán băng cá nhân lên tay cô nàng, Tôn Duy trả lời vu vơ:

- Khi đã bày tỏ tình cảm rồi thì hiển nhiên phải đổi cách gọi thôi.

Đỗ Như biết Tôn Duy đang đề cập đến buổi tối hôm ấy, khi anh mất tự chủ suýt chút nữa là “hành xử” cô ngay tại phòng khách rồi.

- Tôi chỉ nghĩ là lúc đó chú say rượu...

- Đỗ Như. - Tôn Duy ngược mặt nhìn, gọi tên cô cũng nhẹ nhàng quá đổi - Đừng tin người ta nói rằng: đàn ông chẳng biết gì khi say rượu! Họ biết hết đấy, có thể có lúc họ hơi mơ hồ nhưng có lúc lại rất tỉnh táo. Và khi nói “anh yêu em” vào khi đó anh ở về thứ hai.

Đỗ Như thoáng bất động, mắt nhìn chàng trai trước mặt chăm chú. Lần đầu tiên, cô thấy cái nhìn của Tôn Duy dịu dàng tha thiết đến thế. Bất giác, trái tim yếu ớt kia đập khá nhanh, cảm giác ngượng ngùng dần kéo đến.

- Tôi thấy bất ngờ... Tôi cần thời gian suy nghĩ.

Trông cảnh Đỗ Như khẽ cúi mặt đồng thời vén mái tóc ngắn qua vành tai, là Tôn Duy không kìm được nổi khao khát liền vòng tay ôm lấy cô. Kéo cô áp sát vào người mình, anh nhắm mắt ngửi nhẹ mùi nước hoa Dior J“adore quyến rũ quen thuộc của cô gái “sang chảnh” này kể từ khi lên làm giám đốc. Đỗ Như có chút ngạc nhiên trước hành động bất ngờ này, vì người vốn “cẩn trọng” như anh tuyệt nhiên không làm vậy khi ở công ti.

- Tôn Duy, coi chừng có người thấy.

Miệng nói vậy mà Đỗ Như rõ ràng không hề có biểu hiện phản kháng, khiến Tôn Duy buồn cười, vòng tay càng siết chặt hơn tưởng như mùi nước hoa Dior cũng muốn truyền sang cho anh. Kề môi lên tai cô, anh thì thầm:

- Đừng lo, giờ này chẳng có ai đi ngang qua đây cả. Để anh được ôm em một chút, nửa tháng qua anh luôn nhớ em.

Dẫu lòng có hơi lo lắng vì sợ ai đó tình cờ đi đến sẽ phát hiện hai người ôm nhau thân mật nhưng Đỗ Như chẳng thể ngăn lại cái cảm giác sung sướng, an tâm và bình lặng này. Kể từ khi quen biết nhau, đây là lần đầu tiên Tôn Duy tỏ rõ tình cảm lẫn sự quan tâm dành cho cô. Sau cùng, cô cũng để yên như vậy, cứ thế mà vùi mình vào cơ thể to lớn kia.

Và rồi, đằng sau bức tường gần đó là ánh mắt bất động của Trương Tân...

Buổi tối bên bàn làm việc, Trương Tân nhìn màn hình laptop với ánh mắt suy tư vô cùng, những ngón tay không ngừng gõ lên bàn làm việc. Anh đang cố mở mật khẩu để có thể xem “Bản hợp đồng ngoại tình”. Nhưng vẻ như chẳng hề dễ dàng! Anh đã nhập ngày sinh nhật của Đỗ Như, số điện thoại, thậm chí là ngày

sinh nhật của mình và ngày kỷ niệm đặc biệt của hai người nhưng đều không ăn thua. Lý nào, anh phải nhờ người bẻ mật khẩu? Trương Tân thở mạnh, đưa tay sờ trán để suy nghĩ thêm. Tự dưng anh nghĩ đến Tôn Duy... Đột rồi, có một lần Đỗ Như từng nói đùa về ngày sinh nhật của “ông chú” ba mươi ấy và người có trí nhớ tốt như anh đã kịp lưu lại vào não bộ. Trương Tân cố nhớ lại những con số kia rồi chậm rãi gõ vào ô mật khẩu.

Sáu con số ngày tháng năm sinh của Tôn Duy nhập vào, một dòng chữ hiện lên báo không khớp. Trương Tân thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên bản tính kỹ lưỡng khiến anh không bỏ sót điều gì liên gõ sáu con số kia theo hướng ngược lại, nghĩa là năm sinh lên trước. Vô cùng bất ngờ, mật khẩu đã được mở! Dĩ nhiên, Trương Tân đã ngỡ ngàng đến đường nào.

Mang tâm trạng khó chịu nặng nề, anh chàng họ Trương click chuột mở “Bản hợp đồng ngoại tình” ra xem. Từng dòng, từng dòng chữ lần lượt hiển hiện trong đáy mắt đứng yên đó như thể bí mật cuối cùng cũng đã hé lộ...

41. Chương 40: Đó Là Điều Duy Nhất Tôi Có Thể Cho Cô Ấy!

Đỗ Như đến một tiệm cà phê vì có cuộc hẹn với Trương Tân, bản thân cũng lấy làm lạ khi anh không hẹn gặp ở công ti mà lại là bên ngoài. Cô đoán, hẳn chuyện anh muốn nói với mình không liên quan gì đến công việc. Đỗ Như nghĩ vậy khi ngồi xuống chiếc ghế đối diện, thấy Trương Tân mang nét mặt trầm tư, mới hỏi: “Anh hẹn em ra đây có gì không?”

Im lặng vài phút, Trương Tân liền đặt lên bàn một tờ A4 chỉ chít chữ và đẩy nhẹ về phía Đỗ Như có ý muốn cô hãy đọc nó. Đỗ Như vừa khó hiểu vừa cầm lên xem, đôi mắt khựng lại bởi đọc rõ năm từ “Bản hợp đồng ngoại tình”. Trong một thoáng bất động, cô liền ngược lên nhìn anh:

- Ở đâu anh có cái này?

- Xin lỗi vì đã tùy tiện lấy nó trong laptop của em. - Trương Tân bảo - Nhưng giờ vậy mà anh biết được cái bí mật chấn động của bạn gái cũ. Em có thể giải thích cho anh chuyện này được không?

Đúng là Đỗ Như có hơi bất ngờ khi Trương Tân phát hiện ra bản hợp đồng này, tuy nhiên bản thân không thấy có lỗi gì hay muốn tránh né, nghĩ rằng có lẽ đến nước này cô cũng nên cho “bạn trai cũ” biết rõ mối quan hệ giữa mình với Tôn Duy, kể cả chuyện gì đã diễn ra suốt thời gian anh từ bỏ cô và sang Mỹ. Đỗ Như bắt đầu kể lại sự việc...

Sau khi nghe xong, Trương Tân vẫn còn chưa hết ngỡ ngàng. Có thể nào sau khi chia tay, Đỗ Như lại quan hệ với một người đàn ông đã có vợ!

- Sao em lại hành xử nông nổi như thế?

- Đó là sự quyết định của em, có thể không được đúng đắn và đáng hoàng nhưng em biết rõ mình muốn gì vào lúc đó. - Đỗ Như bình thản.

- Em làm thế chẳng khác nào kẻ thứ ba, chen chân vào gia đình người ta?

- Phải, em đã sai và cuối cùng em cũng bị trừng phạt rồi.

- Lý do gì khiến em phải đi đến bước đường này?

Đỗ Như nhìn chằm chằm Trương Tân, cất giọng thật chậm rãi:

- Trương Tân, anh có biết lúc ấy em đau khổ đến dường nào không? Anh đơn giản chỉ buông một lời chia tay rồi từ bỏ em chẳng chút do dự! Mặc bệnh tim, lại không ai quan tâm yêu thương, khi đó em chỉ có tuyệt vọng và đau khổ! Em chỉ muốn chết đi cho xong! Nhưng đáng ra em nên tự tử, vậy mà sau cùng vì nông nổi em lại kéo Tôn Duy vào chuyện tệ hại đó như thể thỏa mãn bản thân. Với anh ấy, em đã không công bằng! Còn anh, Trương Tân? Khi em cần anh nhất thì anh đang ở đâu?

Trương Tân bất động, bắt gặp trong đôi mắt kia như đang có nước, chỉ chờ một cái chớp mắt là trào ra ngay. Đỗ Như hỏi anh đầy vẻ oán trách và điều này khiến anh không cách nào trả lời được. Đúng như cô nói, chính anh bỏ rơi cô trước, để cô vừa mang căn bệnh hiểm nghèo vừa đau khổ vì tình yêu. Nếu là anh, hẳn bản thân cũng sẽ suy sụp như vậy! Trương Tân nhẹ nhàng nắm tay Đỗ Như, nửa xoa dịu nửa muốn xin lỗi.

- Đỗ Như, anh biết bản thân đã sai! Anh sẽ không chất vấn em về chuyện này nữa, cũng không quan tâm về mối quan hệ của em với Tôn Duy. Kể từ giờ, anh sẽ dành hết tình cảm cho em và chúng ta hãy bắt đầu lại!

Bất giác, Đỗ Như rút tay lại, hệt như đưa ra câu trả lời. Cô đối với Trương Tân đã không còn cảm giác yêu thương của trước đây, việc anh bỏ rơi mình, không ở bên cạnh mỗi khi cô cần đến, chính những điều đó đã chấm dứt tình cảm cô dành cho anh suốt ngần ấy năm. Gương vỡ có thể lành sao?

- Hiện tại, em chỉ muốn chúng ta là bạn...

- Em có yêu Tôn Duy không?

Câu cắt ngang của Trương Tân vừa dứt thì chuông điện thoại reo, Đỗ Như mau chóng bắt máy. Chẳng rõ đầu dây bên kia đề cập đến chuyện gì mà trông vẻ mặt cô khá khẩn trương. Cúp máy, cô liền đứng dậy nói rằng mình có chuyện quan trọng phải đi bây giờ và hẹn gặp lại anh ở công ti. Trương Tân dõi theo bóng dáng hối hả của Đỗ Như, ruốt cuộc vẫn chưa nhận được đáp án từ cô...

Không biết Đỗ Như đi đâu nên Trương Tân đành đến Hoàng Hiệp chờ cô về. Vừa rời khỏi thang máy, anh tình cờ gặp Tôn Duy. Hai người đứng nhìn nhau khoảng mấy phút, tiếp theo thì Trương Tân bảo có chuyện muốn nói.

Cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông diễn ra ở hành lang vắng vẻ. Trương Tân không vòng vo nữa mà đề cập vào vấn đề chính:

- Đây là lần đầu tiên chúng ta nói chuyện đàng hoàng với nhau. Tôi không thích rào trước đón sau nên sẽ nói thẳng: tôi đã biết mối quan hệ giữa anh với Đỗ Như là gì, cũng như bản hợp đồng ngoại tình mà hai người đã ký kết!

Tôn Duy có hơi bất ngờ, tuy nhiên anh cũng giống hệt Đỗ Như, đều không hề chối bỏ hay tránh né gì: “Là Đỗ Như nói cho ngài biết à?”

- Chuyện đấy có gì quan trọng?

- Tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi. Nếu cô ấy nói thì tôi chẳng có gì phàn nàn!

Trước câu đáp lời ẩn ý của Tôn Duy, Trương Tân hạ giọng thật trầm:

- Tôi muốn anh hãy rời xa Đỗ Như!

Tôn Duy cũng đoán được phần nào anh chàng tổng giám đốc này sẽ yêu cầu mình như vậy, và bản thân cũng đã có câu trả lời chắc chắn:

- Xin lỗi ngài, riêng chuyện này thì tôi không thể nghe theo.

- Anh là người đã có vợ!

- Tôi đang làm thủ tục ly hôn.

- Điều đó chẳng liên quan gì cả... Vấn đề là vào lúc ấy, anh nên ngăn cản Đỗ Như, vậy mà anh vẫn “tiếp tay” với cô ấy, đó gọi là ngoại tình!

- Nếu ngài chưa hiểu rõ ngọn nguồn thì đừng phán xét như thế! - Tôn Duy rành rọt - Đúng, tôi là người chồng tồi, một thằng đàn ông khôn nạn! Nhưng khi đó tôi chẳng còn sự lựa chọn nào ngoài việc nghe theo Đỗ Như, bởi cô ấy dùng gia thế ép buộc tôi! Thời buổi này, nếu không có công ăn việc làm thì sao sống đây? Tuy nhiên, tôi không hoàn toàn trách Đỗ Như... Vì bản thân tôi cũng đã thương cảm cho cô ấy đang mắc bệnh tim và bị bỏ rơi.

- Ý anh là điều anh làm không sai?

- Ý tôi muốn nói mọi chuyện đều có hai mặt, đôi khi không thể nói rõ ràng là đúng hay là sai! Cũng như tôi ngoại tình với Đỗ Như thì khi đó, vợ tôi cũng đang ngoại tình với người khác! Tôi có lỗi với vợ nhưng đồng thời cô ấy cũng đã có lỗi với tôi suốt hai năm qua...

Trương Tân nhíu mày, rốt cuộc thì cái chuyện này đúng là rắc rối hơn anh tưởng! Mối quan hệ giữa Tôn Duy, Đỗ Như và vợ anh, chẳng khác nào một vòng tròn không lối thoát, khiến người ta chẳng biết phán xét ra sao! Người này có lỗi với người kia, nhưng người kia cũng có lỗi trước với người này rồi.

- Nhưng dù thế nào đi nữa, sai cũng là sai! Tôi không ngụy biện cho bản thân mình, và đây là lý do tôi ly hôn để chấm dứt những sai lầm không hồi kết này. Xem như đó là sự trừng phạt dành cho tôi. Và tôi muốn bắt đầu lại mọi thứ với Đỗ Như, bằng tình yêu thật sự chứ không vì lý do nào khác! Có thể chúng tôi không đáng được tha thứ nhưng tôi chẳng bận tâm, tôi chỉ cần cô ấy ở bên cạnh mình, vậy là đủ rồi!

Trương Tân hoàn toàn im lặng trước những lời giải bày của Tôn Duy, tiếp theo đột nhiên hỏi một câu:

- Người không có gì như anh sẽ mang lại cho Đỗ Như những gì?

- Một nhân viên nghèo như tôi không có tiền bạc cũng không có tài sản, tôi chẳng thể mang lại cho Đỗ Như sự giàu sang nhưng thiết nghĩ, cô ấy không thiếu tiền! Thứ cô ấy thiếu là một người đàn ông có thể che chở cô ấy cả đời! Và đây cũng là điều duy nhất tôi có thể cho cô ấy.

Cúi chào cho đúng phép tắc xong, Tôn Duy nhanh chóng rời đi. Còn lại một mình, Trương Tân đã đứng bất động khá lâu...

Đỗ Như đang ở sở cảnh sát. Sau một thời gian tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm ra được tung tích của năm nhân viên từng trong nhóm kiểm tra chất lượng sản phẩm của Hoàng Hiệp, có liên quan đến chất gây viêm da của EyeMax Girl. Bên phía công ti đã nhờ cảnh sát điều tra giúp vụ việc này, và lần lượt tìm thấy năm người ở tại các tỉnh khác nhau. Về như sau khi rời khỏi Hoàng Hiệp, mỗi người đều rời khỏi thành phố và về những nơi khá heo hút.

- Chúng ta đã tìm hiểu và tra hỏi năm người, hai trong số họ vẫn im lặng, còn ba người kia khai rằng do giám đốc Nguyễn Thái Bá thuê họ bỏ chất viêm da vào sản phẩm mới hòng khiến Hoàng Hiệp mất uy tín.

- Cái gì? Nguyễn Thái Bá? - Đỗ Như không khỏi kinh ngạc - Vậy ra chính ông ta là kẻ đứng phía sau dàn dựng mọi chuyện?

- Đây chỉ mới là lời khai từ một phía, chúng tôi phải mời giám đốc Nguyễn Thái Bá về đồn thẩm tra. Khi nào có tin tức sẽ báo cho cô biết!

Thấy Đỗ Như trở về, Trương Tân hỏi cô vừa đi đâu. Mau chóng ngồi xuống, Đỗ Như kể lại mọi chuyện cho anh nghe...

- Có nghĩa chính Nguyễn Thái Bá đã làm hại Hoàng Hiệp?

Trước câu hỏi kinh ngạc của chàng trai, Đỗ Như mang chất giọng suy tư:

- Vẫn phải chờ việc điều tra từ phía cảnh sát đã. Nhưng hết ba trong năm người khai như thế thì khả năng lão Thái Bá chính là kẻ đứng phía sau vụ EyeMax Girl! Nếu đúng vậy thì lão cáo già đó quá bỉ ổi!

- Chỉ cần cảnh sát khẳng định chính Nguyễn Thái Bá thuê năm người đó thì xem như tiếng oan của Hoàng Hiệp sẽ được xoá! Khi ấy, chúng ta sẽ mở một cuộc họp báo để báo tin cho khách hàng biết đồng thời nói rõ sản phẩm Spring Candles là của Hoàng Hiệp sản xuất.

Đỗ Như gật đầu đồng ý, lòng hi vọng mọi chuyện tốt đẹp sẽ dần mở ra với Hoàng Hiệp. Còn với Thái Bá, nếu ông ta gây ra chuyện xấu thì phải trả giá!

42. Chương 41: Bước Đường Cùng

Đúng với suy đoán của Đỗ Như, Nguyễn Thái Bá đang đối diện với vấn đề nan giải nếu không muốn nói rằng là kinh khủng! Ông vừa được mời đến đồn cảnh sát để cuộc điều tra về sản phẩm EyaMax Girl được tiến hành. Ông không ngờ rằng, Hoàng Hiệp đã âm thầm nhờ cảnh sát tìm hiểu về vụ việc lần đó, bởi ai nhìn vào cũng nghĩ rằng đây là do sơ suất của công ti. Chẳng những thế mà năm tên nhân viên ông thuê để bổ chất viêm da cũng vừa bị bắt về thẩm vấn. Đáng kiếp, ông những tưởng họ trốn đi xa lắm rồi.

Trong quá trình đối chất, ba người kia không ngừng bảo Thái Bá đã thuê họ làm chuyện này, còn ông ta tuyệt nhiên phủ nhận, chẳng hề trả lời những câu hỏi từ cảnh sát mà liên tục yêu cầu mời luật sư riêng đến giải quyết. Vì cuộc điều tra vẫn đang tiến hành, lại chưa có chứng cứ cụ thể nên ông ta sau cùng cũng rời khỏi đồn cảnh sát.

Dù vậy, Thái Bá hiểu rõ chuyện này sẽ không thể kết thúc ở đây. Nếu cảnh sát rốt ráo điều tra thì thể nào cũng phát hiện ra sự thật! Vừa trở về công ti là ông ta đã đập bàn vì quá tức giận. Đáng lý mọi việc đã êm xuôi, nào ngờ đầu lại bị lật tẩy ngay đúng lúc này! Giả như sự thật vỡ lẽ thì tiếng oan của Hoàng Hiệp sẽ lập tức bị xoá bỏ thay vào đây là cái tên “Bá Nghiệp”!

Sau một lúc tức giận, Thái Bá ngồi mạnh xuống ghế, đưa tay day day thái dương. Bây giờ trước mắt có giận dữ cũng vô ích, điều cần làm là nghĩ cách đối phó với tình huống tồi tệ nhất có thể xảy ra! Còn đang nghĩ cách thì âm thanh mở cửa vang lên khá lớn, ông mở mắt ra thấy Ngọc Thùy bước vào với gương mặt cau có. Nén tiếng thở dài, ông hỏi: “Lại có chuyện gì vậy?”.

Ngọc Thùy vừa bước đến gần đã lập tức ném một xấp hình xuống bàn ngay trước mặt Thái Bá, tức tối:

- Thế này là thế nào? Anh dám cùng con ả đó lên lút sau lưng em ư?

Chẳng hiểu đầu đuôi chuyện gì, Thái Bá cầm mấy tấm hình lên xem. Trong hình là cảnh mây mưa giữa ông với một cô gái trẻ, và đó là cô thư ký trẻ măng của giám đốc Lý, đối tác mới của Bá Nghiệp.

- Cái này là sao? - Thái Bá khó chịu hỏi.

- Anh còn hỏi em? Anh với con ả hồ ly tinh kia dám lên giường với nhau?

- Tôi hỏi tại sao lại có những bức ảnh này?

- Em vốn nghi ngờ con ả đó quyến rũ anh nên cho thám tử tư theo dõi, sau cùng cũng bắt được những cảnh đẹp đẽ này đây! Anh ở với cô ả ngay tại nhà riêng đúng không? Anh nói rõ em nghe xem nào!

Thấy nhẹ đồng hình xuống, Thái Bá thở ra chán nản, đang đau đầu về vụ EyeMax Girl mà nay còn gặp ngay một Ngọc Thùy chanh chua đánh đá, lúc nào cũng giở thói ghen tuông khiến người ta phát mệt! Thấy đối phương không thèm đếm xỉa đến mình, Ngọc Thùy âm ỉ nắm tay ông, kéo mạnh:

- Thái Bá, anh phải trả lời với em rõ ràng chuyện này! Chẳng phải anh nói chỉ yêu mình em ư, sao anh còn lăng nhăng với người khác!

- Đủ rồi! - Thái Bá đứng phắt dậy, giật tay lại - Tôi đang đau đầu vì đủ thứ chuyện, cô đừng có ở đây lải nhải tra hỏi tôi này nọ! Tôi muốn lên giường với ai là chuyện của tôi, có bao nhiêu đàn bà vây quanh tôi chứ! Cô là gì nào, chẳng qua cũng chỉ là một nhân tình thôi, có phải vợ tôi đâu chứ!

- Thái Bá, sao anhỡ nói với em như vậy! Vì anh, em đã ngoại tình và phản bội lại chồng! Tất cả chỉ vì lời hứa rằng anh sẽ cưới em!

Thái Bá nhìn dáng vẻ rầm rứt của cô nàng, liền cười khinh bảo rằng:

- Tôi đâu có cần cô làm thế! Ngoại tình là do cô tự nguyện, là vì cô say mê tôi và cả tài sản của tôi! Cô có yêu tôi à? Vô sỉ! Tôi chỉ coi cô như những nhân tình khác mà mình có, thích lên giường thì lên! Sao, hỏi hận hả? Nếu muốn cô cứ quay về với thằng chồng Tôn Duy của cô, tôi không cấm! Giờ thì xéo đi!

Dứt lời sỉ vả xong, Thái Bá xoay lưng đi, tay tháo lỏng cà vạt cho dễ thở. Thật điên cái đầu! Trong khi ông tỏ ra hậm hực thì ở phía sau, Ngọc Thùy đứng sững sờ, đôi mắt phản chiếu nỗi bần thần. Chẳng ngờ có ngày, Nguyễn Thái Bá lại dám nói với cô những lời nặng nề đến vậy! Nhớ lại ngày nào ông ta ve vãn cô, thì thắm những lời đường mật, thậm chí cả nỗi phấn khích tột cùng của ông khi lần đầu tiên cả hai lên giường với nhau. Té ra Ngọc Thùy bị lừa, bị cám dỗ bởi cái dáng vẻ đạo mạo bảnh bao này, cùng lời thề thốt hẹn ước. Sau cùng cô trở thành ả đàn bà mất liêm sỉ đi lên lút sau lưng chồng, hằng đêm nằm bên dưới gã đàn ông đó phục vụ cái ham muốn tình dục kia.

- Hà, giờ thì tôi đã hiểu vì sao Đỗ Như không bao giờ chấp nhận ông!

Chất giọng cười cợt cùng cách xưng hô kỳ lạ khiến Thái Bá quay lại nhìn Ngọc Thùy, cô ta đang hướng đôi mắt nửa khinh bỉ nửa vô cảm vào ông.

- Cô vừa nói cái gì?

- Tính ra thì Đỗ Như thông minh hơn tôi nhiều! - Ngọc Thùy nhích lại gần, túm chặt lấy vạt áo vest của Thái Bá, nhấn mạnh - Có lẽ cô ta cũng nhìn ra được cái bản chất xấu xa bỉ ổi của ông, Nguyễn Thái Bá! Cô ta biết rõ sau khi chiếm được rồi thì cũng bị ông bỏ đi y như rác rưởi! Giống tôi vậy!

- Cô im miệng và xéo khỏi đây ngay!

- Đến giờ ông vẫn còn mê Đỗ Như à? Cũng phải, với hạng như ông, nếu không chiếm giữ được thì mới không bỏ đi! Tôi đúng là quá ngu ngốc! Nhưng dù sao, tôi cũng hả hê khi ông không thể chiếm được Đỗ Như, cứ bị cô ta dày vò! Đỗ Như mãi mãi chỉ có Tôn Duy, không có Nguyễn Thái Bá!

Dường như câu nói khiêu khích cuối cùng ấy khiến cơn giận trong lòng Thái Bá dâng lên đến cực điểm, đôi mắt vằn lên tia máu đỏ, tay thì siết chặt, răng nghiến lại ken két. Để rồi trong giây phút không kìm chế được, ông đã cầm lấy gạt tàn thuốc đập vào đầu Ngọc Thùy. Máu phun trào, cô ta choáng váng lão đảo, quá bàng hoàng nên định lao ra khỏi phòng. Nhưng cái kết bi kịch đã được an bài khi cô bị Thái Bá kéo lại rồi đè xuống đất.

- Im miệng! Im miệng! Tôi nói cô im miệng lại! Đừng có nhắc đến tên hai kẻ đó trước mặt tôi! Có nghe không? Cô là ả đàn bà chết tiệt!

Giận đến mức hoá điên, Thái Bá vừa hét vừa vung tay đập gạt tàn thuốc xuống người Ngọc Thùy. Máu bắn lên tường, vấy ra miếng trải thảm sàn động thành từng vũng đặc quánh, máu phun lên ướt đẫm áo vest đặc tiền trên người ông ta. Mấy phút sau, Thái Bá mới sức tĩnh lại, đưa mắt nhìn xuống thì cái xác của Ngọc Thùy gần như biến dạng, đầm đìa máu tươi. Chẳng rõ sao khuôn mặt vẫn còn y nguyên, cô ta há hốc mắt mở trừng trừng!

Bấy giờ mới biết bản thân vừa hành động man rợ, Thái Bá sững sốt ném cái gạt tàn với những dòng máu chảy tí tách, xuống dưới đất. Bàng hoàng khôn xiết, ông ta nhìn lại thân thể bê bết máu kia rồi nhìn hai lòng bàn tay đỏ lôm của mình! Giết người rồi! Hoang mang tột cùng, ông nghĩ đến việc bỏ trốn! Tranh thủ lúc này không có người vào, Thái Bá lập tức thay quần áo sau đó mở cửa phòng nhìn ra ngoài, thư ký vừa đi đâu đó. Ông liền rời khỏi đây, gần như chạy về phía cầu thang thoát hiểm...

Không quá lâu sau, mọi người nghe tiếng la thất thanh của cô thư ký.

Ngày hôm sau, báo đăng tin giật gân: Công ti Bá Nghiệp đóng cửa! Giám đốc Nguyễn Thái Bá bị cho là thủ phạm giết chết nữ nhân viên Phan Ngọc Thủy, hiện đang bị truy nã! Báo cũng đề cập đến nghi vấn ông ta đứng phía sau vụ việc EyeMax Girl có chứa chất viêm da của công ti Hoàng Hiệp...

Dĩ nhiên không cần bàn cãi, vụ việc đã trở nên nóng hổi thế nào! Đâu đâu cũng nghe người ta bàn tán về cái chuyện kinh sợ ấy. Kể thì lên án hành động giết người dã man của Thái Bá, kể thì tỏ ra sợ hãi khi sử dụng sản phẩm của Bá Nghiệp suốt thời gian qua. Và ai nấy cũng bắt đầu xem xét lại “tiếng oan” ngày trước của Hoàng Hiệp.

Buổi chiều nọ, Tôn Duy và Đỗ Như đứng nói chuyện ở trước cửa công ti.

- Mấy ngày qua, chú vẫn ổn chứ? - Đỗ Như lên tiếng trước, đồng thời quan sát đáng vẻ trầm lặng của đối phương.

- Anh vẫn bình thường, sao em hỏi vậy? - Tôn Duy ngạc nhiên.

- Cả tuần qua tôi thấy chú có vẻ buồn... Cũng phải, Phan Ngọc Thùy đột nhiên bị giết như thế, hẳn chú cũng đau lòng! Nguyễn Thái Bá quá ác độc!

Tôn Duy im lặng, không hưởng ứng gì trước sự lên án của Đỗ Như. Đúng như cô nói, anh đã sốc! Vào ngày hôm đó vừa nghe tin Ngọc Thùy bị giết ngay tại phòng giám đốc, rồi trông thấy cái xác không nguyên vẹn đó, anh gần như chết lặng, suýt chút thì nôn mửa. Thật chẳng tin nổi Thái Bá lại xuống tay tàn ác như thế, lý do gì khiến ông ta làm đến đường này?

Tôn Duy tổ chức tang lễ cho Ngọc Thùy, sau đó hai bên gia đình mới biết anh và cô chuẩn bị ly hôn. Dẫu không yêu cô nhưng cũng từng là vợ chồng nên anh phải thấy xót xa trước cái chết đáng thương của vợ, những oán trách gì anh cũng bỏ hết rồi, bây giờ chỉ hi vọng Thái Bá sớm đền tội.

Trước đáng vẻ lặng thinh đó, Đỗ Như xua tan đi bầu không khí nặng nề:

- Thôi đừng nhắc chuyện không hay nữa, tôi bao chú ăn tối.

Tôn Duy cười cười, toan cùng Đỗ Như cất bước thì đúng lúc từ trong công ti, Trương Tân bước ra. Thấy hai người nọ, anh liền tiến đến hỏi:

- Em chuẩn bị về nhà à?

- Em và Tôn Duy định đi ăn tối.

- Trùng hợp thế, anh cũng chuẩn bị đi, vậy chúng ta đi cùng nhé!

Thoáng nhìn Tôn Duy vài giây, Đỗ Như cũng mỉm cười đồng ý.

43. Chương 42: Anh Đã Thua Người Đàn Ông Đó!

Trong lúc ba người đứng nói chuyện thì phía bên kia đường, đằng sau bức tường của một toà chung cư cũ, xuất hiện bóng dáng một người đàn ông ăn mặc kín mít, đầu đội nón kết, đeo khẩu trang và mang kính đen. Thỉnh thoảng thấy có người đi ngang qua nhìn nhìn là ông ta lại kéo vành nón xuống thấp hơn như che giấu. Thân thể bốc ra mùi hôi của mấy ngày không tắm rửa, khiến ai nấy đều né tránh. Chẳng ai ngờ rằng, đó là Nguyễn Thái Bá, hung thủ đang bị truy nã!

Suốt một tuần qua, Thái Bá trốn chui trốn nhủi hoàng thoát khỏi sự truy tìm của cảnh sát. Ông ta rời khỏi thành phố, đến hôm nay thì đột nhiên trở về. Phần vì không còn tiền để ăn, phần vì muốn làm một chuyện quan trọng! Đôi mắt cứ nhìn chăm chăm Đỗ Như đứng bên cạnh Tôn Duy và Trương Tân, một nỗi căm hận xuất hiện khiến ông ta chẳng đủ tỉnh táo nữa. Thái Bá bây giờ đã mất hết tất cả, đã vậy còn vướng vào vòng lao lý, bây giờ có gây thêm tội gì nữa cũng chẳng có gì phải sợ.

Trước khi bị bắt, Thái Bá nhất định phải trả thù Đỗ Như! Tính ra, cô gái đó không hề gây ra tội gì với ông, nếu có thì bởi vì cô đã xuất hiện trong cuộc đời gã đàn ông này. Chẳng những thế còn dày vò ông, trở thành nguyên nhân gián tiếp khiến tay ông nhúng chàm. Nói không ngoa, Đỗ Như giống như “cái nghiệp” mà Nguyễn Thái Bá phải trả. Ông si mê cô nhưng không có được để rồi mang những oán hận kia trút lên cô. Và đây là nguyên do ông ta xuất hiện tại đây. Thái Bá nhất quyết không để Đỗ Như hạnh phúc! Nhất là càng không để người đàn ông khác có được cô. Chính tay ông sẽ phá huỷ hoá tưởng vì xinh đẹp ấy...

Thái Bá mau chóng rời khỏi chỗ nấp, chậm rãi băng qua bên kia đường. Lúc đứng trước cổng công ti, ông nhìn bảo vệ đang loay hoay làm gì đó còn bên trong sân, Đỗ Như với hai chàng trai kia vẫn mãi nói chuyện mà không hề để ý gì đến kẻ lạ mặt đang đứng cách mình mấy chục bước chân. Phải ra tay chớp nhoáng thì

mới được! Đó là điều Thái Bá nghĩ, tiếp theo ông ta rút nhanh con dao giấu trong tay áo khoác rồi bước cực nhanh về phía họ. Chẳng hề la hét mà âm thầm, ông dùng tốc độ đôi chân và vung dao lên.

Do đứng đối diện với Đỗ Như nên Tôn Duy lẫn Trương Tân đều trông thấy một mũi dao đang tiến đến chỗ cô rất nhanh, rất gần. Và trong tích tắc, Tôn Duy nhanh hơn ngay lập tức đẩy Đỗ Như ra rồi hét lớn: “Coi chừng!”, không ngừng ở đó anh còn dùng thân mình che ngay phía trước cho cô. Thái Bá lúc này mới thét lên chẳng khác gì tên điên loạn, đâm mạnh dao về phía trước... Mũi dao đâm vào hông Tôn Duy, máu phụt ra nhuộm đỏ nền đất.

Bảo vệ tức tốc chạy đến giữ lấy Thái Bá vẫn chưa ngừng gào thét. Còn Tôn Duy cảm nhận rõ một cái đau nhói truyền lên thẳng não, nhìn xuống thấy vạt áo bên hông nhuộm đỏ một mảng cùng con dao vẫn còn ghim vào da thịt. Tiếp theo cơn say sẩm ập đến khiến anh ngất lịm trong tiếng gọi hét hoảng lẫn thẳng thốt của Đỗ Như.

Đỗ Như đang ngồi chờ trong tâm trạng thấp thỏm thì đèn phòng cấp cứu chợt tắt, bác sĩ bước ra, theo sau y tá đẩy xe giường bệnh đi theo. Lập tức, cô bước đến nhìn Tôn Duy một lúc rồi quay qua hỏi bác sĩ về tình hình của anh.

- May là đưa vào cấp cứu kịp thời và không trúng chỗ hiểm nên anh ấy đã không sao, nghỉ ngơi một thời gian là có thể khỏe lại.

Đỗ Như thở phào nhẹ nhõm, không ngừng cảm ơn bác sĩ. Hiện tại Tôn Duy sẽ phải vào phòng hồi sức, ngày mai mới được thăm nom. Thấy Đỗ Như cứ nhìn theo chiếc xe giường bệnh bằng ánh mắt lo lắng, Trương Tân liền đặt tay lên vai cô trấn an. Cô chậm rãi ngồi xuống ghế chờ, lòng cứ thấp thỏm.

- Em yên tâm, anh ấy sẽ không sao đâu.

- Tại sao Tôn Duy lại liều lĩnh như vậy? Suýt chút nữa thì...

- Đó là vì anh ấy yêu em.

Đỗ Như tiếp tục giương mắt nhìn Trương Tân, anh cười nhẹ rồi ngồi xuống bên cạnh cô, sự việc lúc đó như đang tái hiện lại trước mắt anh.

- Khi đó, anh và Tôn Duy đều trông thấy Thái Bá cầm dao lao đến chỗ em. Tôn Duy không chần chừ giây phút nào mà đỡ nhát đâm ấy cho em. Còn anh, theo phản xạ lại né ra xa! Vào giây phút thấy anh ấy ngất đi, anh bỗng nhiên hiểu ra rõ ràng một chuyện...

Đỗ Như hỏi, là chuyện gì? Trương Tân chậm rãi quay qua cô, cười buồn:

- Rằng, vì sao em lại chọn Tôn Duy mà không phải anh! Cũng như biết được tình cảm của anh ấy dành cho em nhiều thế nào, đến nỗi bất chấp nguy hiểm để cứu em thoát khỏi nguy hiểm. Anh nghĩ rằng mình vẫn yêu em, vẫn sẽ hi sinh cho em, nhưng sự thật thì anh cũng chỉ nghĩ cho bản thân.

- Bất cứ ai ở trong tình huống của anh cũng đều phản ứng thế thôi.

- Nhưng chính bởi sự phản xạ cảm tính đó mới chứng minh được ai có tình cảm sâu đậm hơn! Và đó cũng chính là yêu! Vào thời khắc nguy hiểm nhất mới bộc lộ rõ nhất trái tim của một người... Anh từng hỏi Tôn Duy rằng, một kẻ chẳng có gì như anh ấy sẽ mang lại cho Đỗ Như điều gì? Và anh ấy trả lời: “Cô ấy cần người đàn ông che chở cho cô ấy cả đời!”, Tôn Duy chính là người đàn ông đó đấy!

Lắng nghe lời bộc bạch từ Trương Tân, Đỗ Như im lặng không nói. Hẳn chính cô cũng không ngờ rằng, Tôn Duy có thể bất chấp nguy hiểm bảo vệ mình đến vậy. Khi nghe anh nói lời yêu, cô vẫn chưa hoàn toàn tin rằng trong trái tim anh chỉ có duy nhất hình bóng của mình, bởi cô mới là người yêu anh trước và cũng vì anh mà đau khổ bao lần. Nhưng cái khoảnh khắc Đỗ Như thấy Tôn Duy ngã xuống đất, máu loang đỏ bên hông, thì cô đã hiểu rằng: đối với người đàn ông đó, cô quan trọng đến dường nào!

- Trương Tân! - Đỗ Như nhìn sâu vào mắt anh chàng họ Trương, chưa bao giờ kiên định đến thế - Anh từng hỏi em có yêu Tôn Duy không, và bây giờ em muốn trả lời...

Trương Tân chợt đặt tay lên đôi môi ấy, hồng ngăn lại lời nói sắp thốt ra.

- Anh đã biết rõ đáp án rồi, dù vậy nếu nghe trực tiếp từ em thì anh sẽ thấy có chút tổn thương đấy. - Bất gặp cái nhìn áy náy từ cô, anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô, mỉm cười - Lúc anh bỏ rơi em thì tình cảm của chúng ta đã chấm dứt. Anh đã không ở bên cạnh những khi em cần, và người luôn an ủi em lại là Tôn Duy. Đối với người đàn ông ấy, anh thua rồi! Đỗ Như, anh mừng vì em đã tìm thấy người có thể che chở cho em cả cuộc đời này!

Tròn xoe mắt trong một lúc, Đỗ Như cảm giác xúc động, mắt chợt nhiên cay xè. Tiếp theo, cô ôm lấy Trương Tân, như một lời cảm ơn. Còn đối với Trương Tân, cái ôm này như sự kết thúc tình yêu của anh dành cho cô.

Tôn Duy từ từ mở mắt ra, cảm nhận cái đau nhói nhói ở bên hông. Sự việc của chiều hôm qua bắt đầu ùa về trong trí nhớ mông lung, anh đã đỡ nhất dao cho Đỗ Như! Giờ nghĩ lại, anh thấy mình cũng gan thật. Tiếp theo, anh chợt nghe tiếng Đỗ Như vang lên ngay bên cạnh:

- Chú thế nào rồi?

Quay qua, Tôn Duy bắt gặp một khuôn mặt triu mến mang chút lo lắng. Bấy giờ mới nhớ ra điều quan trọng, anh liền dựng người thật khó khăn. Đỗ Như phải đỡ lấy anh, hỏi sao không chịu nằm nghỉ? Bỏ mặc điều ấy, anh đưa mắt nhìn khắp người cô xem thử thế nào.

- Em có bị thương ở đâu không?

- Thật là, người bị đâm là chú cơ mà, sao lại lo cho tôi chứ.

- Anh không đùa đâu, có thật sự là em không sao?

Cười khê, Đỗ Như ngồi lên giường rồi vòng tay ôm lấy Tôn Duy. Hai tay siết chặt, cô nghiêng đầu tựa trên bờ vai cứng cáp đó.

- Đây, chú có thể cảm nhận được một cơ thể hoàn toàn khỏe mạnh?

Bất ngờ khoảng mấy giây, Tôn Duy khó hiểu liền hỏi đã xảy ra chuyện gì? Đỗ Như giữ nguyên nụ cười và chậm rãi nói:

- Khi lần đầu tiên chúng ta quan hệ, có lẽ tôi đã thích chú rồi. Dần dà nó trở thành yêu, để rồi tôi không thể quên được chú. Thấy chú vì Phan Ngọc Thủy mà đau khổ, tôi cũng khổ sở chẳng kém. Khi trở thành giám đốc, tôi cố tỏ ra xa cách chỉ bởi sợ bản thân lại bị tổn thương. Nhưng dù cố quên thì tôi cứ càng nhớ chú quay quắt... Tôi luôn tự hỏi, chú có cảm giác ra sao đối với tôi? Đến khi nghe chú bày tỏ, tôi vừa vui nhưng cũng vừa lo lắng. Tôi sợ đó chỉ là lời bông bột trong cơn say! Nhưng khi chú vì tôi mà để Thái Bá đâm một nhát, tôi mới hiểu rõ tình cảm của chú.

Tôn Duy ngồi bất động, bên tai lắng nghe những lời thì thầm kia mà cảm giác mông lung quá đỗi. Anh không biết lý do gì khiến Đỗ Như bộc bạch hết những tâm sự cho mình biết, những nỗi lòng giấu kín mà cô chẳng bao giờ để lộ ra. Thế nhưng nhờ vậy mà anh lẫn cô đều trở nên thấu hiểu nhau hơn. Tôn Duy nghe rõ tiếng đập đều đều phát ra từ trái tim đó, thật dịu dàng anh đưa tay ôm cô chặt hơn để cả hai đừng tách rời nữa.

- Được rồi, kể từ giờ chúng ta sẽ bắt đầu lại, vì tình yêu của chúng ta chứ không vì bất kỳ điều gì khác, được không Đỗ Như?

Đỗ Như liền gật đầu, cuối cùng bản thân cũng tìm thấy tình yêu của đời mình! Tiếp theo, cô chợt nghe Tôn Duy bảo rằng:

- Anh nghĩ em nên đổi cách gọi đi là vừa, cứ “chú” mãi như thế à?

- Tôi chưa quen đâu, phải từ từ chú ạ.

- Haiz... Nhưng không ngờ cô chủ Đỗ đã thích anh từ sớm như vậy đấy.

- Đừng có tưởng bở, chắc đầu óc tôi cũng bị hỏng rồi nên mới thế.

Tôn Duy lại cần nắn, Đỗ Như cười khúc khích, vẫn tựa đầu trên vai anh.

Cuối cùng Thái Bá cũng bị bắt, lúc bị giải đến đồn cảnh sát ông ta vẫn không ngừng gào thét trong kích động. Hẳn, cả phần đời còn lại người đàn ông quý quý quyết và dục vọng này sẽ phải ở đằng sau chấn song sắt.

Sau khi điều tra xong xuôi, cảnh sát kết luận chính Nguyễn Thái Bá đã thuê người bỏ chất viêm da vào sản phẩm EyeMax Girl hòng hãm hại công ti Hoàng Hiệp. Còn lý do cho hành động đó thì chưa rõ bởi tình thần ông ta đang khá hoảng loạn, người ta bảo rằng có lẽ ông chỉ muốn loại bỏ một đối thủ nặng ký trên thương trường.

Khi giới truyền thông đưa tin về sự việc này, Đỗ Như cùng Trương Tân tổ chức cuộc họp báo nhằm lấy lại thanh danh lẫn uy tín cho Hoàng Hiệp, đồng thời tiết lộ thông tin về sản phẩm Spring Candles không phải do Nior sản xuất mà là Hoàng Hiệp. Trương Tân nói rõ đây không phải lừa đảo mà chẳng qua muốn khách hàng sử dụng thử và đánh giá bằng sự công bằng.

Hết việc “bị oan” nay thêm chuyện Hoàng Hiệp mới là công ti cho ra lò mỹ phẩm đang được ưa dùng hiện nay Spring Candles, khiến cho cái tên Hoàng Hiệp bỗng chốc xuất hiện rầm rộ trên báo chí lẫn Internet...

44. Chương 43: \$Điều Khoản Cuối\$: Chào Mừng Em Trở Về, Cô Chủ Của Anh! (17+)

Vài ngày sau khi buổi họp báo diễn ra, Đỗ Như và Tôn Duy cùng đứng nơi dãy hành lang vắng vẻ, nhìn ra cảnh vật bên ngoài ngập nhòa hoàng hôn. Lần đầu tiên, kể từ sau cái chết của bà Đỗ, Đỗ Như mới cảm giác thanh thản lẫn mãn nguyện khi đứng từ trên cao của Hoàng Hiệp mà nhìn ra. Sau bao nhiêu khó khăn vất vả, tưởng chừng như không vực dậy được, ấy thế cuối cùng cô cũng đã giữ vững được cơ nghiệp của bố, hoàn thành lời hứa với mẹ! Chưa bao giờ cô gái này cảm thấy hạnh phúc đến vậy.

Đỗ Như quay qua bên cạnh, người đàn ông đã giúp cô vượt qua khó khăn, cũng đang đứng ở đây cùng ngắm nhìn cảnh sắc hoàng hôn đẹp nao lòng. Thế nhưng trong mắt Tôn Duy phản chiếu một nỗi buồn khó tả, hẳn do bản thân vừa nghe cô thông báo một chuyện.

- Vậy là em quyết định sẽ sang Mỹ du học hai năm?

- Ừm, em nghĩ như thế sẽ giúp ích cho công việc điều hành Hoàng Hiệp sau này tốt hơn. Vì mẹ mất đột ngột, công ti lại lâm vào bế tắc, nên một sinh viên năm II như em đành ngồi vào chiếc ghế giám đốc. Thời gian qua, em tự thấy bản thân vẫn còn nhiều thiếu sót vì vậy mới quyết định du học hai năm, đến khi trở về em tin mình đã đủ trưởng thành để quản lý Hoàng Hiệp. Ngày mốt, Trương Tân trở về Mỹ, tiện thể em sẽ đi cùng anh ấy. Mọi việc ở công ti, em tạm thời giao cho phó giám đốc quản lý.

Tôn Duy còn biết nói gì hơn khi Đỗ Như đã tỏ rõ quyết tâm của mình như vậy. Anh cũng hiểu đây là lựa chọn tốt dành cho cô, để có thể đứng vững trong thương trường thì đòi hỏi tương lai của cô phải chắc chắn, kinh nghiệm lẫn trình độ sẽ giúp ích rất nhiều. Dẫu có buồn thì Tôn Duy cũng phải kìm nén lại, để cô không phân vân hay khó xử.

- Anh ủng hộ lựa chọn này của em, hãy sang Mỹ và sau đó trở về để làm một giám đốc giỏi giang nhất.

Dù Tôn Duy mỉm cười động viên nhưng Đỗ Như biết anh đang buồn. Khẽ khàng, cô ngã đầu vào lòng anh, hỏi rằng:

- Anh sẽ đợi em chứ?

- Dĩ nhiên rồi góc ạ, anh sẽ luôn đứng ở đây chờ em! - Tôn Duy siết chặt lấy bờ vai mảnh mai nhưng mạnh mẽ ấy, khẳng định.

Đỗ Như thoáng mỉm cười, tiếp theo liền nói một câu khá kỳ lạ:

- Nhưng mà trước khi đi, em muốn cùng anh làm một việc...

Trong căn phòng tĩnh lặng, chỉ có ánh đèn ngủ mờ ảo soi rõ bóng dáng người đàn ông mặc áo choàng ngủ đang ngồi trên giường. Đó là Tôn Duy! Lý do anh có mặt ở đây, ngay tại phòng của Đỗ Như, và trong bộ áo này là bởi giữa hai người sắp diễn ra một chuyện quan trọng. Dấu trông dáng vẻ anh khá điềm tĩnh nhưng kỳ thực trong lòng lại xuất hiện bao nhiêu cảm xúc khó tả, bản thân cũng dần nhớ lại những điều Đỗ Như nói với mình:

“Đêm nay, chúng ta hãy ngủ với nhau nhé...! Trước khi sang Mỹ, đây là điều duy nhất em muốn làm cùng anh! Để chúng ta có một sự gắn kết bền chặt.”

Lúc đầu Tôn Duy có hơi bất ngờ nhưng tiếp theo cũng không từ chối vì bản thân hiểu vì sao Đỗ Như mong muốn điều này. Ngay từ lần đầu tiên, hai người quen biết nhau cũng như được “kết nối” là thông qua bản hợp đồng ngoại tình kia, khi ấy hai bên đều không hề mang chút tình cảm nào dành cho đối phương, cái việc ngủ với nhau đó chẳng có ý nghĩa gì! Nhưng bây giờ đã khác rồi, cuối cùng Tôn Duy và Đỗ Như đã đến bên nhau bằng tình cảm chân thành, nên họ hi vọng có thể dành cho đối phương một điều gì đó sâu sắc nhất, một mối liên kết đặc biệt nhất.

Suy nghĩ trong đầu Tôn Duy biến mất khi âm thanh mở cửa phòng vang khẽ, Đỗ Như trong bộ áo choàng ngủ chậm rãi đi vào trong. Đồng loạt, cả hai đưa mắt nhìn nhau, có một chút ngượng ngùng lẫn bối rối thoáng qua. Đỗ Như từ từ bước lại bên giường, ngồi xuống. Tôn Duy theo phản xạ cũng nhích qua tạo khoảng trống cho cô. Tiếp theo, họ cứ ngồi bên cạnh và im lặng. Thật kỳ lạ, đây rõ ràng không phải lần đầu tiên cả hai lên giường với nhau nhưng chẳng hiểu lý do gì mà lòng ai nấy đều hồi hộp.

- Em... suy nghĩ kỹ chưa? - Tôn Duy lên tiếng trước.
- Có phải lần đầu tiên em ngủ với anh đâu. - Đỗ Như đảo mắt.
- Anh biết, nhưng... không hiểu sao lại cứ thấy căng thẳng.
- Em cũng vậy, dù thế em vẫn muốn chúng ta hãy cùng nhau...

Tôn Duy khẽ quay qua, thấy Đỗ Như vừa nói vừa cúi đầu, hai bàn tay không ngừng vò nhẹ vạt áo choàng ngủ. Một cô gái, trước khi trải qua chuyện đó đều ngại ngùng, ấy vậy Đỗ Như lại thẳng thắn nói ra những lời như thế chứng tỏ bản thân phải lấy hết can đảm. Nhủ thầm xong, Tôn Duy bất giác thở dài rồi nhẹ nhàng đẩy Đỗ Như xoay qua, nói rằng:

- Chúng ta đều trải qua rất nhiều chuyện để có thể nhận ra tình cảm của người kia. Anh yêu em và em cũng vậy, có lẽ thế cũng đủ rồi! Em không cần phải chịu đựng trước việc này...

Đỗ Như im lặng vài phút thì liền lắc đầu dồn thời báo:

- Tình yêu là sự hoà nguyện của tâm hồn lẫn thể xác. Khi yêu nhau, chúng ta sẽ luôn khát cầu người kia. Và em đối với anh cũng là như thế, khao khát lẫn tự nguyện. Đây không hề là chuyện phải chịu đựng bởi vì em yêu anh!
- Nhưng...

- Đừng nói gì cả! - Đỗ Như liền đặt tay lên môi Tôn Duy, thì thầm - Đêm nay, ngay tại đây, chỉ có hai chúng ta thôi! Đừng nghĩ đến gì khác ngoài tình yêu của chúng ta, được không?

Ánh mắt lẫn thái độ kiên quyết từ Đỗ Như khiến Tôn Duy chẳng thể nói thêm gì nữa ngoài việc mỉm cười rồi gật đầu.

Tiếp theo, ánh mắt hai người dần dần trở nên da diết khi nhìn nhau. Trái tim bắt đầu xuất hiện sự thôi thúc, Tôn Duy từ từ kê mặt lại gần Đỗ Như, môi chạm môi. Lúc đầu còn chậm rãi ngượng ngùng nhưng sau đó nụ hôn ấy trở nên ngọt ngào, sâu hơn và chuyển sang mãnh liệt, gấp gáp. Hơi thở nóng hổi từ người này như thể truyền sang hết đôi môi người kia. Tay Tôn Duy mau chóng vòng qua hông Đỗ Như, ôm chặt rồi kéo cô sát lại gần, hai cơ thể dần áp sát nhau cách qua lớp vải áo choàng ngủ.

Hương thơm từ thân thể Đỗ Như dịu dàng lan toả sang Tôn Duy, truyền lên mũi và dần dà tạo nên sự kích thích trong não anh, y hệt như mùi thơm mê hoặc ấy đánh thức mọi giác quan trên người chàng trai này.

Tôn Duy hôn Đỗ Như ngày càng sâu, hai bờ môi quyến luyến chẳng thể tách rời một giây phút nào, trong khi hai cơ thể cũng bắt đầu quấn nhẹ lấy nhau. Thật nhẹ nhàng, Tôn Duy đỡ Đỗ Như nằm xuống giường, bàn tay anh vuốt ve thân thể đang được bao bọc bởi lớp vải mềm. Đến khi những ngón tay kia dừng lại nơi dây cột bên hông thì anh mới ngừng hôn, đôi mắt si mê như có lửa nhìn gương mặt ửng hồng và miệng đang cố hớp lấy không khí đó, hỏi khẽ:

- Anh sẽ cởi nó ra nhé!

Đỗ Như, trong một thoáng nghe trái tim đập mạnh, chậm rãi gật đầu một cái. Không quá lâu sau, cô cảm giác dây cột được rút ra, lớp vải áo cũng theo đó mà mở bung xuống hai bên người, có chút hơi lạnh trong phòng phả nhẹ lên da thịt khiến cô rùng mình. Biết thân thể mình đã mở lộ ra hết rồi, cô bắt đầu ngượng, suy nghĩ muốn vớ lấy thứ gì đó để che đậy lại.

Về phía Tôn Duy, anh vẫn nhìn chăm chú người con gái đang ở trước mặt mình, nằm yên trên giường trong dáng vẻ mê hoặc và quyến rũ. Từng đường cong, làn da mềm mại, màu sắc trắng hồng, tất cả mọi thứ nơi cô đều phơi bày ra hết trước mắt anh không chút giấu giếm. Tôn Duy tự hỏi vì sao trông Đỗ Như lạ lẫm như vậy dù đây không phải lần đầu tiên bản thân nhìn thấy cơ thể cô. Hay do những lần trước anh chẳng hề mang chút cảm xúc nào và họ luôn tắt đèn nên anh không hề nhìn thấy cơ thể đẹp đẽ này? Tự dưng tim Tôn Duy đập nhanh, trong người xuất hiện thứ xúc cảm nửa hồi hộp nửa khát khao muốn chiếm lấy. Là vì anh yêu cô...?

Đã đang ngượng mà còn bắt gặp cái cảnh Tôn Duy cứ chăm chú nhìn mình từ trên cao xuống, Đỗ Như không chịu nổi đành phải cất tiếng:

- Anh đừng nhìn như thế mãi, em ngại... Mà, anh mau tắt đèn đi!

Dứt lời, Đỗ Như chẳng để Tôn Duy phản ứng là đã vớ tay lên chiếc đèn ngủ định kéo dây tắt điện thì đột ngột bị anh nắm tay giữ lại.

- Đừng, đêm nay anh muốn nhìn em thật rõ!

Dĩ nhiên câu nói rõ ràng đó khiến Đỗ Như xấu hổ đến mức nào, định đưa ra một lời thoả hiệp thì chợt nhiên một dòng cảm xúc như điện truyền từ dưới ngón chân lên não làm cô bất giác giật mình. Hoá ra là do Tôn Duy tự lúc nào đã cúi người đặt nụ hôn nhẹ nhàng lên ngón chân cô. Chưa ngừng ở đó, nụ hôn ấm áp ấy di chuyển từ từ lên trên, qua cẳng chân, đầu gối, đến bắp đùi mảnh khảnh, sau đó là trên bụng rồi lên tiếp nữa đến khi dừng lại nơi khe ngực đang thở phập phồng vì quá hồi hộp.

Đỗ Như bắt đầu thấy đầu óc mê man rồi, từng chút hưng phấn ập đến khiến cô phải đưa tay lên bịt miệng để tránh việc phát ra âm thanh kỳ cục. Trông thế, Tôn Duy buồn cười liền hôn tiếp lên vùng da mẫn cảm căng tròn kia, chạm môi lướt qua xương quai xanh rồi đến chiếc cổ trắng muốt. Cuối cùng môi anh dừng lại trên hai bàn tay đang che miệng của Đỗ Như, bảo khẽ:

- Đừng đè nén nó, em cứ để mọi thứ thoải mái.

Tôn Duy kéo nhẹ đôi tay nhỏ bé đó xuống, đặt nụ hôn lên đôi môi cô.

Đỗ Như tự thấy có chút xấu hổ, bản thân nhớ lúc trước Tôn Duy có bao giờ làm hành động “khiêu khích” như thế với mình đâu. Mỗi lần lên giường, anh đều làm qua loa, đôi khi khiến cô chẳng có cảm xúc gì. Vậy mà sao lần này lại... Những nụ hôn từ môi anh rất ấm, lại mang chút ướt át, cứ thế chạm nhẹ lên làn da cô, ở mọi góc ngách trên cơ thể.

Điều Đỗ Như không chịu nổi chính là cái cảm giác khoái cảm đang cuộn trào trong người mình, một ngọn lửa nóng ran như lan toả, để rồi cô không hề nín được mà phải rên khẽ. Dù cố kìm cách mấy, thứ âm thanh kỳ cục đó vẫn phát ra từ chính miệng cô, đầu óc trở nên mụ mị, bản thân chẳng cảm giác được gì ngoài sự thoả mãn lẫn khát cầu. Cô trao hết thân thể mình cho người đàn ông này, dâng hiến dưới đôi môi và bàn tay vuốt ve của anh.

Đến lúc quan trọng, Tôn Duy vòng tay qua bờ vai Đỗ Như và ôm nhẹ, để ngực cô áp vào ngực mình, anh hôn lướt qua vành tai đỏ ửng kia, thăm thì:

- Anh vào đây... Em hãy nhắm mắt lại, cảm nhận anh bằng tất cả giác quan của em! Ở nơi sâu nhất, anh muốn chạm vào em!

Tựa cằm lên bờ vai rắn chắc, hai tay bấu chặt cánh tay Tôn Duy, Đỗ Như gật khẽ. Để rồi tiếp đến cô cảm nhận rõ, anh đang vào bên trong mình! Không đau đớn, không khó chịu, ngược lại rất ấm áp và dễ chịu. Thế ra đây chính là sự hoà nguyện của tình yêu, nó khiến cảm xúc của con người vào thời khắc này trở nên thăng hoa! Khi sự kết nối đó xuất hiện, người này cảm nhận rõ sự tồn tại của người kia, ngay bên trong cơ thể mình, và cả trái tim!

Nghe hơi thở dễ chịu của Đỗ Như ngay bên tai mình, Tôn Duy biết cô đã thoải mái hơn và bây giờ bản thân mới chậm rãi tiếp tục. Trong ánh đèn ngủ mờ ảo, hai con người chìm chập trong tình yêu lẫn khao khát, hoà nguyện lại thành một! Bằng hơi thở gấp gáp, sự nóng hổi của cơ thể, và cả hạnh phúc mãn nguyện... Tôn Duy tựa nhẹ lên vầng trán đầm mồ hôi của Đỗ Như, đôi mắt da diết nồng nàn và hôn cô một cái thật sâu.

- Anh yêu em, Đỗ Như!

- Em cũng yêu anh, Tôn Duy!

Đỗ Như nhắm mắt lại, nơi khoé mắt chảy ra một dòng lệ trong suốt. Kể từ thời khắc đáng nhớ này, mọi thứ từ trí óc, cảm xúc, thân thể, trái tim và cả khoảng thời gian về sau của cô, mãi mãi đều dành hết cho anh!

Cho dù mai sau có thế nào, hai người sẽ luôn ghi đậm hôm nay.

Tôn Duy đứng chờ ở trạm xe buýt, vừa nhìn đồng hồ đeo tay vừa chán nản khi quan sát cái nắng trưa hè oi bức. Đang yên đang lành, tự dưng ông sếp bắt anh phải đến ngân hàng lấy chứng từ thay vì gửi fax như mọi lần. Đứng chờ xe buýt lâu lắc lâu lơ, anh chàng nóng tính này liên tục rửa thầm trong bụng. Đang bực bội thì chợt, anh ngạc nhiên khi từ xa một cô bé cầm trên tay giỏ hoa hồng và đưa một cành hoa cho anh.

- Chú ơi, của chú đây ạ!

- À, chú không mua hoa.

- Không ạ, là của một chị rất xinh đẹp mua tặng chú!

Tôn Duy nhíu mày hỏi, là ai? Cô bé nọ xoay ra sau đồng thời chỉ tay về phía kia cách chỗ họ khoảng chục bước chân. Cái nhìn ánh lên vẻ bất ngờ, trong một lúc chàng trai này đã đứng bất động khi thấy người đó.

Cô gái với mái tóc trên vai đầy cá tính, khuôn mặt xinh xắn lạnh lợi nhưng mang chút gì đó chừng chạc hơn trước, trên môi nở nụ cười tinh ranh. Dù thay đổi ít nhiều nhưng cái dáng vẻ láu lỉnh ấy vẫn chẳng hề biến mất. Cô mặc áo khoác măng tô màu sữa dài qua đầu gối, bên trong là sơ mi trắng và váy rip đen trông thật quyến rũ. Biết Tôn Duy đang nhìn về phía mình, Đỗ Như một tay kéo va li dựng bên cạnh, một tay tháo kính mát xuống.

- Vậy ra chú không thích hoa hồng à?

Tôn Duy vỗ nhẹ mái đầu cô bé bảo nó đi đi, tiếp theo vừa cầm cành hoa hồng mới nở còn đỏ rực vừa tiến đến đứng trước mặt Đỗ Như.

- Lần đầu tiên anh được con gái tặng hoa, lại còn là hoa hồng.

- Ừm, do về gấp quá nên không kịp mua quà tặng chú vì vậy tạm mua hờ một cành hoa thôi.

Tôn Duy buồn cười, để cành hoa vào bên trong túi áo khoác măng tô sau đó không chần chừ mà vòng tay qua hông Đỗ Như, kéo cô vào trong lòng mình. Ngắm nhìn khuôn mặt đã rời xa mình hai năm trước, anh khẽ khàng hôn lên trán, chiếc mũi rồi phớt qua đôi môi đỏ ỏ ấy. Vừa mới gặp nhau mà Tôn Duy đã hành động thân mật như vậy, lại còn ở ngay ngoài đường, Đỗ Như nửa thích thú nửa không phủ nhận mình đang ngại ngùng.

- Ấy, đang ở ngoài đường...

- Chẳng sao, anh phải phạt em vì vẫn gọi anh là “chú”!

Vừa nói, Tôn Duy vừa hôn liên tục lên cánh môi mở hé kia, thể hiện quyền năng muốn trừng phạt cô gái lấu cá này. Bị tấn công bất ngờ, Đỗ Như không kịp thở, hai tay đặt hờ lên ngực anh đẩy nhẹ một cái, sau cùng đành chịu thua mà nói rằng:

- Em biết lỗi rồi, anh tha cho em đi!

Trông khuôn mặt đỏ bừng của Đỗ Như, Tôn Duy cười cười rồi thì thầm:

- Em không cần mua quà, vì chính em đã là món quà tuyệt vời nhất rồi! Chào mừng em trở về, cô chủ của anh!

Tôn Duy và Đỗ Như ôm lấy nhau trong niềm hạnh phúc của ngày gặp lại. Ánh nắng buổi trưa hè phủ lên cảnh vật một sắc màu lấp lánh./.

HẾT.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chu-hay-ngu-voi-toi>